CĂLĂTORII EXTRACORPORALE

Robert Monroe

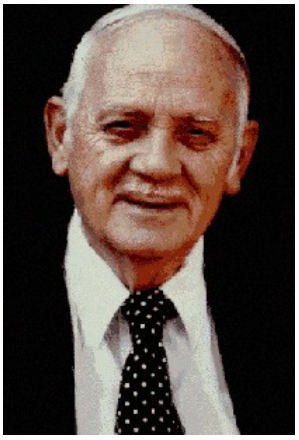

Robert A. Monroe a fost un pionier al studierii experienţelor extracorporale, iar *CĂLĂTORII EXTRACORPORALE,* prima lui carte, a devenit o incontestabilă lucrare clasică în domeniu. Monroe a avut o îndelungată şi remarcabilă carieră în industria transmisiunilor radiofonice, ca scriitor, ca director de programe, creator şi producător al unui număr de aproape patru sute de programe de radio şi de televiziune si, în sfârşit, ca proprietar şi administrator al unei reţele de radio şi de televiziune prin cablu, în statul Virginia. El este fondatorul şi directorul executiv al Institutului Monroe, cunoscut pe plan internaţional pentru cercetările privnid efectele undelor sonore asupra comportamentului uman.

Cea de-a doua carte a lui Robert Monroe, *Călătorii îndepărtate,* conţine o relatare a cercetărilor şi a experienţelor extracorporale (EEC) ale autorului, ca şi a unor aşa-numite *explorări* ulterioare, dincolo de spaţiu şi timp. Cartea a fost publicată în anul 1985, la editura Doubleday.

Domnul Monroe se implică efectiv în activitatea Institutului ce îi poartă numele şi locuieşte împreună cu familia într-un orăşel situat la poalele munţilor Blue Ridge, din statul Virginia.

De acelaşi autor: CĂLĂTORII ÎNDEPĂRTATE (Dolphin Books, editura Doubleday)

CUPRINS

Cuvânt înainte
Introducere
1. Magie sau dar?
2. Căutări şi cercetări
3. Dovezi materiale
4. Aici şi acum
5. Infinitate, eternitate
6. Imagini răsturnate
7. Postmortem
8. „Pentru că aşa scrie în Biblie”
9. Îngeri şi arhetipuri
10. Animale inteligente
11. Dar sau povară?
12. Cel de-al Doilea Corp
13. Sexualitatea în Starea a Doua
14. Exerciţii preliminare
15. Procesul de separare
16. Analiza evenimentelor
17. Clasificări statistice
18. Ce sunt fenomenele PSI?
19. Premise
Epilog: Profilul personalităţii

CUVÂNT ÎNAINTE

Multe s-au întâmplat, atât în lume, cât şi în viaţa mea personală, din momentul în care am terminat de scris această carte şi până în ziua în care a fost publicată.

Una din experienţele cele mai interesante am trăit-o în ziua în care am devenit, în mod public, membru al atât de suspectului grup de aşa-zise mediumuri hipersensibile şi ciudate, numite, ceva mai eufemistic, parapsihologi, iar publicarea cărţii mi-a distrus pur şi simplu imaginea de „om cu frica lui Dumnezeu" şi „întreg la minte".

Cu toate acestea, multe dintre rezultate au fost de-a dreptul neaşteptate, iar îngrijorarea multora neîntemeiată. De exemplu, faptul că am fost (şi încă sunt) foarte ancorat şi activ în lumea materială a afacerilor a avut drept rezultat tratarea cu maximă seriozitate a manuscrisului meu.

Şi un alt aspect: ar fi trebuit să am mai multă încredere în părerile oamenilor de afaceri. Convingerea mea era că afacerile şi industria respectă „ceva de valoare", fără a acorda prea mare importanţă originii acelui „ceva". Vorba aceea, „dacă funcţionează, foloseşte-l". Cu toate acestea, mă interesa foarte mult părerea celor din consiliul de conducere al corporaţiei — al cărui preşedinte eram — în legătură cu cartea mea. Cine ar fi vrut ca toate afacerile acelea, care presupuneau investirea multor milioane de dolari, să cadă pe mâna unui om cu labilitate psihică şi comportamentală dovedită?

După publicarea cărţii, nici unul dintre membrii consiliului de administraţie nu a comentat în vreun fel respectivul eveniment editorial. Şi nici eu. În schimb, la o petrecere, soţia unuia dintre ei m-a rugat să-i dau un autograf pe „cairea mea", pe care tocmai şi-o cumpărase. M-am supus, deşi cu o oarecare stîngăcie amestecată cu teamă. Dacă stau să mă gîndesc mai bine, nici n-ar fi trebuit să fiu surprins.

- E o chestie foarte interesantă, a intervenit şi soţul doamnei care îmi ceruse un autograf. Soţia mea este medium. Aşa că eu nu mă lansez niciodată într-o afacere de proporţii, fără a şti ce „vede" ea, legat de afacerea respectivă. Şi să ştii că merge.

Deci, e de prisos să vă spun că n-am fost „rugat" să demisionez. De fapt, reacţiile adverse, ulterioare dezvăluirii acestei laturi „intime" a vieţii mele n-au fost decât sporadice, nereuşind în nici un caz să afecteze relaţiile mele de afaceri. Dimpotrivă, în mod cu totul neaşteptat, mi s-au deschis o serie întreagă de noi perspective, din cele mai favorabile. Cine ar fi crezut că o să ajung să vorbesc despre experienţele mele extracorporale într-un cadru atât de solemn şi de conservator cum este, de pildă, Institutul Smithsonian! Şi totuşi, aşa a fost.

S-a mai spus despre cartea mea că devansează perioada când a fost scrisă, precum şi multe dintre cunoştinţele contemporanilor mei.

Îmi place să cred că această carte a fost şi este o mică parte dintr-un întreg proces catalizator, care presupune o reacţie în lanţ. Ce presupune acest proces? Că este foarte normal să trăim experienţe ciudate şi să considerăm cât se poate de naturale acele evenimente şi activităţi situate dincolo de actuala capacitate a ştiinţelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Viaţa de dincolo de moarte este şi ea una dintre aceste experienţe.

Şi tot în legătură cu momentul publicării cărţii, s-a mai spus că eul meu raţional nu avea suficientă experienţă şi/sau pregătire pentru a înţelege şi controla *in toto* scopul unei asemenea explorări non-fizice. Aceasta îşi are originea, în primul rând, în graba şi nerăbdarea de rutină cu care sunt efectuate experienţele în lumea noastră fizică.

În al doilea rând, s-a vorbit despre eul meu conştient, fizic, care avea, se pare, idei vagi şi foarte limitate în legătură cu *unde să se ducă* şi *ce să facă.*

Iată de ce, în anul 1972, am hotărât să întreprindem, în cadrul Institutului nostru, o serie de cercetări *sistematice,* legate de posibila existenţă a două lumi paralele, lumea fizică şi lumea „de

dincolo", precum şi a unor aşa-numiţi „ghizi spirituali", a unor „mentori".

În cercetările noastre, am colaborat cu numeroşi fizicieni, psihologi, biochimişti, ingineri, profesori, psihiatri şi statisticieni, dintre care mulţi au devenit consilierii noştri permanenţi. Am primit peste unsprezece mii de scrisori, din toată lumea, iar la programul de cercetare şi de experimentare propriu-zis, au participat peste şapte sute de persoane. Prima noastră echipă de cercetători este alcătuită dintr-un număr de şase persoane. Alte cincizeci aşteaptă îndoctrinarea Finală, iar numărul lor creşte zilnic. Sperăm să ne extindem cât de curând, atât în ceea ce priveşte spaţiul, cât şi echipamentul şi personalul, pentru a putea face faţă solicitărilor din ce în ce mai numeroase.

Începând din acest an, programele de pregătire din cadrul Institutului vor putea asigura o calificare acreditată la nivel de colegiu şi universitar.

Între timp, echipa noastră de cercetători, formată din şase persoane, ne aduce date, dar într-un ritm mai rapid decât putem noi prelucra şi mai variate decât aş putea eu strânge de unul singur.

Faptul că nici unul dintre cercetători nu cunoaşte experienţele celorlalţi — cu excepţia, bineînţeles, a operaţiunilor organizate şi realizate în grup — le-a fost de un real folos celor care au prelucrat întregul material. Amănunte în legătură cu aceste experienţe vor fi publicate într-o altă carte, aflată în curs de apariţie.

Înaintea publicării acestei noi ediţii am recitit cu atenţie CĂLĂTORIILE EXTRACORPORALE. Am fost foarte fericit să constat că nu a trebuit să fac nici o modificare, în lumina experienţelor mai recente. Esenţa, ideile de bază, sunt aceleaşi. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental de atunci, cartea este încă foarte actuală.

Robert A. Monroe

Cei pe care îi interesează activitatea Institutului sau care au avut experienţe extracorporale spontane se pot adresa la

The Monroe Institute
Route l,Box l75
Faber,Virginia 22938
USA

http://www.monroeinstitute.com/

INTRODUCERE

În societatea noastră, activă prin excelență, atunci când un om doarme, el „iese din cadru", ca să folosesc o expresie plastică. Şi astfel, vreme de şase până la opt ore, el nu va mai „acționa", nu va mai „gândi productiv" şi nu va mai face nimic „semnificativ". Noi ştim cu toții că oamenii visează, dar ne creştem copiii în ideea de a privi visele şi celelalte experiențe trăite în timpul somnului ca pe ceva lipsit de importanța şi *ireal,* opus deci evenimentelor *diurne.* Şi astfel, cei mai mulți oameni uită ce au visat, iar în cazul în care nu o fac, îşi consideră propriile vise ca pe nişte simple ciudățenii.

Este adevărat că psihologii şi psihiatrii privesc visele pacienților lor ca pe nişte indicii ale unor tulburări de personalitate; dar chiar şi în acest caz, visele şi celelalte experiențe nocturne nu sunt tratate, în majoritatea cazurilor, ca *reale,* ci doar ca un fel de date interne, stocate în memoria computerului uman.

Există fireşte şi excepții, însă marea majoritate a contemporanilor noştri nu consideră visele ca pe ceva demn de interesul unor oameni serioşi.

Şi atunci, ce se întâmplă cu cei care fac excepție de la această regulă, pretinzând că au trăit tot felul de experiențe, fie în somn, fie în timpul altor stări de inconştiență, experiențe care i-au *impresionat* şi pe care le-au perceput ca *reale* ?

Să presupunem că cineva pretinde că ar fi zburat, cu o noapte în urmă deasupra unui mare oraş, pe care l-a recunoscut imediat ca fiind New York-ul. Apoi, ne spune nu numai că „visul" a fost aproape real, dar şi că, *în clipele acelea* era chiar ferm convins că nu era vorba de un vis, ci de faptul că zbura într-adevăr deasupra New York-ului. Şi această convingere îl va urmări toată viața, chiar dacă cei din jur vor încerca să-l convingă că un om care doarme nu poate zbura deasupra unui oraş.

Noi îi vom ignora, probabil, pe cei care fac asemenea afirmații sau le vom spune, politicos (sau mai puțin politicos) că sunt slabi la minte sau chiar smintiți, sugerându-le să consulte un psihoterapeut. Dacă persistă în a susține „realitatea" experienței lor, mai ales dacă au şi alte experiențe mai mult sau mai puțin ciudate, ne vom hotărî, considerând că o facem numai spre binele lor, să-i internăm într-un spital de boli mintale.

Pe de altă parte, dacă sunt deştepți, „călătorii" noştri nu vor vorbi nimănui despre experiențele lor, temându-se pur şi simplu să nu fi înnebunit.

Să ne închipuim acum că avem de-a face cu un „călător" încă şi mai ciudat. Acesta va susține, de exemplu, că, după ce „a zburat" deasupra New York-ului, „a coborât" în apartamentul dumneavoastră, unde v-a văzut stând de vorbă cu alte două persoane, pe care însă nu le cunoaşte. El vă va descrie cu lux de amănunte înfățişarea celor doi, pomenind apoi frânturi din conversația pe care o auzise.

Să presupunem că omul are dreptate, în timp ce el trăia experiența pe care v-a relatat-o, dumneavoastră stăteați de vorbă cu două persoane, înfățişarea acestora şi discuția propriu-zisă „potrivindu-se cu descrierile „călătorului". Şi atunci?

Relatarea unor asemenea experiențe poate fi interesantă, dar, întrucât ştim că aşa ceva nu se poate întâmpla în realitate, nu ne mai gândim şi la eventuala semnificație a acesteia. Sau putem foarte bine să invocăm ideea de „coincidență". Un cuvânt minunat, care, spunem noi, explică totul.

Dar ce ne facem cu oamenii, perfect normali de altfel, care trăiesc mii de asemenea experiențe? Situația pare a depăşi sfera ipoteticului.

Experiențele de acest gen au fost numite, pe rând, „clarviziune", „proiecție astrală" sau, cu un termen mai ştiințific, „experiențe extracorporale" (EEC). O EEC poate fi definită, în mod formal, ca o situație în care o anumită persoană (1) pare să perceapă o mică parte din mediul înconjurător, pe care, în mod normal, corpul fizic n-ar putea să o perceapă din locul unde se află în momentul respectiv; şi (2) *ştie* că nici nu visează şi nici nu fabulează. Omul pare a fi perfect lucid şi, deşi s-ar putea ca, logic vorbind, să fie convins că aşa ceva nu se poate întâmpla, să *simtă* că este treaz şi că, deci, nu visează. După ce se va trezi, el nu va spune nimănui că a visat. Şi atunci, cum să ne explicăm acest fenomen atât de ciudat?

Ştiința nu ne oferă surse de informații în legătură cu EEC. În general, oamenii de ştiință n-au acordat prea multă atenție acestor fenomene — după cum n-au facut-o nici în cazul percepției extrasenzoriale (PES). Unele fenomene, ca telepatia, clarviziunea, previziunea şi psihocinetica, sunt „imposibile" din punctul de vedere al fizicii contemporane. Şi din moment ce aceste fenomene nu pot avea loc, pe oamenii

de ştiinţă nu-i mai interesează să „citească” dovezile producerii lor; necitind aceste dovezi, ei vor rămâne la părerea că asemenea fenomene *nu există,* consecinţa directă a acestei stări de lucruri fiind numărul restrâns de cercetări privind PES sau EEC.

În ciuda lipsei de date ştiinţifice, materialele existente ne permit să tragem unele concluzii în legătură cu aceste fenomene.

EEC sunt experienţe umane universale, nu pentru că sunt trăite de un număr foarte mare de oameni, ci pentru că s-au produs de-a lungul întregii istorii a omenirii şi pentru că există asemănări flagrante între experienţele trăite de oameni cu niveluri de cultură total diferite. O EEC trăită de o gospodină din Kansas va semăna foarte mult cu o alta, trăită de un locuitor al Egiptului antic.

În al doilea rând, o EEC este, în general, o experienţă trăită o dată în viaţă şi atunci dintr-o pură întâmplare, întâmplare care poate să însemne, uneori, o boală (mai ales o boală incurabilă) sau o emoţie puternică. În majoritatea cazurilor însă, EEC este trăită în timpul somnului, aparent fără vreo cauză anume. Sunt foarte rare cazurile în care o EEC este trăită în mod deliberat (şi deci, nu involuntar).

În al treilea rând, o EEC este ceva cu totul unic, un moment crucial, care poate zdruncina din temelii convingerile semenilor noştri, ceva de genul: „Nu mai *cred* în viaţa de după moarte sau în existenţa sufletelor nemuritoare. Acum *ştiu că* voi supravieţui morţii.” Persoana respectivă are sentimentul că trăieşte „în afara” trupului (deşi continuă să fie cât se poate de lucidă şi să perceapă tot ce se petrece în jurul său). Această „dedublare” o face să-şi dea seama că are un suflet, care va supravieţui morţii trupului, deşi nu este obligatoriu ca EEC să urmeze încetării funcţiilor vitale ale organismului. O astfel de experienţă, care este ceva mai mult decât un vis sau decât o simplă halucinaţie, poate fi trăită şi în timpul vieţii, când organismul se află „în perfectă stare de funcţionare”. Oricum, indiferent dacă credem sau nu în „realitatea” EEC, acestea sunt totuşi nişte experienţe ce merită a fi studiate din punct de vedere psihologic. Eu personal sunt convins că ideile noastre legate de existenţa sufletelor au că punct de plecare EEC trăite de înaintaşii noştri. Ţinând cont de importanţa, în mai toate religiile, a ideii privind existenţa sufletelor, ca şi de importanţa religiei în viaţa oamenilor, pare de necrezut ca ştiinţa să fi putut ignora cu desăvârşire această problemă.

În al patrulea rând, majoritatea celor care trăiesc o EEC (în jur de 90-95%) resimt o imensă mulţumire sufletească, în timp ce pe 5% din ei aceste experienţe îi înspăimântă. Şi asta pentru că, în opinia lor, asemenea fenomene nu se produc decât în clipa morţii. Alţii în schimb, negăsind nici o altă explicaţie, se tem pur şi simplu să nu fi „înnebunit”.

În al cincilea rând, se întâmplă adesea ca descrierea unor întâmplări sau a unor locuri îndepărtate să fie mai corectă şi mai fidelă decât cea datorată unei simple coincidenţe. Explicaţiile nu pot fi decât două: fie ca EEC „halucinantă” s-a combinat cu o PES, fie că, într-un anumit sens, persoana a fost într-adevăr acolo. EEC devine în acest caz cât se poate de reală. Faptul că aproape tot ceea ce ştim despre EEC se bazează pe relatările celor ce au trăit asemenea experienţe prezintă două inconveniente majore. Primul ar fi că cei mai mulţi oameni nu pot trăi o EEC la comandă, adică după propria lor dorinţă, ceea ce face deci imposibilă studierea acestor experienţe în condiţii de laborator. Cel de-al doilea inconvenient este acela că, atunci când o persoană este introdusă brusc şi pentru o perioadă scurta de timp într-un mediu înconjurător cu totul nou pentru ea, s-ar putea foarte bine ca relatările acesteia să fie destul de subiective şi de neconcludente, dată fiind emoţia resimţită la contactul cu o lume necunoscută şi ciudată. Ar fi foarte bine să dispunem, în cercetările noastre asupra EEC, de „călători” cu experienţă, care să poată realiza EEC după dorinţă şi care să fie în acelaşi timp şi foarte buni „reporteri”.

Cartea de faţă este unică felul ei. Ea reprezintă o relatare, direct de la sursă, a sute de EEC, trăite de o persoană care este, cred eu, şi un bun reporter, fiind prima carte de acest gen publicată până în prezent.

Robert A. Monroe este un om de afaceri prosper, care, cu totul pe neaşteptate, a început să trăiască EEC cu mai bine de zece ani în urmă. Provenind dintr-o familie foarte bună şi beneficiind de o pregătire intelectuală situată mult deasupra nivelului mediu, el şi-a dat seama de caracterul neobişnuit al acestor experienţe şi, chiar de la început, şi-a notat totul, cu o precizie demnă de invidiat

Nu mă voi referi acum la experienţele sale *per se; o* va face Robert Monroe însuşi, în pagihile cărţii sale. Voi menţiona în schimb calităţile sale de reporter, care mă fac, pe mine cel puţin, să cred cu adevărat toate cele relatate de el.

S-a constatat, prin metode specifice (cum ar fi, de exemplu, metoda chestionarelor) ca majoritatea celor care trăiesc o EEC nu vor relata atât ceea ce s-a întâmplat în realitate, cât ceea ce cred ei că semnifică experiența respectivă. Să presupunem, de exemplu, că cineva se „trezeşte", în plină noapte, plutind în aer, deasupra propriului său trup. Apoi, din ce în ce mai surprins, el va zări în celălalt capăt al camerei o siluetă întunecată şi neclară, învăluită într-un cerc de lumină albastră, în clipa următoare însă, îşi va pierde cunoştința, pentru a se trezi apoi, din nou, în propriu-i trup. Un bun reporter va putea descrie această scenă, în vreme ce o persoană neavizată, aşa cum suntem cei mai mulți dintre noi, va spune ceva de genul: „Azi-noapte, din mila Domnului, sufletul meu nemuritor a ieşit din mormântul trupului meu. Apoi a apărut un înger, ca semn al grației divine."

Relatările celor care au trăit EEC abundă în denaturări. Afirmații de genul „a fost voința Domnului", „silueta aceea lipsită de contur s-a transformat într-un înger", „cercul albastru este un simbol al Divinității atotputernice" țin de *interpretarea* fenomenului şi nu de *experiența* în sine. Cei mai mulți oameni nici nu îşi dau seama că, de fapt, ei interpretează ceea ce văd, închipuindu-şi că percep lucrurile aşa cum sunt.

Despre EEC repetate s-a mai scris (nu foarte mult, ce-i drept). Robert Monroe este însă singurul care recunoaşte măsura în care rațiunea sa încearcă să interpreteze aceste experiențe numai pe baza unui număr de modele preexistente, cunoscute. Ceea ce încearcă să facă Monroe este „să ne spună totul aşa cum este". Primele cercetări de laborator, datând din perioada septembrie 1965 — august 1966, au fost efectuate în cadrul Laboratorului de Electroencefalografie (unde cerebrale) al Facultății de Medicină din Richmond (Virginia).

În opt rânduri, domnul Monroe a fost rugat să încerce să facă o demonstrație de *dedublare,* conectat fiind la o serie întreagă de instrumente de măsurare a funcțiilor fiziologice, în acelaşi timp, a fost rugat să „se ducă" în camera de alături, să „vadă" ce făcea tehnicianul care supraveghea întreaga aparatură şi să „citească" un număr alcătuit din cinci cifre alese la întâmplare, scris pe o coală de hârtie pusă pe un raft aflat la o înălțime de aproape doi metri de la podea, în timpul acesta, domnului Monroe i s-au efectuat electroencefalograma, electrocardiograma şi i-au fost înregistrate mişcările globilor oculari.

Primele şapte încercări au dat însă greş, Nu însă şi ultima, cea de-a opta. Cele două EEC, destul de scurte ce-i drept, vor fi descrise, destul de amănunțit, în capitolul 4 al acestei cărți, intitulat „Aici şi acum".

Prima EEC a constat în urmărirea unei convorbiri purtate de persoane necunoscute într-un loc şi el necunoscut, aşa că nu se punea problema de a verifica dacă este vorba de o „născocire" sau de o PES. În cadrul celei de-a doua EEC, domnul Monroe ne-a spus că nu îşi poate controla prea bine mişcările, aşa că nu a reuşit nici să „citească" numărul de pe raftul din camera alăturată, în schimb, el l-a „văzut" pe tehnician ieşind din cameră şi stând de vorbă cu cineva pe hol (acel cineva fiind chiar soția sa).

Ca parapsiholog, am considerat aceste rezultate cât se poate de încurajatoare, mai ales legat de studierea în laborator a unor asemenea fenomene neobişnuite.

A doua oară, am lucrat cu domnul Monroe în laborator, în vara anului 1968, când mi-a făcut o vizită în California.

Am făcut o singură experiență, în cursul căreia domnul Monroe s-a dedublat de două ori. S-a trezit aproape imediat după prima EEC, apreciind că nu durase decât opt până la zece secunde. Electroencefalograma făcută înainte de trezirea domnului Monroe a arătat un model de Stadiu l şi, probabil, o singură mişcare rapidă a globilor oculari. Tensiunea arterială a scăzut brusc, timp de aproape opt secunde, după care a revenit la valorile normale. Domnul Monroe mi-a spus apoi că a simțit efectiv cum iese, „rostogolindu-se" din propriu-i corp, ajunge în spațiul dintre laboratorul propriu-zis şi camera de înregistrări, după care simte nevoia de a se reîntoarce în corp din cauza unei greutăți în respirație, în tot acest timp, asistenta, Joan Crawford, şi cu mine l-am urmărit pe ecranul unui monitor şi l-am văzut întinzând încet brațele şi depărtându-le de corp, după care s-a trezit.

Domnul Monroe a încercat apoi să „citească" un număr scris pe o coală de hârtie pusă pe unul din rafturile din camera de înregistrări. Electroencefalograma arăta că subiectul dormea, motiv pentru care, după trei sferturi de oră, l-am strigat prin interfon, amintindu-i că ceea ce vroiam de la el era o EEC. Câteva minute mai târziu, ne-a spus că trăise o EEC, dar, fiind dezorientat, a urmărit un cablu, care, credea el, ducea în camera de înregistrări, în schimb, s-a trezit într-un loc cu totul necunoscut.

Complet dezorientat, s-a reîntors în corp. Din descrierea locului respectiv, ne-am dat seama că era vorba

de o curte interioara, pe care domnul Monroe nu o văzuse, într-adevăr, niciodată.

Din punctul de vedere al modificărilor fiziologice s-a înregistrat tot un model de vis (Stadiul 1), însoțit de două mişcări rapide ale globilor oculari, tensiunea arterială rămânând constantă.

Experiențele domnului Monroe, ca şi cele ale multor alte persoane, precum şi numeroasele PES arată că percepția noastră fizică, senzorială, este foarte limitată şi că dimensiunile realității sunt mult mai întinse decât ştim sau ne închipuim noi.

În cele ce urmează, vă voi relata două experiențe care, pe mine cel puțin, m-au impresionat foarte mult, dar care sunt foarte greu de evaluat după criteriile noastre ştiințifice obişnuite. La scurt timp după această primă serie de experiențe de laborator, m-am mutat de pe Coasta de Est în California. Câteva luni mai târziu, soția mea şi cu mine am hotărât să facem următoarea experiență: într-o seară, ne-am concentrat timp de o jumătate de oră, încercând să-l ajutăm pe domnul Monroe ca, printr-o EEC, să vină la noi. Dacă reuşea să descrie interiorul casei noastre, obțineam şi noi o serie de date privitoare la aspectele parapsihologice ale EEC sale. În după-amiaza zilei respective, îi telefonasem domnului Monroe, spunându-i numai că, în seara aceea, la o anumită oră (pe care nu i-am precizat-o, după cum nu i-am oferit nici un alt amănunt suplimentar) aveam să încercăm să-l „aducem" la noi acasă.

Am ales la întâmplare o oră târzie, la care, credeam eu, domnul Monroe dormea de mult. Era în jur de 11 noaptea, ora Californiei, sau 2 dimineața, ora de pe Coasta de Est. La ora 11, soția mea şi cu mine am început să ne concentrăm. La ora 11:05, a sunat telefonul, întrerupându-ne. N-am răspuns şi am continuat să ne concentrăm până la ora 11:30. A doua zi de dimineață, l-am sunat pe domnul Monroe, spunându-i că rezultatele fuseseră încurajatoare şi rugându-l să aştearnă pe hârtie tot ceea ce simțise, văzuse sau auzise, pentru a compara totul cu propriile noastre relatări.

Iată un fragment din însemnările domnului Monroe: „Seara a trecut fără să se întâmple nimic neobişnuit. M-am băgat în pat pe la ora l :40, deşi încă nu îmi era somn (poziție nord-sud). Pisica era lângă mine, în pat. La un moment dat, mi s-a făcut foarte cald.

Eram încă treaz şi perfect conştient de faptul că nu dormeam (nu eram nici măcar în starea aceea de semiveghe, care precede, somnul propriu-zis). La un moment dat, am simțit cum ceva (sau cineva) mă rostogoleşte dintr-o parte în alta, după care mă trage de picioare (am auzit pisica miorlăind a frică). Dându-mi seama că toate astea erau în legătură cu experiența lui Charlie, am renunțat la obişnuita mea prudență față de orice persoană necunoscută.

Continuam să fiu tras de picioare, timp în care încercam şi eu să mă „desprind" de propriul meu corp fizic. La un moment dat, nu m-am mai simțit tras de picioare, în schimb, o mână m-a apucat de încheietură, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când m-a ,"scos" cu totul din corpul fizic. Plin de încredere, mi-am exprimat dorința de a mă duce la Charlie, dacă, bineînțeles el (sau ea) vroia să mă conducă până acolo. Răspunsul a fost afirmativ. Când m-a apucat din nou de mână (şi cu destulă putere încă) am simțit atingerea unui braț de bărbat, musculos şi păros. Dar de văzut nu puteam vedea cui anume îi aparținea respectivul braț. La un moment dat, m-am auzit şi strigat pe nume, după care, am început să „zburăm". După un zbor incredibil de scurt (în jur de cinci secunde, după părerea mea), ne-am oprit, iar acel ceva sau cineva care mă ținea de mână mi-a dat drumul. În jurul meu era linişte şi întuneric. Apoi m-am trezit în ceva ce părea să fie o cameră..." Domnul Monroe a mai spus că, după această scurtă EEC, s-a dat jos din pat şi m-a sunat. Era ora 2:05 dimineața (ora de pe Coasta de Est). Asta înseamnă că la un minut sau două după ce eu şi soția mea am început să ne concentrăm, domnul Monroe s-a simțit „tras de picioare" şi „scos" din propriu-i corp. Pe de altă parte, descrierea casei noastre, ca şi a ceea ce făceam eu şi soția mea nu a corespuns deloc realității: domnul Monroe a „văzut" în cameră prea multe persoane, m-a „văzut" pe mine făcând lucruri pe care nu le-am făcut, iar descrierea camerei a fost destul de vagă.

Acest lucru se întâmplă atunci când parapsihologii au de-a face cu fenomene greu de controlat. Nu se poate spune cu certitudine că este vorba de un efect paranormal, dar nici că nu s-a întâmplat absolut nimic. Este foarte comod, firește, să rămânem în continuare fideli ipotezelor tradiționale, conform cărora lumea fizică este ceea ce pare a fi, iar o persoană fie se află într-un anumit loc, pe care îl poate percepe, fie nu. EEC însă, reprezintă un amestec derutant de percepții corecte ale realității fizice şi de percepții ale unor lucruri care nu se află sau nu se petrec în acelaşi loc în care se găseşte şi persoana respectivă (sau cel puțin aşa îşi poate închipui un simplu observator neavizat).

A doua „experiență” pe care vreau să v-o relatez a avut loc în toamna anului 1970, când l-am vizitat pe domnul Monroe, în Virginia. Am rămas la el peste noapte, urmând ca a doua zi de dimineață să plec la Washington. Seara, l-am rugat ca, peste noapte, dacă reușea să se „dedubleze”, să „vină” și în camera mea.

Dacă avea „forța” de a mă „scoate” și pe mine din propriu-mi corp, puteam trăi și eu, o dată cu el, o EEC. În sinea mea, eram perfect conștient de faptul că, pe de-o parte, vroiam să reușească, iar pe de alta, îmi doream să dea greș.

Înspre dimineață (avusesem un somn destul de agitat) visam, când, dintr-o dată, mi-am amintit că domnul Monroe urma să încerce să mă „scoată” din corpul meu fizic. Eram deja pe jumătate treaz, când am simțit o „vibrație”, care avea în ea ceva amenințător. Am încercat să-mi înfrâng teama, gândindu-mă că aveam să trăiesc o EEC. La un moment dat însă, mi-am pierdut cunoștința și nu-mi amintesc decât că, în clipa în care m-am trezit, am avut sentimentul că experiența eșuase. O săptămână mai târziu, primind o scrisoare de la un coleg din New York, renumitul parapsiholog dr. Stanley Krippner, am început să mă întreb dacă într-adevăr eșuase. Doctorul Krippner îmi scria despre o experiență pe care fiica sa vitregă, Carie, la care eu țin foarte mult, o avusese în dimineața în care eu „visam”. Carie i-a spus tatălui ei că, în drum spre școală, m-a văzut stând la o masă, într-un restaurant din centrul New York-ului. Mi-am dat seama imediat că fata mă văzuse aproape la ora la care eu visam. Nici ea, nici tatăl ei nu știau că în ziua aceea mă aflam pe Coasta de Est.

Asta înseamnă că, pentru prima oară în viața mea, încercasem, în mod conștient, să trăiesc o EEC (din câte știu eu, n-am reușit niciodată). Și, în vreme ce eu nu îmi amintesc să fi trăit o asemenea experiență, un prieten îmi spune că am fost văzut într-un restaurant din New York. Ceea ce este încă și mai surprinzător este faptul că eu detest restaurantele newyorkeze (în care n-aș intra pentru nimic în lume); în schimb, îmi face întotdeauna o deosebită plăcere să mă întâlnesc cu Carie sau cu tatăl ei. Coincidență? Din nou ceva ce nu este nici argument științific, dar nici un fapt oarecare, fără nici un sens.

Această ultima întâmplare ilustrează atitudinea mea față de EEC.

Deși nu îmi face plăcere să o recunosc, aceste experiențe mă înspăimântă. Pe de-o parte, mă interesează fenomenul (mai ales din punct de vedere științific, iar pe de altă parte, ideea de a trăi „pe pielea mea” o asemenea experiență mă înspăimântă. Mă mai gândesc și că EEC seamănă întrucâtva cu moartea, urmată de intrarea într-o altă lume, necunoscută, lucru de natură să mă sperie și mai tare. *Dacă* EEC sunt „reale”, *dacă* cele relatate de către domnul Monroe nu pot fi respinse ca fiind nimic altceva decât „născocirile unei imaginații bolnave sau „simple vise”, viziunea noastră asupra lumii urmează să se schimbe radical. Și încă într-un mod care nu este în nici un caz de natură să ne liniștească.

Psihologii sunt unanimi în a recunoaşte că natura umană rezistă oricăror schimbări. Ne place ca lumea să fie aşa cum credem noi că este (chiar şi neplăcută uneori). Şi asta pentru că putem anticipa ce se poate întâmpla. Schimbările, nesiguranța și îndoiala pot întoarce totul pe dos, mai ales atunci când nu țin cont de dorințele, de voința și de eul nostru.

Până acum, m-am referit aproape în exclusivitate la aspectele științifice ale studierii EEC. Aspectul cel mai important al subiectului de față este însă altul. Experiențele domnului Monroe sunt înspăimântătoare. El vorbeşte despre moarte şi încă nu cu prea multe menajamente. Cartea de față vă va face să vă gândiți la moarte, dar nu în glumă şi nici în necunoştință de cauză, ci cât se poate de serios. Este o carte ce merită a fi citită, deşi cu unele puncte de vedere ale autorului.

Veți spune, probabil, că domnul Monroe este un om nebun. V-aș sfătui să nu fiți chiar atât de categorici. Pe de altă parte însă, nu trebuie nici să luați ca pe un adevăr absolut toate cele relatate de el. Este un bun reporter, un om pe care îl respect enorm, dar să nu uităm că, la urma urmelor nu este decât un om cu un anumit grad de cultură, produs al epocii şi al societății în care trăieşte. Puterea lui de observație este deci limitată. Dacă nu uitați acest lucru, acordând însă toată atenția experiențelor pe care le descrie, veți putea învăța o mulțime de lucruri (chiar dacă, la început, acestea vă vor şoca) şi, în primul rând, faptul că *nu trebuie să vă fie teamă.*

Dacă ați avut deja o EEC, cartea aceasta vă va ajuta să vă înfrângeți teama sau să vă dezvoltați eventualele puteri paranormale. Mie unul nu-mi rămâne decât să vă urez succes.

Charles T. Tart

Davis, California 10 ianuarie, 1971

1.

MAGIE SAU DAR?

Materialul conținut în această carte a primit autorizație de publicare şi a văzut lumina tiparului din două motive. Primul este acela că, difuzându-l, se va reuşi ca cel puțin o persoană să fie ferită de agonia şi spaima provocată de asemenea experiențe, ca şi de eventualele erori datorate tocmai faptului că există întrebări care nu au primit încă un răspuns concret. Cel puțin o persoană se va simți mai liniştită la gândul că şi alte persoane asemenea ei au trăit experiențe similare. Ea va ajunge să recuhoască fenomenul, evitând astfel psihoterapia (care, pentru cei mai mulți dintre noi, reprezintă un adevărat traumatism) sau, în cel mai rău caz, colapsul mintal şi internarea într-un ospiciu.

Cel de-al doilea motiv este acela că mâine sau în anii ce vor urma, ştiințele formale vor marca o dezvoltare deosebită, ceea ce va duce la îmbogățirea cunoştințelor oamenilor, la o mai bună autocunoaştere şi la înțelegerea mediului înconjurător.

Dacă va fi atins măcar unul din aceste scopuri (dacă nu chiar amândouă), înseamnă că, într-adevăr, eforturile noastre nu au fost zadarnice.

Materialul prezentat nu se adresează în mod special unei anumite categorii de cititori. Ba mai mult decât atât, limbajul folosit este pe înțelesul atât al oamenilor de ştiință, cât şi al necunoscătorilor în domeniu.

Iată un prim exemplu în acest sens (fac precizarea că este vorba de relatarea unei experiențe absolut personale):

„Totul a început în primăvara anului 1958. Duceam, alături de familia mea, o viață cât se poate de normală. Locuiam undeva la țară, în mijlocul unei naturi mirifice. Singura mea preocupare mai puțin ortodoxă era aceea legată de tehnicile de învățare în timpul somnului (subiectul fiind, de cele mai multe ori, eu însumi).

Într-o duminică, în timp ce ai mei erau la biserică, am făcut o experiență, ascultând de mai multe ori o bandă înregistrată într-un loc cât se poate de izolat. Şi pentru că totul a decurs normal, mi-am propus să folosesc aceeaşi înregistrare şi în cazul altor subiecți.

Când ai mei s-au întors de la biserică, am luat cu toții o gustare (omletă cu slăninuță şi cafea).

O oră mai târziu, am simțit o durere ascuțită în stomac, mai precis în regiunea diafragmei sau a plexului solar, chiar sub cutia toracică.

La început, am crezut că este din cauza mâncării şi am încercat să vomit, însă stomacul meu era gol. Nu ştiam ce să mai cred. Mâncaserăm cu toții acelaşi lucru şi totuşi numai pe mine mă chinuia durerea aceea îngrozitoare. Am încercat să mă mişc şi să fac câțiva paşi, în speranța că nu era decât o crampă musculară. Nu era nici apendicită, pentru că apendicele îmi fusese deja scos. În ciuda durerii, puteam respira destul de lejer, inima îmi bătea regulat, nu transpiram şi nici nu aveam febră. Numai rigiditatea aceea musculară şi senzația că un fier înroşit îmi străpunge partea superioară a abdomenului.

La un moment dat, m-am gândit că s-ar putea să fie din cauza înregistrării pe care o ascultasem. Ascultând-o însă din nou şi recitind textul înregistrat, pe care îl scrisesem inițial într-un caiet, n-am găsit nimic neobişnuit.

Poate că ar fi trebuit să chem imediat un doctor. Dar nu părea să fie ceva chiar atât de grav şi nici nu pot să spun că mă durea din ce în ce mai tare. Nu, durerea, deşi chinuitoare, era, totuşi, constantă. Nu mă simțeam nici mai rău, dar nici mai bine.

Până la urmă însă, am telefonat după un medic, însă n-am reuşit să dăm de nici unul. Sau nu

răspundea nimeni, sau ni se spunea că nu sunt acasă. Totul a durat de la ora unu şi jumătate până aproape de miezul nopții. Am luat tot felul de medicamente, dar fără nici un rezultat. După miezul nopții, am reuşit, în sfârşit, sa adorm.

A doua zi de dimineață, când m-am trezit, atât durerea, cât şi senzația aceea de redoare musculară dispăruseră. Nu ştiu nici acum ce anume le provocase. Tot ce ştiu este că aceasta a fost prima dintr-o serie întreagă de întâmplări „ieşite din comun".

Trei săptămâni mai târziu, tot într-o duminică, eram din nou singur acasă, ai mei fiind plecați, ca de obicei, la biserică. Stăteam întins pe canapeaua din camera de zi (cu capul înspre nord, dacă asta are vreo importanță), pe punctul de a ațipi. La un moment dat, am văzut o rază ce cobora parcă din cer, făcând cu linia orizontului un unghi de aproximativ 30°. Era ca o lumină caldă, pe care o simțeam din ce în ce mai aproape.

La început, am crezut că este doar o rază de soare. Apoi, mi-am dat seama că acest lucru era practic imposibil, eu aflându-mă în dreptul laturii dinspre nord a casei.

În clipa în care raza m-a atins, am început să tremur puternic, cu alte cuvinte, sa „vibrez". Mă simțeam ca prins într-o menghină, incapabil să reacționez sau să mă împotrivesc în vreun fel acelui tremur de-a dreptul inexplicabil. Înspăimântat la culme, am încercat să mă mişc, ceea ce însă nu mi-a fost deloc uşor. Dar, pe măsură ce mă mişcăm, ridicându-mă în capul oaselor, vibrațiile au încetat şi o dată cu ele şi strânsoarea menghinei invizibile.

M-am ridicat în picioare şi am făcut câțiva paşi. Eram sigur că nu îmi pierdusem cunoştința şi că fusesem tot timpul cât se poate de lucid. „Tot timpul" însemnând, de fapt, câteva secunde (uitându-mă la ceas, mi-am dat seama că nu trecuse nici un minut de când mă întinsesem pe canapea. Nu închisesem ochii şi auzisem tot timpul zgomotele de afară. M-am uitat pe fereastră, privind înspre nord, deşi nu ştiu nici eu de ce şi ce anume mă aşteptam să văd. Nevăzând nimic neobişnuit, am ieşit din casă şi m-am plimbat prin grădină, nedumerit şi intrigat de ciudata întâmplare.

În următoarele şase săptămâni, am retrăit de nouă ori acelaşi coşmar, în locuri şi momente diferite, dar întotdeauna după ce mă întindeam în pat sau pe canapea, să mă odihnesc. Şi de fiecare dată, în momentul în care încercam să mă ridic, „vibrațiile" încetau. Iar ceea ce mi se părea încă şi mai ciudat este că, în vreme ce corpul meu „simțea" vibrațiile, eu unul nu vedeam nimic, nici o mişcare.

Am crezut, mai întâi, că este vorba de ceva patologic şi m-am gândit în primul rând la epilepsie. Dar, interesându-mă mai îndeaproape, am înțeles că, în timpul crizelor, epilepticii îşi pierd cunoştința şi nu mai simt absolut nimic. În afară de asta, epilepsia este ereditară, manifestându-se încă din copilărie, ceea ce, în cazul meu, era exclus. M-am gândit apoi că s-ar putea să fie vorba de o tumoare pe creier. Simptomele nu erau tipice, dar exista, totuşi, şi această posibilitate.

După mai multe ezitări, m-am adresat, în sfârşit, medicului meu, doctorul Richard Gordon, căruia i-am descris în amănunt toate simptomele şi stările acelea ciudate prin care treceam. Ca internist, îmi putea pune un diagnostic cât de cât corect, cu atât mai mult cu cât îmi cunoştea şi antecedentele patologice.

Doctorul Gordon m-a consultat, după care mi-a spus că, poate, muncisem prea mult în ultima vreme şi aveam nevoie de ceva mai multă odihnă. Mi-a mai spus să dau jos şi câteva kilograme. Pe scurt, din punct de vedere fizic, eram sănătos tun. Nici vorbă de tumoare pe creier sau de epilepsie. Deci, dacă nu există nici o cauză fizică, materială, mi-am spus eu, înseamnă că nu este vorba decât de o halucinație, de un fel de vis. Şi mi-am propus ca, în caz că se repetă, să observ totul cât mai obiectiv cu putință.

Spre surprinderea mea, ocazia mi s-a ivit chiar în seara aceea (deci mult mai repede decât mi-aş

fi putut închipui).

A început la vreo două minute după ce m-am băgat în pat. De data aceasta însă, eram hotărât să văd ce se întâmplă şi să nu mă împotrivesc în nici un fel vibraţiilor, cu care începusem chiar să mă obişnuiesc. Totul nu a durat decât cinci minute şi a fost ca un şoc electric, nedureros şi de joasă frecvenţă, mult mai slab decât de obicei.

Cu toate ca eram foarte speriat, încercam sa-mi păstrez calmul şi să privesc cât mai atent în jurul meu. Mă întrebam ce avea să urmeze. N-a urmat nimic. După aproape cinci minute, „vibraţiile" au încetat, iar eu „m-am trezit" cât se poate de normal. Inima îmi bătea, ce-i drept, mai tare, dar nu atât de teamă, cât de emoţie.

Cu timpul, am descoperit şi alte lucruri. De pildă, o dată, m-am trezit înconjurat de un cerc de scântei, cu un diametru de circa doi metri, pe care însă nu-l vedeam decât dacă ţineam ochii închişi. La un moment dat, cercul a început să se învârtească în jurul meu, iar vibraţiile au devenit, dintr-o dată, foarte puternice. În clipa în care cercul mi-a trecut pe deasupra capului, am auzit un vuiet foarte puternic şi am simţit vibraţiile în creier.

N-am reuşit însă să-mi dau seama *ce* era acel cerc strălucitor şi *de ce* apăruse.

Soţiei şi copiilor mei nu le-am spus nimic din toate astea, pentru că nu vroiam să-şi facă griji din cauza mea, mai ales că nu ştiam încă nimic sigur. M-am adresat, în schimb, unui prieten, psiholog de renume, dr. Poster Bradshaw. Daca n-ar fi fost el, nu ştiu unde m-aş fi aflat acum. Poate într-un ospiciu.

La început, s.-a gândit că ar putea fi vorba de o formă de halucinaţie. La fel ca şi doctorul Gordon, Bradshaw mă cunoştea foarte bine şi chiar a râs când l-am întrebat dacă nu cumva era vorba de un început de schizofrenie. Când l-am întrebat ce să fac, mi-a dat un răspuns pe care n-am să-l uit niciodată.

— N-ai altceva de făcut decât să studiezi atent fenomenul şi să vezi ce se mai întâmplă.. Altă soluţie nu există. Eu să fiu în locul tău, nu m-aş lăsa până când n-aş descoperi adevărul.

Au trecut câteva luni, timp în care vibraţiile nu numai că n-au încetat, dar s-au şi înteţit, începuseră chiar sa mă plictisească, când...

Într-o seară, după ce m-am urcat în pat, le-am simţit. Aşteptându-le să înceteze, stăteam întins, cu braţul drept atârnând peste marginea patului şi cu vârful degetelor atingând covoraşul de lângă pat. Am încercat să mişc degetele şi mi-am dat seama că puteam zgâria covorul. Fără sa mă gândesc sau să-mi dau seama că *puteam* mişca degetele în timpul vibraţiilor, am apăsat ceva mai tare şi mi-am simţit parcă degetele pătrunzând, prin covor, şi atingând podeaua. Mânat de curiozitate, am apăsat şi mai tare, până când degetele mi-au pătruns prin podea, ajungând pe tavanul camerei de dedesubt Apăsând din ce în ce mai tare, am „străbătut" camera de la parter, podeaua acesteia, până când, la un momeat dat, am dat de un strat de apă. Şi brusc, am realizat absurdul situaţiei. Eram treaz, priveam pe fereastră şi vedeam luna, pomii din grădină şi dealurile din depărtare. Ştiam că sunt în pat, învelit cu plapuma şi cu capul pe pernă. Vibraţiile nu încetaseră, dar slăbiseră în intensitate.

Şi totuşi... mâna mea se bălăcea în apă, iar braţul drept părea să fi „străpuns" podeaua camerei. Era o senzaţie mai mult decât ciudată, care persista, în ciuda faptului că eram treaz şi atent la tot ceea ce se petrecea în jurul meu. Cum se putea ca, treaz fiind, să „visez" că braţul meu străpunsese podeaua camerei?

Când vibraţiile au încetat, m-am gândit imediat la o eventuală legătură între ele şi faptul că braţul meu străpunsese podeaua.

Dacă încetau înainte ca eu să apuc să-mi „scot" braţul, podeaua se putea închide", iar eu riscam să rămân fără o mână. Poate că înseşi vibraţiile făcuseră o gaură în podea. Dar cum? Mi-am „smuls" braţul din podea, l-am ridicat şi l-am pus pe pat. Curând după aceea, vibraţiile au încetat.

M-am dat jos din pat, am aprins lumina şi am cercetat cu atenţie podeaua şi covorul. N-am văzut însă nimic deosebit, nici o gaură, nici un semn cât de mic care să amintească de cele petrecute cu câteva minute în urmă. Mi-am privit atent mâna şi braţul, încercând să zăresc măcar câţiva stropi de apă. Însă pielea era perfect uscată. Atunci m-am uitat prin cameră. Soţia mea dormea şi toate lucrurile erau la locul lor.

I-am povestit doctorului Bradshaw toată întâmplarea, iar el a fost de părere că ne aflam în faţa unui „vis", a unui „rod al imaginaţiei" mele. După câteva zile, m-a prezentat unui psihiatru de renume, dr. Lewis Wolberg, căruia i-am descris cu lux de amănunte fenomenul „vibraţiilor" (n-am avut însă curajul să-i povestesc şi întâmplarea cu „braţul care a străpuns podeaua").

Eram din ce în ce mai nedumerit şi speram ca ştiinţa şi tehnica modernă să-mi ofere, dacă nu răspunsuri categorice, măcar unele explicaţii sau interpretări cât de cât promiţătoare. Aveam şi eu, ce-i drept, unele cunoştinţe ştiinţifice (în special de inginerie şi de medicină). Acum însă, mă confruntam cu o situaţie cu totul nouă, pe care nu mi-o puteam explica, indiferent din ce unghi aş fiprivit-o.

O lună mai târziu, când am simţit din nou „vibraţiile", m-am ferit să mai mişc vreo mână sau vreun picior. Era târziu şi tocmai mă urcasem în pat să mă culc. Soţia mea dormea deja de o jumătate de oră. În timp ce „vibram" şi încercam să înţeleg ce se petrece cu mine, m-am gândit, cu totul întâmplător la planorul pe care intenţionam să mi-l cumpăr (planorismul era una dintre pasiunile mele). Şi fără să mă gândesc la urmări — de fapt, nici prin cap nu-mi trecea că avea să fie vreuna — mi-am imaginat, pur şi simplu, ce plăcut este să poţi zbura, în clipa următoare, am simţit că mă apasă ceva pe umărul drept.

Ridicând mâna, am dat de un perete neted, pe care l-am şi văzut (cu toate că lumina din cameră era destul de slabă). *Era* într-adevăr un perete neted, care se afla chiar în spatele meu. Am crezut că adormisem şi căzusem din pat (nu mi se întâmplase niciodată aşa ceva, dar cum se petreceau atâtea lucruri ciudate, nu mă mai mira să cad şi din pat).

M-a surprins faptul că peretele acela nu avea nici ferestre, nici uşi, nici vreo mobilă lipită de el. Nu era un perete al dormitorului meu. Şi totuşi îmi era cunoscut. În clipa următoare, am înţeles. Nu era un perete, ci tavanul. Iar eu pluteam în aer, cu spatele aproape lipit de tavan. Zburam şi priveam îngrozit în jos. Am văzut patul şi pe soţia mea dormind alături de... un bărbat necunoscut.

Ce vis ciudat, mi-am spus eu. Cine putea fi bărbatul acela, care, în visul meu, dormea alături de soţia mea? Uitându-mă mai bine, am înlemnit *Bărbatul acela eram eu!*

Deci, eu eram sus, aproape de tavan, în timp ce corpul meu rămăsese jos, în pat. Asta însemna că murisem. Iar eu nu vroiam să mor.

Disperat, m-am aruncat înapoi în propriu-mi corp şi, în clipa următoare, am simţit din nou patul, perna şi plapuma.

Ce se întâmplase? Fusesem cât pe-aci să mor? în afara faptului că inima îmi bătea mai repede decât de obicei, totul părea să fie cât se poate de normal. Vibraţiile încetaseră. M-am dat jos din pat, am făcut câţiva paşi prin cameră, m-am uitat pe fereastră şi am fumat o ţigară.

Nu mai aveam curajul să mă urc în pat şi să mă culc. La câteva zile de la această întâmplare, m-am dus din nou la doctorul Gordon, în vederea unui nou consult. Deşi nu i-am povestit ce mi se întâmplase, şi-a dat seama cât de îngrijorat eram. M-a consultat, mi-a făcut o serie de analize (sânge, fluoroscopii, electrocardiograme, electroencefalograme, sumar de urină), m-a palpat şi mi-a pus o mulţime de întrebări, dar rezultatul a fost unul şi acelaşi: *eram un om perfect normal.*

Mi-a prescris nişte calmante şi m-a trimis acasă, sfatuindu-mă să dau jos câteva kilograme, să fumez mai puţin, să mă odihnesc mai mult şi dându-mi de înţeles că *fizic,* nu sufeream de nimic. M-am dus apoi la doctorul Bradshaw, psihologul. Acesta m-a sfătuit ca, dacă pot, să încerc să repet experienţa. Eu însă i-am răspuns că n-aveam nici un chef să mor.

— Cum să mori? râse el. Sunt atâția oameni care practică yoga şi care se pot dedubla, fără să pățească nimic.

— Cum adică „se pot dedubla”?

— Se pot dedubla, adică pot ieşi, pentru o vreme, din propriul lor corp fizic, deplasându-se chiar şi pe distanțe foarte mari. Ar trebui să încerci şi tu.

I-am răspuns că nu pot crede aşa ceva. Nimeni nu se poate deplasa în afara corpului fizic.

— Eu în locul tău n-aş fi chiar atât de sigur. Ai făcut filozofie în facultate?

— Da, dar nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de chestia asta cu „ieşitul din corp”.

— Poate că n-ai avut un profesor bun de filozofie. Doctorul Bradshaw îşi aprinse o țigară, apoi continuă:

— Nu mai fi atât de mărginit, încearcă şi ai să vezi ce se întâmplă. După cum spunea profesorul meu de filozofie, „dacă nu vezi cu un ochi, întoarce capul şi priveşte cu celălalt, iar dacă nu vezi cu nici unul, atunci ciuleşte urechile şi ascultă.”

Şi aşa am şi făcut. Ba, mai mult decât atât, am încercat să mă dedublez, ceea ce, într-un târziu, am şi reuşit.

Am plutit o vreme pe deasupra patului, după care m-am oprit (mai bine zis, mi-am impus să mă opresc), deşi puțin speriat la gândul că puteam, Doamne fereşte, să cad. După câteva secunde, concentrându-mă din nou, mi-am impus să „cobor” şi, în clipa următoare, mă aflam iarăşi în pat, treaz şi cât se poate de lucid. Şi lucid fusesem tot timpul, din clipa în care m-am urcat în pat şi până când am simțit că au încetat toate vibrațiile. Dar se putea foarte bine să fi fost ceva ireal — o halucinație sau un vis. În cazul acesta însă, cum puteam eu să ştiu cât timp fusesem treaz şi când anume începusem să visez?

Majoritatea celor internați în ospicii au „dileme” de acest gen. Această primă experiență „controlată”, ca şi celelalte care au urmat, m-au făcut sa înțeleg, în sfârşit, că nu era vorba nici de vise, nici de halucinații, nici de o nevroză sau, şi mai rău, de un început de schizofrenie şi nici de autohipnoză (stare în care, după cum se ştie, subiectul poate emite tot felul de aberații), ci de cu totul altceva. Iar *înțelegerea* şi *acceptarea* fără rezerve a fenomenului m-a făcut să privesc dintr-o cu totul altă perspectivă şi propria mea experiență de viață şi educația pe care o primisem, conceptele şi sistemul de valori în care crezusem până atunci, zdruncinându-mi credința în caracterul absolut şi exhaustiv al aşa-zisului adevăr ştiințific. Până nu demult, fusesem convins că oamenii de ştiință au găsit răspunsuri la toate întrebările. Sau la aproape toate.

Dimpotrivă, dacă respingeam ceea ce, *pentru mine,* era acum cât se poate de evident, însemna că respingeam însăşi ideea că emanciparea omului depinde în primul rând de explicarea a ceea ce *nu ştim* încă, prin ceea ce *ştim.*

Eu însă nu ştiam dacă, în cazul meu, era vorba de magie sau de un dar pe care mi-l hărăzise Dumnezeu? Şi nu ştiu nici acum.”

2.

CĂUTĂRI ŞI CERCETĂRI

Cum reacționăm atunci când ne aflăm în fața unui fenomen necunoscut? Îl ignorăm? Îl dăm uitării? În nici un caz. Şi asta din două motive. Primul ține de curiozitatea noastră înnăscută. Iar în al doilea rând, cum am putea uita sau ignora un elefant apărut pe neașteptate în dormitorul nostru? Sau, mai mult decât atât, o fantomă ce bântuie noaptea prin toată casa?

Eu unul continuam să fiu cât se poate de neliniştit şi de speriat la gândul că ceea ce mi se întâmplase (şi nu o singură dată) avea să se repete. Cel mai mult mă temeam de eventualitatea unei boli psihice. Mai ales că aveam destule cunoştințe de psihologie şi prieteni psihologi şi psihiatri (cu care nici nu îndrăzneam să vorbesc despre ceea ce mi se întâmpla de la o vreme încoace). Mă temeam să nu devin *pacientul* lor, pierzându-mi astfel statutul de om *normal.* Ca să nu mai vorbesc de prietenii mei mai puțin avizați în materie de psihologie, care, în mod sigur, ar fi spus despre mine că sunt „nebun de legat", ceea ce ar fi afectat atât viața mea, cât şi pe cea a familiei mele. Dar, deşi inițial n-am vrut să le spun nimic, totuşi nevoia de a-mi explica toate acele fenomene atât de ciudate m-a determinat, în cele din urmă, să-i povestesc totul soției mele, care a devenit astfel un martor neliniştit şi temător al unor întâmplări ce contraveneau convingerilor sale religioase. Copiii în schimb, erau pe atunci prea mici pentru a înțelege. (Mai târziu, când au mai crescut, le-am povestit şi lor despre ciudatele experiențe pe care le trăiam).

Cu timpul, am început să mă obişnuiesc cu toate acele fenomene stranii, pe care, mai mult decât atât, începusem chiar să le pot controla. Ştiam deja că nu aveau nici o cauză fiziologică şi că nu eram mai nebun decât cei mai mulți dintre semenii mei. Dar cu toate acestea, continuam să fiu neliniştit la gândul că putea fi vorba de o stare anormală, de o diformitate, său chiar de o boală, ce trebuia ascunsă oamenilor „sănătoşi". Doctorul Bradshaw era singura persoană cu care puteam vorbi despre asta. Mai exista şi o altă soluție: psihoterapia. Dar asta ar fi însemnat un an întreg (sau mai mulți) de interviuri zilnice, care m-ar fi costat şi mii de dolari, riscând, pe deasupra, să nu dea nici rezultatele scontate.

În cele din urmă, am început să notez tot ceea ce mi se întâmpla.

În plus, am început să citesc cărți de religie şi filozofie (domenii pe care, în tinerețe, le neglijasem destul de mult), convins fiind că numai religia şi filozofia mă puteau ajuta să găsesc răspunsurile pe care le căutam.

Biblia şi celelalte scrieri creştine descriu şi încearcă chiar să explice o serie de întâmplări asemănătoare, toate însă fără vreo cauză specifică şi aproape imposibil de controlat. Tot ceea ce puteam face era să mă rog, să meditez, să postesc, să mă duc la biserică, să mă spovedesc, să cred în Sfânta Treime, să mă împotrivesc Răului şi să mă las în voia Domnului.

Dar dacă ceea ce mi se întâmpla mie era un lucru „bun", însemna că acel lucru, acel „dar" era de sorginte divină. Dar de ce îmi fusese hărăzit tocmai mie, care nu avusesem niciodată veleități de sfânt?

Dacă însă acel lucru (atât de nou pentru mine) era „rău", asta însemna că nu Dumnezeu, ci Diavolul (sau un demon) fusese cel care mi-l „hărăzise", pentru a pune stăpânire pe sufletul meu. Iar în cazul în care eram „posedat", demonul trebuia *exorcizat.*

Preoții ortodocşi pe care i-am cunoscut înclinau, mai curând, spre cea de-a doua variantă, considerându-mă deci un eretic şi, ca atare, un individ cât se poate de periculos.

Religiile orientale în schimb, acceptă ideea existenței unui corp eteric sau astral, care se poate „desprinde" de corpul fizic. Dar nu oricine îşi poate părăsi, fie şi temporar, corpul fizic. Acest lucru nu îl pot face decât cei înzestrați cu un spirit superior (şamanii, preoții, predicatorii, lamaşii,

învățații, dar şi membrii unor culte secrete sau ai unor secte).

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, eu *ce* sau *cine* eram şi cum de mă puteam dedubla? Eram, desigur, prea bătrân pentru a începe o viață nouă, într-o mănăstire din Tibet. Mă simțeam din ce în ce mai singur şi mai deprimat la gândul că ştiința contemporană nu îmi putea oferi răspunsuri la toate întrebările pe care mi le puneam.

Dar tocmai atunci am aflat de existența în Statele Unite, a unui grup clandestin. Spun clandestin, deşi nu există nici o lege care să-i interzică activitatea, iar membrii săi nu sunt nici persecutați, nici puşi sub urmărire, mai ales că nu se amestecă decât arareori în afaceri, în ştiință, în politică, în artă sau în sistemul de învățământ. Grupul are adepți nu numai în Statele Unite, dar şi în țările din vestul Europei.

Membrii grupului, care, în paranteză fie spus, sunt nişte persoane cât se poate de respectabile, nu vorbesc cu nimeni altcineva despre concepțiile şi preocupările lor. Ei ştiu din proprie experiență că a fi sincer şi deschis înseamnă a-ți atrage dezaprobarea celor din jur, chiar şi a celor mai buni prieteni.

Din câte ştiu eu, membrii grupului, al căror număr este de ordinul milioanelor, provin din mai toate mediile sociale: de la oameni de ştiință, psihiatri şi medici, până la gospodine, studenți, oameni de afaceri, adolescenți şi chiar preoți.

Ei se adună în secret, în grupuri mici, iar anunțurile sunt alcătuite în aşa fel, încât să nu le poată înțelege decât „adepții".

Participanții nu discută despre problemele grupului decât cu membrii acestuia. Cu excepția familiei sau a prietenilor apropiați (care, de cele mai multe ori, sunt şi ei membri ai grupului), nimeni nu este la curent cu preocupările secrete ale membrilor grupului. Aceştia sunt devotați, sentimental şi intelectual, propriei lor cauze. Aşa se face că grupul îşi are propria sa literatură, propriul său limbaj, ba chiar şi proprii săi semizei.

În momentul de față, grupul este foarte dezorganizat. De fapt, nici nu este vorba de o organizație în adevăratul sens al cuvântului (mai ales că nu are nici nume), ci de grupuri restrânse de oameni, care se adună cu regularitate, acasă la câte unul dintre ei sau în casa parohială a vreunei biserici.

Grupul este alcătuit, în primul rând, din parapsihologi (destul de puțini la număr), doctori sau doctoranzi în psihologie, specialişti de renume în domeniul PES. L-aş aminti aici pe dr. J.B. Rhine, care, vreme de treizeci de ani, a pus la punct o serie întreagă de teste simple de probabilitate statistică, pe baza cărora a reuşit să demonstreze că PES este o realitate. Majoritatea psihologilor şi psihiatrilor americani consideră însă rezultatele cercetărilor sale ca fiind ambigue, neconcludente şi, ca atare, inacceptabile. Din grup mai fac parte şi alți parapsihologi de renume, cum ar fi Andrija Puharich, J.G.Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart sau Gardner Murphy.

Ceilalți membri ai grupului îi idolatrizează aproape pe „liderii" lor, despre care vorbesc întotdeauna în termenii cei mai elogioşi.

Parapsihologii, fie ei astrologi, mediumuri, vindecători sau hipnotizatori, îşi câştigă existența (cel puțin în parte) tocmai din activitatea pe care o desfăşoară.

Cei mai mulți dintre ei se invidiază unul pe celălalt, punând aproape întotdeauna sub semnul întrebării tehnicile şi teoriile avansate de „rivalii" lor. Se întâmplă adesea ca unii dintre ei să ia în derâdere sau să privească cu îngăduința celui ce se consideră superior celor din jur toate rezultatele nelegate direct de specialitatea lor. Acesta este, poate, şi motivul pentru care grupul este atât de dezorganizat. Cu toate acestea însă, membrii lui *sunt obligați* să colaboreze între ei, pentru că n-au cui altcuiva să-i împărtăşească propriile idei şi experiențe, mai ales că nimeni altcineva nu i-ar înțelege.

Să nu credeți cumva că vreau să-i defăimez sau să-i discreditez pe aceşti oameni care, la urma

urmelor, sunt cu toții adevărați experți în domeniu, care, fiecare în felul său, caută Adevărul.

Membrii clubului au la dispoziție ziare, reviste, cărți (o serie de edituri de renume publică anual cel puțin cincizeci de cărți de specialitate) şi chiar programe de radio şi de televiziune. Cu toate acestea, din cauza faptului că grupul este încă destul de restrâns, prima reacție a publicului este aproape întotdeauna aceeaşi: „Doar nu credeți cu adevărat în chestiile astea, nu-i aşa?"

Dar în cazul acesta, vă veți întreba dumneavoastră, cine sunt membrii grupului? În ciuda a ceea ce v-ați putea închipui, grupul nu este o simplă adunătură de indivizi superstiţioşi, proşti, inculți şi stupizi. Sunt, ce-i drept, şi din aceştia, dar nu într-o proporție mai mare decât în cadrul populației totale a unei țări, de exemplu. S-ar putea chiar ca aceste persoane să aibă un CI (coeficient de inteligență) superior multora dintre noi.

Ceea ce îi uneşte pe toți aceşti oameni este credința că (a) eul interior al omului nu este nici înțeles, nici complet exprimat în societatea noastră contemporană; şi (b) că acest eu interior are capacitatea de a acționa, mintal şi material, la un nivel necunoscut şi nerecunoscut de știința modernă. Grupul este alcătuit, în exclusivitate, din oameni a căror principală preocupare este aceea de a citi, vorbi, gândi, discuta şi participa la orice fel de acțiuni sau activități „psihice" sau „spirituale".

Vă veți întreba, poate, ce înseamnă să iei parte la o acțiune sau la o activitate psihică. Iar eu vă voi răspunde cât se poate de simplu: înseamnă să fii martorul sau să trăieşti „pe propria-ți piele" un fenomen ce nu poate fi explicat pe baze ştiinţifice, filozofice sau religioase. Unii dintre noi, fie nu vor da nici o atenție acestor fenomene, fie le vor uita aproape imediat. Alții, care devin eventual membrii ai grupului, încearcă să găsească unele răspunsuri.

Eu unul m-am alăturat membrilor grupului pentru că nu aveam nici o altă sursă de informații, însă, din păcate, informațiile de care dispuneau erau şi ele destul de limitate (cel puțin la vremea aceea). Dar, cel puțin, mă aflam în mijlocul unor oameni care credeau într-adevăr în posibilitatea existenței Stării a Doua sau a celui de-al Doilea Corp.

I-am cunoscut pe mulți dintre membrii grupului şi pot să spun că sunt, cu toții, nişte oameni cât se poate de drăguți. I-am întâlnit aproape peste tot, în sate, în oraşele mari, printre oamenii de afaceri, în biserici, în universități şi chiar în cadrul Asociației Americane de Psihiatrie. Sunt oameni veseli, îndatoritori şi altruişti. Pot spune chiar că sunt cei mai altruişti şi mai religioşi oameni (în adevăratul sens al cuvântului) pe care i-am cunoscut vreodată.

Nici unul dintre ei nu deține însă ADEVĂRUL. Fiecare are propria sa versiune în legătură cu adevărul şi poate că există chiar mai multe adevăruri.

Am asistat la şedințe de spiritism, am pus întrebări precise, dar n-am primit decât răspunsuri evazive şi, ca atare, neconvingătoare. Şi totuşi, în timpul unei asemenea şedințe, am fost, spre surprinderea mea, martorul unei EEC, care ne-a convins (pe mine şi pe cei prezenți) de autenticele însuşiri paranormale ale mediumului.

În cele din urmă, după ce am citit lucrările unor parapsihologi de renume (ca de exemplu Edgar Cayce) şi am asistat la o serie întreagă de şedințe de spiritism şi de dedublare (sau, mai bine zis, de extracorporalizare), am înțeles *ce se întâmpla cu mine.* Era vorba, pur şi simplu, de o *proiecție astrală.* Doctorul Bradshaw îmi vorbise în treacăt despre acest fenomen, pe care însă nu-l cunoştea decât foarte vag. *Proiecția astrală* este denumirea sub care este cunoscută tehnica de părăsire temporară a corpului fizic şi de deplasare, chiar şi pe distanțe mari, într-un corp imaterial, numit corp *astral* sau *eteric.* Cuvântului „astral" i s-au atribuit o serie întreagă de conotații, termenul nefiind interpretat întotdeauna pe baze exclusiv ştiinţifice.

În vremurile demult apuse, cuvântul „astral" era legat de ritualurile mistice şi oculte (vrăji, descântece, magie, incantații) pe care omul modern le priveşte ca pe nişte superstiții prosteşti şi absurde. Pe de altă parte, cercetările în acest domeniu fiind aproape inexistente, eu încă nu ştiu ce

înseamnă cuvântul „astral”. De aceea prefer să folosesc termenii de „al Doilea Corp” şi „Starea a Doua”.

Există în momentul de faţă un anume gen de literatură, care înfăţişează o lume astrală, compusă din mai multe *planuri,* lume în care oamenii nu pot ajunge decât după „moarte”. Există însă şi persoane al căror corp „astral” sau „eteric” se poate „desprinde” de corpul fizic şi care pot astfel „călători” în astral şi vorbi cu „morţii”, după care se întorc înapoi în corpul fizic.

Pentru ca această adevărată minune să devină realitate este necesar ca persoana respectivă să fi atins un anumit nivel (sau stadiu) de dezvoltare spirituală. Dar pentru aceasta, este necesară cunoaşterea unor „precepte”, transmise, în taină, din generaţie în generaţie, spre „luminarea” celor îndreptăţiţi să le cunoască. S-a întâmplat, firește, şi ca unii dintre cei „aleşi” să dezvăluie secretul, şi ca o serie de „neiniţiaţi” să descopere, absolut întâmplător, tehnica dedublării. În trecut, cei ce îndrăzneau să practice această tehnică erau fie canonizaţi, fie pedepsiţi, arşi pe rug, luaţi în derâdere sau întemniţaţi.

Întreaga literatură care tratează problema psihicului uman face dese referiri la al Doilea Corp. Cu mult înaintea apariţiei Creştinismului şi a Bibliei, în ţări ca India, China sau Egipt, existenţa acestui al Doilea Corp era aproape unanim recunoscută. Istoricii însă, au atribuit această idee mitologiei popoarelor respective.

Aceeaşi credinţă în existenţa unui al Doilea Corp o regăsim, ceva mai târziu, şi în Biblie (atât în Vechiul cât şi în Noul Testament).

Textele religioase, fie ele catolice sau protestante, abundă în relatări ale unor sfinţi sau ale altor personaje biblice şi discipoli, care au trăit, voit sau nu, în momentele lor de extaz religios, experienţe asemănătoare (a se citi EEC).

În Orient, existenţa celui de-al Doilea Corp este acceptată ca o realitate, mai ales de către adepţii acestei idei (lamaşi, călugări, guru), înzestraţi cu puteri mintale şi fizice — graţie cărora se pot chiar şi dedubla — oameni care nu se sfiesc să contrazică ştiinţa contemporană în totalitatea ei. Societatea noastră materialistă prin excelenţă a ignorat în permanenţă aceste puteri, tocmai pentru faptul că nu şi le poate explica.

Şi totuşi, organizaţiile de cercetări psihologice sunt în posesia a sute de relatări ale unor EEC, relatări ce pot fi oricând puse la dispoziţia celor interesaţi.

De fapt, toate aceste experienţe sunt trăiri spontane, de genul acelora de care cei mai mulţi dintre noi n-au parte decât „o dată în viaţă”. Ele se produc, de obicei, fie atunci când individul este bolnav sau slăbit, fie ca urmare a unei emoţii puternice.

Există şi cazuri, mai rare ce-i drept, de EEC produse în mod voit, deliberat, de însuşi individul în cauză, care, trecând în Starea a Doua, se poate deplasa dintr-un loc în altul (firește, după „ieşirea” din propriu-i corp fizic). Englezul Oliver Fox, de pildă, s-a ocupat îndeaproape de aspectele teoretice şi practice ale psihologiei, publicând o serie întreagă de relatări ale unor EEC, ca şi tehnicile de „trecere” în Starea a Doua.

Sylvan Muldoon a publicat, între anii 1938-1951, în colaborare cu Hereward Carrington, o serie de lucrări de specialitate, care, cu timpul, au devenit adevărate lucrări de referinţă în domeniul parapsihologiei.

Recent, o serie de cercetători, cum ar fi Hornell Hart, Nandor Fodor sau Robert Crookall, toţi absolvenţi ai unei instituţii de învăţământ superior, au studiat fenomenul din punctul de vedere al omului de ştiinţă, făcând în acelaşi timp şi o serie de evaluări cât se poate de exacte.

Toate aceste lucrări se rezumă la a demonstra existenţa celui de-al Doilea Corp, fără însă a oferi suficiente date experimentale (nefilozofice).

Pe de altă parte însă, mă întreb cum se poate împăca această abordare analitică cu religia? Oamenii credeau cândva (nu cu multă vreme în urmă), că electricitatea era Dumnezeu. Mai

înainte, crezuseră astfel şi despre Soare, fulgere sau foc. Oamenii de ştiinţă ne-au dovedit însă, prin experienţe, că a crede aşa ceva era, pur şi simplu, o prostie. Aşa se va întâmpla, cred eu, şi cu convingerea cu care mulţi dintre noi neagă existenţa Stării a Doua şi a celui de-al Doilea Corp. Şi atunci, poate, voi afla şi eu răspunsuri la întrebările care mă frământă.

DOVEZI MATERIALE

În toamna anului 1964, a avut loc la Los Angeles, o întrunire deosebit de interesantă, la care au participat aproximativ douăzeci de psihiatri, psihologi, oameni de ştiinţă şi... eu. A fost o seară cât se poate de reuşită. Scopul întrunirii a fost acela de a analiza, cu sinceritate şi maximă seriozitate, o serie de experienţe. După câteva ore de întrebări, puse de către membrii grupului, a venit şi rândul meu. Eu le-am pus fiecăruia dintre ei două întrebări foarte simple:„Dacă vi s-ar întâmpla ceea ce mi s-a întâmplat mie, ce aţi face?”

Părerea majorităţii (mai mult de două treimi dintre cei prezenţi) a fost că trebuie făcut orice efort pentru a continua astfel de experienţe, în speranţa lămuririi şi lărgirii cunoştinţelor omului despre el însuşi. Câţiva însă m-au sfătuit, mai în glumă, mai în serios, să *alerg,* nu să *merg* la un psihiatru. Dar nici unul dintre cei prezenţi nu s-a oferit să fie el acel psihiatru.

A doua întrebare a fost: „Aţi vrea să participaţi personal la asemenea experienţe neobişnuite?”

De data aceasta, jumătate din cei prezenţi au răspuns afirmativ. Şi, lucru ciudat, din această categorie făceau parte şi unii dintre cei care se dovediseră destul de sceptici în legătură cu realitatea unor asemenea experienţe.

Vă veţi întreba, poate, de ce s-au adunat, totuşi, în seara aceea, toţi acei oameni. Fie din curiozitate, fie din cauza mulţimii de dovezi materiale, acumulate în timp. Eu unul înclin să cred că este vorba, mai degrabă, de existenţa acelor dovezi materiale. În cele ce urmează, vă voi prezenta câteva din relatările cheie care au stârnit interesul celor prezenţi.

10/9/58 *După-amiază*

M-am dedublat din nou, cu intenţia de a-i vizita pe doctorul Bradshaw şi pe soţia acestuia. Dându-mi seama că doctorul era răcit, m-am gândit să mă „duc” în dormitor, care era o cameră pe care nu o văzusem niciodată şi pe care descriind-o după aceea cu lux de amănunte, mi-am putut „dovedi” vizita în casa aceea. Totul a început, ca de obicei, cu o rotaţie în aer, urmată de „plonjarea “ într-un tunel şi, de data aceasta, de senzaţia de urcuş (familia Bradshaw locuieşte într-o casă situată la vreo cinci mile de biroul meu, în vârful unui deal). Eu pluteam pe deasupra copacilor, sub un cer senin, plin de stele. La un moment dat, am văzut (pe cer?) o siluetă umană, învăluită într-o mantie şi cu un coif pe cap, stând cu mâinile în poală şi, poate, cu picioarele încrucişate, ca Buda, care, după câteva clipe, a dispărut. Nu ştiu nici acum ce a însemnat ciudata apariţie. De la o vreme încoace, urcuşul a devenit foarte anevoios (am avut chiar senzaţia că, treptat, puterile mă părăseau şi că n-aveam să mai ajung la destinaţie). În clipa următoare însă, mi s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. Am simţit ca şi cum cineva îşi trecuse mâinile pe sub braţele mele şi mă ridica. Pe loc am simţit un val de energie, iar urcuşul a devenit şi el, dintr-o dată, cât se poate de uşor. Am ajuns acasă la doamna şi domnul Bradshaw, pe care i-am „văzut” afară, în grădină, ceea ce m-a surprins cu atât mai mult cu cât doctorul Bradshaw fiind bolnav, trebuia să fie în pat.

Dânsul era însă îmbrăcat cu un pardesiu de culoare deschisă, iar pe cap purta o pălărie. Doamna Bradshaw purta o haină neagră, restul îmbrăcămintii fiind şi el de culoare închisă. Veneau spre mine, aşa că m-am oprit. Dar ei au trecut pe lângă mine, bine dispuşi, fără să mă vadă, îndreptindu-se spre o clădire mică, asemănătoare unui garaj.

Am „plutit “prin faţa lor, făcându-le cu mâna şi încercând să le atrag atenţia asupra mea, dar fără nici un rezultat. Atunci, mi s-a părut că îl aud pe doctorul Bradshaw spunându-mi: „ Ei bine, văd că nu mai ai nevoie de ajutor”. Fiind convins că reuşisem să intru în legătură cu el, am „plonfat” înapoi pe pământ (?), m-am reîntors la birou, am „reintrat” în corp şi am deschis ochii

Toate erau exact aşa cum le lăsasem. Eu însă mă simţeam îngrozitor de obosit: la urma urmelor, era de ajuns pentru o singură zi.

În aceeaşi seară, i-am sunat pe domnul şi doamna Bradshaw. Nu am făcut nici o afirmaţie, întrebându-i doar unde se aflaseră în după-amiaza acelei zile, între orele patru şi cinci. Soţia mea, care ştia că domnul Bradshaw era bolnav, susţinea că era practic imposibil ca acesta să fi ieşit din casă. Doamna Bradshaw însă, mi-a spus că, pe la ora patru şi douăzeci şi cinci de minute, ieşise din casă, îndreptându-se spre garaj. Se ducea la poştă, iar soţul ei, convins fiind că o gură de aer proaspăt avea să-i facă bine, se îmbrăcase şi o însoţise. Asta se petrecea în jurul orei patru şi douăzeci şi cinci de minute. Iar eu mă „întorsesem" acasă pe la ora patru şi douăzecişi şapte de minute. Am întrebat-o cu ce erau îmbrăcaţi. Doamna Bradshaw mi-a spus că purta o pereche de pantaloni largi, negri şi un pulover roşu, care nu se vedea, fiind acoperit de o haină neagră, sport. Domnul Bradshaw purta un pardesiu de culoare deschisă şi o pălărie pe cap. Şi totuşi, nici unul dintre ei nu m-a văzut, nici nu a fost conştient de prezenţa mea. Domnul Bradshaw nu îşi amintea să-mi fi spus ceva. Problema este că eu mă aşteptasem să-l găsesc în pat, ceea ce însă nu s-a întâmplat.

Existau o serie întreagă de coincidenţe. Nu era necesar să dovedesc asta nimănui altcuiva. Numai mie. Îmi dovedeşte — pentru prima oară cu „probe materiale" — că s-ar putea foarte bine să fie mai mult decât o aberaţie, o halucinaţie sau o traumă psihică, aşa cum susţin psihologia şi psihiatria. Sunt sigur că aveam nevoie, mai mult decât oricine altcineva, de o dovadă materială.

Este o simplă întâmplare, veţi spune. Da, dar, pentru mine, este o întâmplare de neuitat.

Momentul vizitei mele la femilia Bradshaw coincide cu evenimentul fizic. Posibilitatea intervenţiei unui factor de halucinaţie prin autosugestie este exclusă. Eu mă aşteptam să-l găsesc pe doctorul Bradshaw în pat, dar realitatea *fizică* era cu totul alta, ceea ce, în primul moment, m-a derutat

Cu toate acestea, observaţiile mele ulterioare au coincis perfect cu realitatea, în ceea ce priveşte:

(1) Locul unde se aflau doctorul Bradshaw şi soţia acestuia.
(2) Poziţia celor doi unul faţă de celălalt.
(3) Acţiunile celor doi.
(4) Îmbrăcămintea pe care o purtau.

Posibilitatea unei „precunoaşteri" inconştiente, printr-o observare anterioară a celor de mai sus:

(1) Negativă: nu aveam nici o informaţie în legătură cu schimbarea planurilor lor sau cu orele şi zilele când se duceau la poştă.

(2) Vagă: nu aveam cum să ştiu, conştient vorbind, care dintre ei mergea în faţă şi care în urmă.

(3) Negativă: nu aveam cum să ştiu dinainte că se îndreptau spre garaj, mergând aşa, unul în faţa celuilalt.

(4) Vagă: Mă aşteptam să-l „găsesc" pe doctorul Bradshaw îmbrăcat în pijama, nicidecum în pardesiu.

5/3/59 *Dimineaţa*

Într-un motel din Winston-Salem: m-am trezit devreme şi, la ora şapte şi jumătate, m-am dus să iau micul dejun. Apoi, pe la ora opt şi jumătate, m-am întors în cameră şi m-am întins pe pat. În timp ce mă relaxam, am început să „vibrez", după care, ieşind din propriu-mi corp fizic, primul lucru pe care l-am „văzut" a fost un băiat care se juca cu o minge de base-ball. Apoi, am „văzut" un bărbat care încerca să pună ceva pe bancheta din spate a unei maşini (de fapt, a unei

limuzine). Lucrul acela semăna, după părerea mea, cu o maşinuţă cu roţi şi motor electric. După ce a pus maşinuţă pe bancheta din spate a limuzinei, bărbatul s-a ridicat şi a trântit portiera. Imediat după aceea, am „văzut" o masă rotundă, pe care se aflau o mulţime de farfurii şi de ceşti Cineva care stătea în picioare împărţea celor aşezaţi în jurul mesei nişte cărţi de joc albe şi mari (sau cel puţin aşa mi s-a părut mie). Dar cum puteau oare, mă întrebam eu, să joace cărţi la o masă plină de farfurii şi de ceşti? În afară de asta, mă surprindea numărul şi, mai ales, culoarea cărţilor de joc. După alte câteva clipe, m-am „trezit" deasupra oraşului, la o înălţime de aproximativ 150 m, căutându-mi „casa". În clipa în care am zărit clădirea radioului, mi-am amintit că motelul se afla şi el prin apropiere. L-am „localizat" imediat şi, tot imediat, m-am reîntors în corp. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur. Toate erau la locul lor, exact aşa cum le lăsasem. În aceeaşi seară m-am dus în vizită la nişte prieteni, doamna şi domnul Agnew Bahnson, care ştiau câte ceva despre „activităţile" mele. În clipa în care am intrat în casa familiei Bahnson, am ştiut că întâmplarea din dimineaţa aceea avea legătura cu ei.

Am stat de vorbă mai întâi cu fiul lor, pe care l-am întrebat ce făcea de dimineaţă între orele 8.30 şi 9.00. Copilul mi-a răspuns că se ducea la şcoală. Întrebat ce anume făcea în timp ce mergea pe stradă, a răspuns că se juca cu o minge de base-ball, pe care o arunca în sus şi apoi o prindea. (Deşi îl cunoşteam bine, nu ştiam, totuşi, că băiatului îi plăcea base-ballul; cu toate că este un lucru cât se poate de firesc ca unui băieţel de nouă ani să-i placă base-ballul). Apoi am pomenit despre bărbatul care punea ceva ce semăna cu o maşinuţă cu motor electric pe bancheta din spate a unei maşini. Uluit, domnul Bahnson mi-a spus că, exact la ora aceea, punea pe bancheta din spate a maşinii sale un generator Van DeGraff, pe care mi l-a şi arătat. Mi se părea destul de ciudat să văd ***fizic*** *ceva ce, doar cu câteva ore în urmă, „văzuse" doar corpul meu astral. Le-am povestit apoi despre masa aceea plină de farfurii şi despre straniul pachet de cărţi de joc.*

Doamna Bahnson, vădit emoţionată, mi-a spus că, în dimineaţa aceea, pentru că se treziseră cu toţii mai târziu decât de obicei, ea fusese cea care împărţise corespondenţa celor de la masă (era vorba de masa la care luau întotdeauna micul dejun). Cărţi de joc albe şi mari! Erau cu toţii foarte tulburaţi de cele întâmplate şi sunt sigur că nu au râs de mine.

Momentul „vizitei" mele matinale la familia Bahnson coincide cu o serie întreagă de întâmplări reale. Halucinaţia prin autosugestie este exclusă; nu a existat din partea mea nici o intenţie conştientă de a-i vizita pe Bahnsoni; este, totuşi, posibil să fi existat o motivaţie inconştientă. Cu toate acestea, relatările mele au coincis perfect cu realitatea.

(1) Fiul mergând pe stradă şi jucându-se cu o minge de base-ball.

(2) Domnul Bahnson la maşină.

(3) Domnul Bahnson punând ceva pe bancheta din spate a maşinii.

(4) Doamna Bahnson, în picioare, lângă, masă, împărţind „cărţi de joc".

(5) Mărimea neobişnuită şi culoarea „cărţilor de joc".

(6) Pe masă, se aflau farfurii şi ceşti.

Posibilitatea unei „precunoaşteri" inconştiente, printr-o observare anterioară a celor de mai sus:

(1) Negativă: Nu ştiam că băiatului îi plăcea base-ballul.

(2) Negativă: Nu aveam de unde să ştiu ce făcea domnul Bahnson, în dimineaţa aceea, la maşină, iar cele relatate de dânsul nu făceau parte din rutina zilnică.

(3) Negativă: După cum am mai spus, încărcarea maşinii nu făcea parte din rutina zilnică, aşa că eu, deşi cunoşteam, să zicem, obiceiurile de zi cu zi ale domnului Bahnson, nu aveam de unde să ştiu că, în dimineaţa aceea, avea de gând să-şi încarce maşina.

(4) Negativă: Nu aveam cum să ştiu asta dinainte, pentru că nu doamna Bahnson era cea care

împărțea, *de obicei,* corespondența, iar faptul că în dimineața aceea o făcuse, era ceva cu totul neobișnuit.

(5) Negativă: Din motivele arătate mai sus, la care se adaugă faptul că doamna Bahnson nu avea obiceiul de a sorta corespondența la masă, ca şi interpretarea greşită a acțiunii în sine.

(6) Vagă: Ar putea fi vorba de o cunoaştere a obiceiurilor familiei Bahnson, cu atât mai mult cu cât mi s-a întâmplat, nu o dată, să iau micul dejun împreună cu ei chiar la masa cu pricina.

12/10/60 *Noaptea*

Am cunoscut-o pe doamna M., care pretindea că are puteri mediumice. Am avut şi am toată considerația pentru femeia aceasta, a cărei bunătate şi integritate morală sunt mai presus de orice bănuială. Cu toate acestea însă, participând la două „şedințe" de spiritism, am rămas cu impresia clară că doamna M., deşi sinceră, odată intrată în transă, exprima prin gesturi o formă de dedublare a personalității. „Ghizii" ei spirituali, care vorbeau prin gura ei, erau pentru mine nici mai mult, nici mai puțin, decât nişte manifestări ale acestei dedublări. Asta nu înseamnă că eu bănuiam cumva că doamna M. crea în mod deliberat această iluzie, ci că totul nu era decât rezultatul unei stări hipnotice autoinduse, femeia, mai mult ca sigur, neştiind ce se întâmpla. Sunt absolut convins că doamna M. nu „juca teatru" (cum ar putea crede unii dintre dumneavoastră). Nu a fost şi nu este genul de om care să se preteze la aşa ceva.

Însă ceea ce m-a nedumerit a fost faptul că, în momentul în care le-am pus ghizilor ei spirituali — soțul decedat şi un indian american — anumite întrebări, răspunsurile acestora, rostite prin gura doamnei M., au fost destul de evazive (ca de exemplu: „ Vei descoperi asta prin propriile-ți resurse "). Era, îmi spuneam eu, o cale cât se poate de simplă de a evita un răspuns ce putea fi verificat într-un fel sau altul. Aşa că eu unul eram destul de sceptic în privința „puterilor" doamnei M.

Cu toate acestea, ceea ce s-a întâmplat aseară (şi relatat astăzi) a fost de natură să mă deruteze destul demult. R.G., o prietenă a doamnei M., îmi sugerase să „vizitez" o şedință de spiritism la care avea sa participe doamna M., şedință ce urma să aibă loc într-un apartament din New York, vineri seară (adică aseară). Numai că, pur şi simplu, am uitat de şedință. Şi iată ce s-a întâmplat:

Mi-am petrecut seara de vineri acasă, împreună cu soția mea. Pe la ora unsprezece şi jumătate, ne-am dus la culcare. Până aici, nimic deosebit. Soția mea a adormit aproape imediat, iar eu stăteam întins, evident relaxat şi, probabil, şi pe jumătate adormit. La un moment dat, am simțit că mă trec toate răcorile. Am privit în jurul meu (în cameră nu era foarte întuneric), încercând să-mi dau seama ce anume putuse să mă înspăimânte, dar să mă şi fascineze în acelaşi timp. Nu ştiu nici eu ce mă aşteptam să văd, dar, în clipa următoare, am simțit că mi se face părul măciucă: în pragul uşii, stătea o siluetă albă, ca o stafie. De fapt, arăta ca orice stafie: avea o înălțime de aproape doi metri şi era înfăşurată din cap până-n picioare, într-un fel de cearşaf alb. Se sprijinea cu o mână de tocul uşii. Eram de-a dreptul îngrozit şi nu puteam lega silueta aceea înspăimântătoare de ceva ce făcusem cu bună ştiință. În clipa în care a început sa se îndrepte spre mine, am înghețat. Dar, în acelaşi timp, am simțit că trebuia să văd ce era. După câteva clipe, am simțit pe ochi nişte mâini care mă împiedicau să văd.

Deşi eram îngrozitor de speriat, am încercat, totuşi, să le îndepărtez, până când silueta aceea fantomatică s-a apropiat foarte mult de patul meu. În clipa aceea, cineva m-a prins uşor de brațe, ajutându-mă să mă dau jos din pat. Şi, dintr-o dată, am început să mă liniştesc, şi asta pentru că am simțit că acel ceva sau cineva era prietenos. Aşa că nici nu m-am zbătut să scap din strânsoarea lui, nici nu m-am împotrivit atunci când am început să ne mişcăm (spun ne *pentru că simțeam că nu sunt singur, ci însoțit, mai bine zis, susținut, într-o parte şi în cealaltă, de câte o*

ființă— sau entitate — necunoscută). La un moment dat, ne-am trezit deasupra unei camere mici, în care se aflau patru femei. M-am uitat la cele două entități din dreapta şi din stânga mea. Erau doi bărbați tineri (până în douăzeci şi cinci de ani). Cel din dreapta mea era blond, cel din stânga, brunet, aproape oriental. Amândoi îmi zâmbeau.

În clipa în care am încercat să vorbesc cu ei, am început să plutesc în jos şi m-am aşezat pe singurul scaun gol din cameră. Pe scaunul din fața mea stătea o femeie înaltă şi solidă, îmbrăcată într-un taior de culoare neagră. După câteva clipe, lângă mine s-a aşezat o femeie învelşmântată într-o mantie de culoare albă, lungă până la glezne. Pe celelalte două însă, nu le distingeam foarte bine. Ştiam că sunt femei, dar chipul nu li-l puteam desluşi. O voce de femeie m-a întrebat dacă îmi amintesc să mai fi fost vreodată acolo, iar eu am asigurat-o că, într-adevăr, fusesem. Altă femeie a spus ceva de cancer, dar asta este tot ce am putut auzi.

Apoi, una dintre ele (cea îmbrăcată în negru) s-a prins cu mâinile de spătarul scaunului meu şi s-a aşezat chiar peste mine. Nu îi simțeam greutatea, dar, din nu ştiu ce motiv, femeia s-a ridicat brusc în picioare, la care toți cei prezenți au izbucnit în râs. –„Cred că l-am ținut destul; ar fi bine să-l ducem înapoi", a spus, la un moment dat, o voce de bărbat. Şi, în clipa următoare, mă aflam din nou în patul meu. Asta a fost tot, cu excepția faptului că, în tot acest timp, soția mea fusese trează şi mă auzise când gâfâind, când gemând sau scâncind, când respirând rar şi încet, aproape imperceptibil. Altceva nu a auzit şi nici nu a văzut, cu excepția, poate, a pisicii noastre, care dormea şi ea cu noi în cameră şi care, trezindu-se brusc din somn, fusese extrem de nervoasă. Soția mea era foarte speriată. Sunt sigur că şi eu aş fi fost la fel dacă aş fi trecut prin ce trecuse ea.

Mi-am amintit pe dată de „şedința" la care fusesem invitat să particip şi, în clipa următoare, am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe R.G., prietena doamnei M. Aşa am aflat că la „şedință" participaseră patru femei, dintre care una, cea îmbrăcată într-un taior negru, s-a aşezat din greşeală pe scaunul „rezervat" mie, pentru ca, în clipa următoare, să sară în picioare, auzind-o pe femeia îmbrăcată în alb spunându-i, în glumă, să „nu se aşeze pe Bob". La un moment dat, una dintre femei a spus că lucrează la Cancer Memorial Hospital. Patru femei, îmbrăcă mintea a două dintre ele, statura uneia, mai precis a aceleia care s-a aşezat peste mine, pentru ca în clipa următoare să sară în sus ca arsă, râsetele celorlalte trei, camera mică, referirea la „cancer", toate acestea sunt prea multe coincidențe, chiar şi pentru mine, ca să mai cred că „am avut halucinații". Nu, sunt convins că am fost acolo.

Şi în ceea ce-i priveşte pe cei doi bărbați? Reuşeşte, într-adevăr, doamna M. să comunice cu defunctul ei soț (care, după cum aveam să aflu după aceea, fusese blond) şi cu un tânăr indian?

Trebuie să fiu mai puțin sceptic şi mai lipsit de prejudecăți în ceea ce o priveşte pe doamna M.

Momentul „vizitei" mele în camera unde se aflau cele patru femei coincide cu întâmplările propriu-zise, reale. Halucinația prin autosugestie este destul de vagă, dacă nu chiar exclusă. Şi asta pentru că se poate ca ideea unei vizite să fi fost reținută în mod inconştient, deşi nu a existat nici o încercare conştientă în acest sens. Relatările mele au coincis perfect cu realitatea:

(1) Mărimea camerei.
(2) Numărul de femei prezente, patru.
(3) Scaunul gol.
(4) Îmbrăcămintea a două dintre femei.
(5) Pomenirea cuvântului „cancer".
(6) Femeia înaltă tare s-a aşezat peste mine.
(7) Râsetele celorlalte trei femei.

Posibilitatea unei „precunoaşteri" inconştiente„ printr-o observare anterioară a celor de mai

sus:

(1) Negativă: nu au existat vizite sau descrieri anterioare ale apartamentului.

(2) Vagă: există posibilitatea ca R.G. să-mi fi comunicat dinainte numărul de persoane ce aveau să participe la „ședință”.

(3) Negativă: ideea scaunului gol le-a venit pe loc, nicidecum dinainte.

(4) Negativă: nu le mai văzusem niciodată pe femeile acelea şi nici nu aveam de unde să ştiu cum erau îmbrăcate în seara respectivă.

(5) Negativă: din motivele arătate mai sus. Nu aveam de unde să ştiu că femeia aceea, pe care nu o cunoşteam, lucra la „Cancer Memorial Hospital”.

(6) Negativă: acțiune spontană, neplanificată.

(7) Negativă: reacția celorlalte femei a fost spontană.

Există şi alte relatări conținând *dovezi materiale,* care au fost însă incluse în alte capitole ale acestei cărți, acolo unde pot servi la ilustrarea legăturii dintre teorie şi practică. Una sau două dintre aceste relatări se referă la încercări făcute în condiții de laborator.

Întâmplările pe care vi le-am relatat vi se vor părea, poate, luate separat, simpliste şi lipsite de importanță. Dar privite în ansamblu, ca părți ale unui întreg, ele dobândesc o semnificație vitală. Este vorba, aici, de metoda trecerii de la particular la general sau, cu alte cuvinte, de aflarea întregului emergent prin examinarea atentă a sute de elemente disparate.

AICI ŞI ACUM

Una din întrebările cele mai obişnuite ce poate apărea în cursul oricărei discuţii pe tema existenţei celui de-al Doilea Corp şi a Stării a Doua este următoarea: *Unde te duci?* Pe baza experienţelor de laborator, au fost identificate trei zone mari pe care le poate „străbate" corpul astral desprins — pentru o vreme — de corpul fizic. Prima zonă a fost numită, în lipsa unui alt termen, mai potrivit, Sfera I. Sau, şi mai bine, „aici şi acum".

Sfera I este cea mai credibilă. Ea constă din oarmeni şi locuri care există cu adevărat. Este, prin excelenţă, zona materialului, zona pe care o percepem cu ajutorul simţurilor şi de care, cei mai mulţi dintre noi sunt absolut siguri că *există cu adevărat.* Toate întâmplările relatate în Capitolul 3 au avut ca „decor" Sfera I. Aparent, totul este cât se poate de simplu. Corpul astral se desprinde de corpul fizic, se deplasează pe distanţe mai scurte sau mai lungi, după care se reîntoarce în corpul fizic. Atât şi nimic mai mult.

Numai de-ar fi atât de uşor! Din fericire pentru noi, factorii de care depinde orice EEC sunt recognoscibili. Să luăm mai întâi factorii de **direcţie** şi de **identificare.**

Să presupunem, de exemplu, că, aflat în propriul dumneavoastră corp fizic, reuşiţi, mai degrabă să vă ridicaţi şi să plutiţi în aer, decât să călcaţi pe pământ sau să mergeţi cu maşina. Descoperindu-vă această „capacitate", veţi putea „zbura", reuşind să parcurgeţi distanţe foarte mari în numai câteva secunde. Cum veţi proceda? Vă veţi ridica în aer, dar atât cât să evitaţi obstacolele (copaci, clădiri înalte etc.). Nu veţi „zbura" însă foarte sus. Şi asta pentru că o să vreţi să recunoaşteţi bornele de hotar, pe care v-ar fi imposibil să le vedeţi de la o înălţime de peste 1500 m. Aşa că veţi „zbura" mult mai jos, adică la o înălţime de aproape 30 m de la pământ Apoi, va trebui să ştiţi „pe unde să o luaţi" (asta în cazul în care aveţi deja o „destinaţie" anume). Pentru asta, veţi căuta, din priviri, cât mai multe repere cunoscute (clădiri, străzi). După ce veţi „pluti" aşa, preţ de câteva secunde veţi avea la un moment dat, sentimentul că v-aţi „rătăcit". Veţi privi înapoi şi veţi constata că nu mai recunoaşteţi nimic (nici măcar de la o înălţime de 15-20 m). Şi asta pentru că noi suntem, cu toţii, *legaţi de pământ* (în primul rând, prin forţa de gravitaţie), iar înălţimea de la care privim în jurul nostru este de cel mult 1,80-2,00 m. În afară de asta, noi suntem obişnuiţi să privim în faţa noastră sau în jos. Foarte rar privim în sus, şi numai atunci când ceva anume ne atrage atenţia.

Să ne gândim cât ne-ar lua să ne recunoaştem propria casă, într-o fotografie făcută de sus? La fel de greu ne-ar fi şi dacă ne-am afla în aer, la o înălţime de peste 30 m de la pământ. În afară de asta, se poate foarte bine ca cineva să ştie cum arată o anumită clădire văzută din faţă, dar nu şi din spate. Aşa că, apropiindu-se prin spate de clădirea respectivă, nu o va putea identifica. La fel se întâmplă şi cu piloţii care zboară la mică altitudine, mai ales în zilele cu cer senin. Vreme de o clipă, nu pot recunoaşte nimic din ceea ce văd jos, pe pământ, orientându-se numai cu ajutorul instrumentelor de bord. Există însă situaţii şi mai complicate. Cum veţi găsi, de pildă, într-un oraş în care nu aţi mai fost niciodată, o casă care nu ştiţi cum arată? (Asta în cazul în care proprietarul acesteia nu instalează pe acoperiş un far cu o putere de 10.000.000 W).

Acum, să facem aceeaşi „călătorie" în corpul astral, comparând-o cu cea făcută în corpul fizic, Închipuiţi-vă că plutiţi în aer, la o înălţime de aproximativ 30 m de la pământ. Deşi este o zi senină, „vederea" vă este oarecum slăbită. Şi asta pentru că nu stăpâniţi încă tehnica de a „şti" să vedeţi şi, mai ales, „cum" să vedeţi. De deplasat, vă veţi deplasa cu mai multă uşurinţă decât aţi facut-o aflându-vă în corpul fizic.

Din fericire, mai există o cale de a ajunge acolo unde doriţi (şi încă mult mai repede): prin concentrare. Nu trebuie decât să vă „gândiţi" la persoana pe care doriţi să o vedeţi — nu trebuie să vă gândiţi niciodată la un loc anume, ci *numai la o persoană* şi, în câteva clipe, veţi fi acolo. În

zborul dumneavoastră, este bine să evitați clădirile și copacii. Faptul că veți „trece prin ele" vă va tulbura, cel puțin la început, așa că ar fi mai bine să le evitați. Și eu mai am uneori tendința de a ieși pe ușă. Însă în clipa în care mâna corpului astral trece prin ușă, îmi aduc aminte că nu mă mai aflu în corpul fizic și că, deci, situația este cu totul alta. Înciudat pe mine însumi, prefer să ies prin zid decât pe ușă, cu atât mai mult cu cât aceasta reprezintă una dintre caracteristicile de bază ale Stării a Doua.

Și acum, câteva cuvinte în legătură cu „călătoria" propriu-zisă și cu „destinația" acesteia. Din clipa în care începeți să vă concentrați, nu vă mai gândiți la nimic altceva. Dacă o faceți, fie și pentru o fracțiune de secundă, direcția vă va fi deviată.

În cele ce urmează, vă voi prezenta câteva cazuri de „schimbare a direcției", tocmai ca urmare a „imixtiunii" unui gând nelegat de experiența respectivă.

12/4/63 *După-amiază târziu*

Temperatura aerului: 12°C, umiditate scăzută, presiune atmosferică ridicată. Tehnica folosită: numărătoarea inversă. Pe măsură ce număram, senzația de căldură se amplifica. Îmi propusesem să vizitez un prieten. M-am întins în pat, iar dedublarea s-a produs destul de repede. Călătoria, în schimb, mi s-a părut mult prea lungă pentru o distanță de nici cinci kilometri. Atunci m-am oprit și am privit în jurul meu. Mă aflam pe marginea acoperișului unei case cu două etaje. Jos, în curte, am văzut o femeie cu o mătură în mână. În timp ce o priveam, femeia s-a întors, vrând pesemne să intre în casă. Dar, chiar în clipa în care a vrut să deschidă ușa, ceva anume a făcut-o să privească în direcția mea. Vizibil înspăimântată, a intrat repede în casă, trântind ușa în urma ei.

Mi-am dat seama că trebuia să plec, jenat la gândul că o speriasem atât de tare pe biata femeie. Am făcut o mișcare de întoarcere, după care am reușit să intru destul de repede înapoi în corpul fizic. Totul nu a durat decât șapte minute și zece secunde.

Comentariu: Mă întreb ce anume a putut vedea femeia aceea, de s-a speriat atât de tare și a fugit în casă. În afară de asta, de ce „am luat-o" pe acolo? Explicația este una singura: concentrare defectuoasă sau insuficientă.

29/6/60 *Seara târziu*

Temperatura aerului: 19°C, umiditate medie, presiune atmosferică normală. Cu toate că mă simțeam foarte obosit, îmi propusesem să-l „vizitez" pe dr. Andrija Puharich, undeva în California. M-am dedublat, m-am mișcat orbește vreme de câteva minute, după care m-am oprit, în clipa următoare, am văzut patru persoane (trei bărbați și un băiat de vreo unsprezece ani) așezate în jurul unei mese.

Evident, nici unul dintre ei nu era dr. Puharich, ceea ce m-a făcut să-i întreb unde ne aflam, în ce oraș sau măcar în ce stat.

N-am primit nici un răspuns. Toți patru se uitau la mine, circumspecți, dar fără să scoată o vorbă. Am repetat întrebarea, iar băiatul a deschis gura, vrând, probabil, să-mi răspundă. „Nu-i spune!", a intervenit însă unul dintre bărbați. Era clar că, dintr-un motiv sau altul, le era frică de mine. Mi-am cerut scuze pentru nervozitatea mea, le-am explicat că eram încă novice în ale fenomenelor și experiențelor paranormale, m-am întors și am plecat. După optsprezece minute (cât „durase" călătoria), reintram, cu destulă ușurință în corpul fizic.

Comentariu: Nici o legătură cu activitatea dr. Puharich, de la acea oră (lucru pe care mi l-a spus chiar dânsul). Destinație greșită. Mă întreb de ce oare simpla mea prezență îi înspăimântă atât de tare pe cei pe care îi întâlnesc. Neputința de a ajunge la destinație, probabil tot din cauza unei concentrări defectuoase sau insuficiente.

27/11/62 *Dimineaţa*

Temperatura aerului: 12°C, umiditate medie, presiune atmosferică scăzută. Mă simţeam odihnit. Tehnica de relaxare folosită: numărătoarea inversă. M-am desprins cu destulă uşurinţă de corpul fizic şi am început să plutesc prin cameră. Îmi propusesem să mă duc dl. Agnew Bahnson. Mă deplasam încet, atent la tot ceea ce vedeam în turul meu. Am „intrat" în casă prin zidul dinspre vest, „simţind" structura fiecărui strat de material din zid, am ajuns într-o cameră, apoi în alta şi, în sfârşit, într-o a treia, toate neocupate, viteza mea de deplasare continuând să crească. Nu vedeam nimic, totul era cufundat în întuneric, în sfârşit, m-am oprit. Mă aflam într-o cameră de dimensiuni normale, un dormitor, în care se aflau trei persoane, în patul mare, aflat în dreapta mea stăteau întinşi doi adulţi. Lângă pat, ghemuită pe podea, stătea o fetiţă de vreo cinci sau şase ani. „Ştiu ***ce*** *eşti!" mi-a spus copila, gâtuită de emoţie, privind în direcţia mea.*
M-am apropiat de ea încet, nevrând să o sperii şi i-am spus:

„Ştii? Foarte bine! Ce sunt?" „Eşti o proiecţie astrală", mi-a răspuns ea, fără pic de teamă. (Se prea poate să fi folosit un alt termen, ca de exemplu „stafie", dar sunt sigur că, într-un fel sau altul, fetiţa înţelesese). Am întrebat-o unde locuia şi în ce an eram, dar nu ştia. Atunci, m-am întors spre cei doi adulţi care stăteau în pat. Am încercat să vorbesc şi să mă comport în aşa fel încât să nu-i sperii, dar n-am reuşit. I-am întrebat în ce an eram, dar nu păreau să înţeleagă vorbele mele.

M-am concentrat asupra bărbatului, întrebându-l cum îl cheamă şi unde locuieşte. Mi-a răspuns, ce-i drept, dar vădit tulburat şi neliniştit, iar eu m-am dus să mă uit pe fereastră, pentru a identifica zona. Afară, nimic neobişnuit: acoperişuri, străzi, copaci, maşini, ici-colo câte un petic de iarbă şi cam atât.

Întorcându-mă către cei trei, i-am întrebat dacă vroiau, într-adevăr să mă vadă „decolând". Fetiţa era de-a dreptul nerăbdătoare, iar cei doi adulţi răsuflară uşuraţi. Atunci, m-am înălţat, am „ieşit" prin tavan şi m-am întors destul de uşor în corpul fizic. Îmi simţeam gâtul uscat, din cauză că respirasem numai pe gură. Durata călătoriei EEC: patruzeci şi două de minute.

Comentariu: Prin telefon, am reuşit să localizez familia respectivă la adresa pe care mi-o dăduse bărbatul. Ce-ar fi să le fac o vizită, „în carne şi oase", sub un pretext oarecare?

După cum vedeţi, în stadiile de dezvoltare spirituală incompletă, vizitele neaşteptate, făcute unor persoane neavizate în acest sens, sunt destul de frecvente şi, uneori, chiar imposibil de evitat. Ar fi bine, poate, ca aceste persoane să fie intervievate în legătură cu ceea ce au văzut şi au simţit în momentul apariţiei „proiecţiei astrale". Dificultatea constă în a localiza aceste persoane, adică a obţine date suficiente în vederea identificării locului „vizitat" (ca în situaţia de mai sus).

Şi acum, câteva cuvinte despre condiţiile de iluminare. Lumina prea puternică şi umbra determină o percepţie greşită. De exemplu, părul unei persoane brunete, luminat puternic, poate părea blond. Iată un exemplu în acest sens, luat din însemnările mele:

5/5/61

Temperatura aerului: 16°C, umiditate crescută, presiune atmosferică normală. După cină, seara devreme, mi-am propus să-l vizitez pe dr. Puharich. M-am relaxat şi, concentrându-mă, am reuşit aproape imediat să mă desprind de corpul fizic. După numai câteva clipe, am „intrat" într-o cameră în care se aflau o masă îngustă, câteva scaune şi rafturi cu cărţi. La masă, stătea un bărbat care scria ceva într-un caiet. Omul semăna cu dr. Puharich, numai că era blond. L-am salutat, iar el s-a uitat în sus şi a zâmbit, după care mi-a spus că avea de gând să se ocupe mai îndeaproape de proiectul nostru, cerându-şi, totodată, scuze pentru faptul că, în ultima vreme, îl

cam neglijase. I-am spus că îl înțeleg, după care simțind, dintr-o dată nevoia de a mă întoarce în corpul fizic, i-am explicat că trebuie să plec. Mi-a răspuns că îmi înțelege nevoia de a fi cât se poate de prudent, iar eu am plecat, reuşind ca să reintru în corpul fizic, după câteva clipe, fără probleme.

Comentariu: Localizare corectă şi relatări conforme cu realitatea. Cu toate acestea, dr. Puharich nu îşi mai aminteşte de „vizita" mea. Se poate ca, din cauza luminii puternice, să mi se fi părut că este blond.

Însemnările de mai sus ridică, între altele, şi problema *comunicării.* Dr. Puharich, treaz şi conştient de faptul că, uneori, era „vizitat" de „oaspeți" mai puțin obişnuiți (aşa cum fusesem, de altfel, şi eu), nu îşi amintea nimic legat de aceste „vizite". În cazul vizitei mele, de pildă, nu îşi mai amintea nimic din „conversația" noastră, ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că eu „îmi imaginam" doar că discutasem cu el.

Mă voi referi în continuare la un alt factor, deosebit de important în orice călătorie EEC, şi anume *timpul.* Momentele cele mai propice relaxării profunde, atât de necesară „trecerii" în Starea a Doua, sunt noaptea târziu (la ore cât se poate de „nepotrivite", vor spune unii). De aceea şi trebuie profitat de ele, ori de câte ori acest lucru este posibil. Noaptea, desprinderea de corpul fizic se face cu mult mai multă uşurință şi mai repede decât în cursul zilei. Cu toate acestea, condițiile fiziologice şi psihologice propice trecerii în Starea a Doua sunt imposibil de prevăzut şi, uneori, chiar necunoscute. Asta a făcut ca numeroase EEC, având drept unic scop acumularea de date concrete, să dea greş. Persoana ce urma să fie „vizitată" nu făcea nimic altceva decât să doarmă tun. Or, aceasta nu poate fi în nici un caz o „dovadă", pentru că cei mai mulți dintre noi facem asta în fiecare noapte.

În mod asemănător, „vizitele" făcute ziua îşi au şi ele dezavantajele lor. Neştiind cu precizie că urmează să fie „vizitați" la o anumită ora, oamenii îşi văd mai departe de treburile lor. Ceea ce face ca, la ora cu pricina, cei mai mulți dintre ei să nu se afle neapărat într-o stare unică sau neobişnuită. Ca urmare, cei „contactați" nu îşi amintesc, atunci când sunt chemați să confirme anumite lucruri, decât foarte vag de unele gesturi obişnuite şi lipsite de importanță, făcute chiar în timpul unor asemenea vizite, gesturi observate, de altfel, de către „vizitatori". Oamenii au tendința de a uita multe din amănuntele şi din gesturile de rutină ale vieții de zi cu zi. Ca să vă convingeți de acest lucru, încercați să vă amintiți, cu lux de amănunte, ce făceați cu o zi în urmă, după-amiază, să zicem la ora trei şi douăzeci şi trei de minute. Dacă era vorba de o activitate de rutină, atunci nu vă veți aminti decât acțiunea propriu-zisă (şi, uneori, poate nici atât). Amănuntele vă vor scăpa.

„Vizitele" făcute în diverse locuri aparținând Sferei I sunt cât se poate de importante, pentru că numai în urma unor asemenea vizite putem obține date reale privind cel de-al Doilea Corp şi Starea a Doua, suficiente pentru a-i determina pe specialiştii în materie să le acorde atenția cuvenită. Numai printr-un studiu de mare anvergură se poate face un pas înainte în ceea ce priveşte cunoaşterea celui de-al Doilea Corp. În caz contrar, acesta va rămâne, în cel mai fericit caz, o enigmă nerezolvată (dacă nu chiar un joc al închipuirii, ridiculizat şi neacceptat nici de către filozofi, nici de către oamenii de ştiință. De aceea, toate relatările privitoare la EEC trebuie să aducă dovezi materiale.

În cele ce upnează, vă voi prezenta o EEC în Sfera I, realizată în cadrul laboratorului de electroencefalografie al spitalului unei mari universități americane.

Am ajuns la spital la ora 9.00 seara, după ce parcursesem peste o sută de kilometri venind cu maşina de la Richmond. Şi totuşi, nu mă simțeam deloc obosit Am adormit foarte târziu, pe la ora

unu şi nici nu m-am odihnit ca lumea. A doua zi de dimineaţă, m-am sculat la ora şase.

Până la ora nouă şi jumătate seara, tehniciana a fixat toţi electrozii. Am intrat într-o cameră aflată pe jumătate în întuneric, mi-am scos cămaşa, rămânând în pantaloni şi m-am întins pe unul din cele două paturi pliante, învelindu-mă cu un cearşaf. Trebuia să dorm cu capul într-o parte (cu alte cuvinte, cu urechea dreaptă sau stângă lipită de pernă), ceea ce era cât se poate de incomod, din cauza electrozilor pe care îi aveam fixaţi de urechi. Am încercat să mă relaxez, dar nu am reuşit, în cele din urmă, am început să număr de la unu, asociind fiecare număr cu o parte a corpului, începând cu picioarele, fixând, cu ochii închişi acea parte a corpului pe care o indica numărul respectiv şi însoţind aceste mişcări aproape imperceptibile, ale capului, de comenzile, mintale de relaxare. În ciuda tuturor eforturilor pe care le făceam, nu reuşeam să mă relaxez. După aproape patruzeci şi cinci de minute, m-am hotărât să fac o pauză, m-am ridicat în capul oaselor şi am chemat-o pe tehniciană.

Apoi m-am dat jos din pat, am fumat o ţigară şi am stat de vorbă cu tehniciană, după care m-am hotărât să încerc din nou. Mă deranjau cumplit electrozii fixaţi de urechi, motiv pentru care am început să mă concentrez, încercând (şi reuşind chiar) să-mi „amorţesc" urechile. Apoi, după câteva clipe de relaxare, m-am simţit învăluit de o căldură plăcută, neînsoţită totuşi de pierderea cunoştinţei (sau cel puţin aşa mi se părea mie). M-am hotărât să recurg la metoda „rostogolirii în afară" (constând în aceea că subiectul se rostogoleşte încet, într-o parte, ca şi cum s-ar „răsuci în somn"). Am simţit că încep să mă rostogolesc (şi chiar îmi mişcam corpul fizic) peste marginea patului, pentru ca în clipa următoare să cad pe podea. Nesimţind nici o durere, mi-am dat seama că reuşisem, în sfârşit, să mă dedublez. M-am îndepărtat de corpul fizic, după care am pătruns într-o zonă întunecată, unde am dat peste un bărbat şi o femeie. De departe, nu le puteam distinge decât siluetele. Când însă m-am apropiat de ei, i-am văzut foarte bine. Femeia, înaltă, brunetă, nu foarte tânără (să fi avut până în patruzeci de ani) stătea pe un fotoliu pentru două persoane sau pe un divan. Bărbatul stătea în dreapta ei. Cei doi necunoscuţi stăteau de vorbă, dar, din păcate, de acolo de unde mă aflam, nu puteam auzi ce spun. Am încercat să le atrag atenţia asupra mea, dar nu am reuşit, în cele din urmă, m-am întins şi am ciupit-o pe femeie de braţ. Aceasta a reacţionat, dar de comunicat tot nu am reuşit să comunic cu ei. Atunci, m-am hotărât să mă întorc în corpul fizic, după care să încerc încă o dată să intru în contact cu ei.

M-am întors în corpul fizic, am deschis ochii, totul era în regulă, am înghiţit pentru a-mi umezi gâtul uscat, am închis ochii şi am început din nou să mă concentrez. Am reuşit să mă dedublez şi, plutind foarte aproape de podea, am pornit în căutarea celor doi.

I-am găsit în aceeaşi poziţie şi înainte de a încerca să le atrag atenţia asupra mea m-am uitat cu atenţie la bărbat. Era aproape la fel de înalt ca şi femeia şi avea părul cârlionţat. Am încercat să-i atrag atenţia, dar nu am reuşit. Atunci, am ciupit-o din nou pe femeie de braţ, dar aceasta nu a reacţionat în nici un fel. Brusc, am simţit nevoia de a mă întoarce în corpul fizic.

Când „m-am trezit" şi am deschis ochii, aveam gâtul uscat, iar urechile îmi vâjâiau.

Am chemat-o pe tehniciană, căreia i-am spus că, deşi experienţa reuşise, eu o văzusem, totuşi, împreună cu un bărbat. Femeia mi-a răspuns că era vorba de soţul ei, care venise să stea cu ea (mai ales că era şi foarte târziu). Am întrebat-o de ce nu îl văzusem atunci când intrasem în laborator, iar ea mi-a răspuns că nici o persoană străină nu are voie să-i vadă pe subiecţi sau pe pacienţi.

După ce a îndepărtat toţi electrozii, am ieşit împreună din laborator, iar femeia mi l-a prezentat pe soţul ei. Omul era aproape cât ea de înalt şi avea părul cârlionţat.

Nu am întrebat-o nici pe tehniciană, nici pe soţul ei dacă au văzut, observat sau simţit ceva. Oricum, impresia mea era că el fusese bărbatul pe care îl văzusem în timpul activităţii mele non-fizice.

Comentariu: într-un raport către dr. Tart, tehniciana a confirmat că în momentul dedublării mele, ea stătea de vorbă cu soțul ei, în camera de înregistrări. În afară de asta, a confirmat şi faptul că eu nu aveam de unde să ştiu că soțul ei se afla acolo în seara aceea şi că nu îl mai văzusem niciodată până atunci. Iar dr. Tart, care a interpretat electroencefalograma, a remarcat prezența unor trasee precise, unice şi destul de neobişnuite.

5.

INFINITATE, ETERNITATE

Dacă, deşi sceptici, acceptaţi totuşi ideea existenţei celui de-al Doilea Corp, în schimb, posibilitatea existenţei aşa-numitei Sfere II vi se va părea ceva de domeniul absurdului. Ideea în sine va avea, în primul rând, efecte „sentimentale" ca să spun aşa, făcând să se prăbuşească tot ceea ce noi am acceptat până acum ca pe o realitate. Mai mult decât atât, multe dintre doctrinele noastre religioase, ca şi interpretările acestora, sunt astfel puse sub semnul întrebării. Ca să nu mai spun că numai câteva din „vizitele" în Sfera II (via cel de-al Doilea Corp) au adus dovezi de netăgăduit, veridicitatea celor mai multe dintre ele continuând să fie pusă la îndoială. Şi totuşi, multe din experienţele realizate anume în această zonă au adus dovezi mai mult decât consistente. Dacă A plus B fac C de un număr de şaizeci şi trei de ori, atunci există un grad foarte ridicat de probabilitate ca A plus B să facă C şi o a şaizeci şi patra oară.

Postulat: Sfera II este un mediu imaterial, în care legile mişcării şi ale materiei sunt foarte puţin asemănătoare cu cele din lumea fizică. Această zonă este de fapt o imensitate, ale cărei limite ne sunt necunoscute deocamdată, şi ale cărei dimensiuni sunt de neînţeles pentru mintea noastră, uneori destul de limitată. În acest spaţiu atât de vast, îşi au sălaşul toate elementele pe care noi le atribuim raiului sau iadului (vezi capitolul 8).

Sfera II este „locuită", dacă pot să spun aşa, de o serie de entităţi înzestrate cu diferite grade de inteligenţă, cu care comunicarea este posibilă. Este o lume în care elementele şi principiile fundamentale sunt total diferite de cele ale lumii fizice, conform standardelor căreia, de exemplu, timpul este inexistent.

Există, într-adevăr, o succesiune de întâmplări, un trecut şi un viitor, dar nu şi o separare ciclică. Ambele continuă să existe concomitent cu prezentul. Iar măsurarea timpului, fie că este vorba de microsecunde sau de milenii, este un lucru absolut inutil.

Sfera II este o stare de a fi, în care, ceea ce noi numim „gând" este nici mai mult, nici mai puţin, decât izvorul existenţei. Este forţa creatoare vitală, care produce energie, dă formă materiei şi creează canale de percepţie şi de comunicare.

În Sfera II, nu există „mijloace de transport". Nici maşini, nici bărci, nici trenuri, nici avioane, *nimic*. Este suficient ca mişcarea să fie *gândită,* pentru ca în clipa următoare să devină *fapt.* „Mijloacele de comunicare" sunt şi ele inutile, în Sfera II, comunicarea este *instantanee.* Nu există nici ferme, nici grădini, nici crescătorii de animale, nici culturi agricole. Şi asta pentru că entităţile ce populează Sfera II *nu au nevoie de hrană ca sursă de energie.* Cum este înlocuită energia consumată (asta în cazul în care există cu adevărat un consum de energie) nu se ştie deocamdată.

În Sfera II, *gândul* reprezintă singura forţă capabilă să înlocuiască orice nevoie sau dorinţă şi ceea ce gândeşti este matricea faptelor, situaţiei şi poziţiei tale în această realitate superioară. În esenţă, acesta este şi mesajul pe care religia şi filozofia încearcă să ni-l transmită de secole, deşi nu atât de direct şi adesea deformat

Unul din aspectele cele mai interesante ale lumii (sau lumilor) gândului din Sfera II este acela că ceea ce pare a fi materie solidă amorfă poate fi perceput la fel de bine ca şi obiectele făurite de mâna omului, proprii lumii fizice. Acestea „devin realitate" prin interacţiunea a trei „surse umane". Prima ar reprezenta-o cei care au trăit cândva în lumea fizică, ale cărei „modele" le sunt încă „proaspete" în minte. A doua „sursă" este reprezentată de cei care au fost foarte ataşaţi de anumite lucruri materiale din lumea fizică, lucruri pe care le-au recreat şi în ambianţa Sferei II. A treia „sursă" ar reprezenta-o, după părerea mea, cei înzestraţi cu un grad mult mai ridicat de

inteligență și mai convinși de existența Sferei II decât cei mai mulți dintre locuitorii lumii fizice. Scopul lor pare a fi acela de a simula, cel puțin temporar, ambianța lumii fizice (mai ales pentru cei care tocmai „ies" din lumea fizică, după „moarte"). Ideea este de a atenua cât mai mult cu putință trauma psihică și șocul „noilor veniți", prin introducerea în Sfera II a unor forme și imagini familiare acestora (copii aproape fidele ale celor din lumea fizică).

Vă veți întreba, poate, ce legătură există între Sfera II și cel de-al Doilea Corp. Sfera II este mediul *natural* al celui de-al Doilea Corp. Acesta este și motivul pentru care cele mai multe dintre „călătoriile" mele EEC m-au dus, involuntar, undeva în Sfera II. Acest al Doilea Corp nu aparține, practic, lumii fizice.

Concepția noastră tradițională despre spațiu „suferă" foarte mult atunci când este aplicată la Sfera II. Literatura de specialitate abundă în teorii, mai mult sau mai puțin științifice, emise de-a lungul timpului, privitoare la *locul* unde se află această Sferă II. Pe de altă parte, călătoriile extracorporale au ajutat la formularea unei teorii mai acceptabile decât cele de până atunci.

Cel mai plauzibil este conceptul de „vibrație ondulatorie", care presupune existența unei infinități de lumi, dintre care una singură este lumea fizică. Așa cum undele cu frecvențe diferite din spectrul electromagnetic pot „coexista" într-un anumit spațiu, cu un minimum de interacțiune, tot așa și lumea sau lumile din Sfera II interferează cu lumea noastră fizică.

În afara unor cazuri pe cât de rare, pe atât de neobișnuite, simțurile noastre „naturale", ca și instrumentele de care ne servim (și care nu sunt decât prelungiri ale acestora), sunt complet neputincioase în a percepe zonele de interferență a lumii fizice cu Sfera II. De aici și răspunsul la întrebarea referitoare la locul unde se află Sfera II. *Ea se află aici.*

Istoria științei vine și ea în sprijinul acestei premise. Noi nu știam, de pildă, că există sunete și dincolo de limitele auzului uman, pe care le-am putut însă detecta, măsura și chiar crea numai cu ajutorul unor instrumente speciale (create tot de om). Până nu de mult, cei care susțineau că pot auzi ceva ce ceilalți nu aud erau considerați fie nebuni, fie vrăjitori. Și nici la ora actuală nu se cunoaște cu precizie care este capacitatea creierului uman.

În Sfera II, realitatea constă în dorințe din cele mai acute și temeri din cele mai nebunești. Aici, gândul este faptă și nu există ascunzători la adăpostul cărora să te poți feri de cei din jur. Este o lume în care nu își au locul nici lipsa de sinceritate, nici prefăcătoria.

Deosebirile dintre lumea fizică și Sfera II sunt foarte mari, de unde și dificultățile de adaptare ale celor care trec, după „moarte", în Sfera II. Instinctele, reprimate cu atâta grijă în lumea noastră civilizată, se dezlănțuie nestingherite în Sfera II.

Primele mele vizite în Sfera II au scos la iveală toate instinctele mele reprimate, a căror existență fie o bănuiam, fie o ignoram cu desăvârșire și care mi-au dominat în așa măsură faptele încât m-am întors din Sfera II rușinat și stânjenit de enormitatea lor și de neputința mea de a le stăpâni. Dintre toate, *frica* mă chinuia cel mai tare. Frica de necunoscut, de ființe ciudate (non-fizice), frica de „moarte", de Dumnezeu sau de durere. Aceste temeri erau mai puternice chiar și decât erotismul, care reprezenta el însuși un obstacol imens.

Și totuși, a trebuit să-mi înăbuș (cu prețul unor eforturi de nedescris) toate aceste instincte, a căror dezlănțuire necontrolată mă umplea de rușine. Mai ales că, dacă n-aș fi facut-o, n-aș mai fi putut gândi rațional. Iată de ce trebuie să știm foarte bine (iar dacă nu știm trebuie să învățăm) cum să ne comportăm în Sfera II (înainte sau după moarte), în această lume atât de diferită de lumea fizică. Și ceea ce trebuie să știm în primul rând este cum să ne eliberăm, cum să înlăturăm toate obstacolele ce stau în calea „exploziei" instinctelor primare descătușate.

Până în prezent, nu am observat în nici una din experiențele mele, *procesul morții.* Cu toate acestea, teoria conform căreia anumite forme de viață din Sfera II nu fac decât să-și continue existența dusă în lumea fizică este aproape o certitudine. Iată în continuare un exemplu în acest

sens.

Odată, când tocmai mă desprinsesem de corpul fizic, am simțit nevoia de a mă duce „undeva". M-am înălțat şi am început să mă deplasez, pentru ca, la un moment dat, să mă opresc într-un dormitor. În pat, stătea un băiețel de vreo zece ani. Era singur şi speriat şi părea bolnav. Am stat o vreme cu el, încercând să-l liniştesc, după care am plecat, promițându-i că am să mă întorc. Din păcate însă, habar n-aveam unde fusesem.

Câteva săptămâni mai târziu, m-am dedublat din nou, dar tocmai când eram pe punctul de a mă concentra asupra unei destinații date, băiețelul mi-a apărut dintr-o dată în fața ochilor. M-a văzut şi s-a apropiat de mine, fără teamă. „Acum ce trebuie să fac?" m-a întrebat el. În primul moment, n-am ştiut ce să-i răspund, aşa că i-am pus doar o mână pe umăr, într-un gest ocrotitor. La urma urmelor, cine eram eu să dau instrucțiuni sau sfaturi, fie chiar şi unui copil, în ceea ce părea să fie un moment *crucial?* „Unde merg?" m-a mai întrebat el, pe un ton cât se poate de serios.

Singurul lucru logic pe care i-l puteam spune în momentul acela era să aştepte acolo unde era, pentru că nişte prieteni de-ai lui aveau să vină acolo şi să-l ia cu ei unde *trebuia* să meargă.

A doua zi, am citit în ziar despre moartea, după o suferință îndelungată, a unui băiețel de zece ani. Murise după-amiază, la puțin timp după ce începusem EEC. Am încercat să găsesc o scuză acceptabilă pentru a-i aborda pe părinții lui şi a obține astfel ceva amănunte suplimentare legate de moartea băiatului, dar n-am găsit nici una. Este foarte important de ştiut că locuitorii Sferei II sunt „încă" umani. Diferiți, ce-i drept, „trăind" într-un mediu şi el diferit, dar totuşi cu trăsături umane (uşor de înțeles).

În timpul uneia din vizitele mele, m-am trezit, la un moment dat, într-un fel de parc, în care se aflau sute de femei şi de bărbați. Unii se plimbau, alții stăteau pe băncile ce străjuiau aleile acoperite cu pietriş. Unii erau foarte calmi, alții ceva mai neliniştiți, iar mulți aveau o privire rătăcită şi dezorientată.

Păreau nesiguri, neştiind ce să facă sau ce urma să se întâmple.

Ştiam oarecum că acela era un loc de întâlnire, unde noii sosiți îşi aşteptau prietenii sau rudele. Din acest loc de întâlnire, prietenii sau rudele îi duceau pe fiecare dintre noii veniți în locul căruia îi aparțineau.

Aş putea relata multe asemenea experiențe, fără însă a descrie cu lux de amănunte scopul şi dimensiunile Sferei II.

Odată, am ajuns într-un oraş foarte bine organizat, în care prezența mea a fost imediat interpretată ca ostilă. Numai fugind, ascunzându-mă şi, în final, înălțându-mă, am reuşit să scap de oamenii aceia care țineau cu tot dinadinsul să „pună mâna pe mine". Nu ştiu nici acum de ce au considerat prezența mea printre ei ca pe o amenințare.

Această „agresiune", care nu reprezintă, din păcate, un caz izolat, vine să confirme din nou faptul că Sfera II nu este numai un spațiu al liniştii şi al non-conflictului.

Nu pot să nu amintesc aici două situații neobişnuite, repetate, şi care țin, firește, de această „descriere" a Sferei II. Mi s-a întâmplat nu o dată ca mişcarea, de obicei rapidă şi lină a celui de-al Doilea Corp să fie întreruptă de ceva ce se simțea ca un uragan violent în spațialitatea prin care mă mişcam. Este ca şi cum ai fi „dus" de această forță incontrolabilă şi aruncat încoace şi încolo, ca o frunză „purtată" de vânt. Este imposibil să te împotriveşti acestui adevărat torent sau să faci altceva decât să te laşi purtat de el. În cele din urmă, eşti aruncat chiar lângă marginea curentului şi cazi, dar nevătămat „Fenomenul" pare natural, mai curând decât ceva creat artificial.

A doua situație o reprezintă semnul de pe cer, pe care l-am observat de cinci sau de şase ori, şi asta *numai* atunci când eram „escortat" de către *helpers* (persoane care dau ajutor). Semnul în sine constă dintr-o serie incredibilă de simboluri înşirate într-un arc direct de-a curmezişul unei secțiuni a Sferei II.

Toți cei care se mișcă în această zonă trebuie să ocolească „bariera”, care este solidă, imobilă și neschimbătoare.

Simbolurile, așa cum le-am perceput eu, semănau cu niște abțibilduri înfățișând un bărbat, o femeie bătrână, o casă și ceva ce semăna cu niște ecuații algebrice. Povestea acestui semn am aflat-o de la unul dintre *helpers*. Mi-a spus-o cu destul umor, pe un ton aproape apologetic.

Se pare că în vremurile de demult, o femeie foarte bogată (după ce criterii nu se știe) și puternică a vrut să se asigure că fiul ei avea să ajungă în rai. O biserică s-a oferit să-i garanteze acest lucru, pentru care femeia a plătit bisericii o imensă sumă de bani (sic). Femeia a plătit, însă fiul ei nu a ajuns în rai.

De furie și din dorința de a se răzbuna, și-a folosit întreaga avere rămasă și puterea pe care o mai avea pentru a pune acest semn pe cerul raiului pentru ca, veșnic, toți cei care aveau să-l vadă să afle despre necinstea și ticăloșia acelei biserici.

Numele femeii, al fiului său și al bisericii s-au pierdut în negura vremii. Dar semnul a rămas, în ciuda eforturilor făcute de-a lungul vremii, de către oamenii de știință, în scopul de a-l da jos și a-l distruge. Ca urmare, toate studiile referitoare la această zonă a Sferei II trebuie neapărat să pomenească și de existența acestui semn.

Ceea ce constituie cu adevărat o problemă este neputința minții conștiente, educată și condiționată de lumea fizică, de a accepta existența acestei Sfere II infinite. Științele noastre psihice au tendința de a-i nega existența. Religiile noastre o prezintă ca pe o uriașă abstracție deformată. Științele acceptate contrazic o asemenea posibilitate, iar instrumentele lor de măsură nu le ajută să găsească dovezi concludente în acest sens.

Și înainte de toate, există „bariera”. De ce există, nu știe nimeni. Este același ecran care coboară în clipa în care ne trezim din somn și care ne șterge din memorie ultimul vis — sau amintirea unei călătorii în Sfera II. Asta nu înseamnă că orice vis este rezultatul unei călătorii în Sfera II. Unele dintre ele însă, nu sunt altceva decât „traducerea” unor EEC. Această traducere pare a fi, mai degrabă, rezultatul eforturilor conștientului de a interpreta întâmplările superconștiente din Sfera II și care se situează dincolo de capacitatea lui de înțelegere sau de reprezentare prin imagini.

Eu unul cred că multe, majoritatea, dacă nu chiar toate ființele umane „vizitează” Sfera II în timpul stării de somn. De ce sunt necesare aceste vizite, nu știu. Poate că într-o bună zi, știința va dezlega acest mister și o nouă eră se va naște pentru întreaga omenire. Și tot atunci va apărea și o știință nouă, bazată pe datele privitoare la Sfera II și pe raporturile noastre cu această lume minunată.

Într-o bună zi. Dacă omenirea poate aștepta atât de mult.

6.

IMAGINI RĂSTURNATE

În mod cu totul paradoxal, în ziua de azi oamenii de ştiinţă pot concepe mult mai uşor posibilitatea existenţei aşa-numitei Sfere III, decât pe cea a Sferei II. De ce? Pentru că ideea existenţei unei Sfere III „se potriveşte" cu ultimele descoperiri din fizică, dovezi pe care le-a descoperit în urma experienţelor legate de bombardarea materiei, de acceleratorii de particule, de ciclotroni etc.

18/11/58 *Noaptea*

Vibraţiile au fost foarte puternice, dar nimic mai mult. Am încercat să mă dedublez, dar mi-a fost imposibil. Atunci, am recurs la metoda,, rotaţiei" (am început samă ,,răsucesc" în pat, până când, ajungând la 180° faţă de poziţia iniţială (polaritate opusă?) am simţit că fizicul nu se mai roteşte împreună cu mine, ceea ce însemna că reuşisem, în sfârşit să mă dedublez. Am văzut în faţa mea o gaură (sau o groapă) neagră. Aveam senzaţia că mă aflu în faţa unui întuneric nesfârşit (în spaţiu şi în timp).

M-am apropiat şi mai mult de hăul acela negru şi, prudent, am întins mâna. În clipa următoare, o mână mi-a luat-o pe a mea şi a scuturat-o. Semăna cu o mână omenească, moale şi caldă, în clipa următpare, mi-am tras mâna îngrozit. Dar mâna aceea mi-a luat din nou mâna şi mi-a pus în palmă o bucată de hârtie. Mi-am tras mâna şi m-am ,,uitat" la ceea ce era scris pe bucata aceea de hârtie. Era o adresă. Am înapoiat bucata de hârtie, ne-am dat din nou mâna, eu mi-am tras-o pe a mea, m-am ,,rotit" înapoi, am ,,fuzionat" cu corpul fizic şi m-am ridicat în capul oaselor. Foarte ciudat. Va trebui să caut această adresă de pe Broadway, dacă este în New York.

5/12/58 *Dimineaţa*

M-am ,,rotit" din nou şi am găsit iar groapa aceea neagră. M-am apropiat, la fel de prudent, şi am întins amândouă mâinile, pe care mi le-au prins imediat alte două mâini. Şi, pentru prima oară de când trăiesc asemenea experienţe, m-am auzit strigat pe nume.

Era o voce de femeie, blândă, gravă, ca o chemare, care mă striga: ,,Bob! Bob!" La început, m-am speriat, apoi mi-am mai revenit şi am întrebat la rândul meu: ,,Cum te cheamă?" (căutând neîncetat o dovadă materială, un element cât de cât palpabil). În clipa în care am ,,rostit" aceste cuvinte, am simţit în jurul meu o mişcare şi mi s-a părut că vorbele mele avuseseră efectul unei pietre aruncate într-un lac, pentru că am auzit un zgomot ciudat, ceva între un clipocit şi un tropot. Vocea mi-a repetat numele, iar eu am repetat întrebarea, cele două mâini continuând să le ţină pe ale mele.

*Ca să fiu sigur că sunt perfect conştient şi că rosteam cuvintele corect, mi-am tras mâinile, m-am ,,rotit" cu 180° şi am ,,fuzionat" cu corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor şi am repetat, fizic**,** întrebarea. Satisfăcut, m-am întins din nou pe canapea, m-am rotit şi am rostit din nou întrebarea. Nici un răspuns. Am tot încercat, până când, simţind vibraţiile slăbind în intensitate, am ştiut că era momentul să mă reîntorc în lumea fizică.*

21/1/59 *După-amiaza*

M-am dedublat, am ajuns din nou lângă gaura aceea întunecată şi mi-am vârât adânc braţul în ea. La un moment dat, am simţit ceva ascuţit, ca o gheară sau ca un cârlig, străpungându-mi palma.

Când am încercat să-mi trag mâna, obiectul acela ascuțit mi-a pătruns şi mai adânc în palmă, în cele din urmă, când am reuşit să-mi trag mâna, am avut senzația că gheara sau cârligul acela „îmi trecuse“ prin mână. Nu pot să spun că mă durea mâna, dar senzația era destul de supărătoare. M-am reîntors în corpul fizic şi mi-am privit mâna dreaptă. Nu aveam nici un semn şi nu simțeam nimic, cu toate vă senzația de „străpungere” a palmei persista.

5/2/59 *După-amiaza*

Am ajuns din nou lângă gaura aceea întunecată şi am băgat mâna înăuntru, dar nu am simțit nimic. Ținând în continuare mâna acolo (ba chiar ceva mai adânc) am dat, la un moment dat, de o apă fierbinte, încărcată cu electricitate (aceasta este descrierea cea mai apropiată de adevăr). Mi-am tras repede mâna şi m-am reîntors în corpul fizic. Mâna îmi era amorțită şi simțeam şi nişte furnicături. În poziția în care se afla corpul meu fizic, nu putea fi vorba de o proastă circulație periferică. Amorțeala şi furnicăturile au dispărut după aproape douăzeci de minute.

15/2/59 *După-amiaza*

M-am dedublat şi am ajuns iarăşi lângă gaură. Luându-mi inima în dinți, m-am aruncat în ea, cu brațele înainte, ca un înotător. Am încercat să „văd” ceva, dar mi-a fost imposibil, din cauza întunericului de nepătruns din jur. Am continuat să cobor, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede (cu toate că aveam senzația că mă „frec” de ceva). Tot coborând, aşteptam să „ajung” până la urmă undeva. La un moment dat însă, a început să mi se facă frică. Nu „vedeam” şi nu simțeam încă nimic. În cele din urmă, am început să mă enervez. Mă speria gândul că se putea să mă fi rătăcit. Am încetinit, m-am oprit şi am făcut stânga-mprejur, în ideea de a mă întoarce de unde plecasem. Mi-a luat tot atâta timp să mă întorc, cât îmi luase şi să ajung până aici. Într-un târziu, am zărit o lumină, undeva, sus şi m-am simțit dintr-o dată mult mai liniştit. Am „plonjat” în lumina aceea, am trecut prin ea, m-am rotit şi am reintrat în corpul fizic. Durata experienței: trei ore şi cincisprezece minute.

23/2/59 Noaptea

Gaura este populată! În seara asta, la ora şapte şi jumătate, m-am aruncat în ea, de data aceasta fără nici o ezitare. Aproape imediat, m-am simțit în prezența cuiva care stătea acolo. Mai degrabă i-am simțit prezența decât l-am văzut (mascul, după câte îmi dădeam eu seama). Dintr-un motiv inexplicabil, pe care nu îl înțeleg nici acum, am coborât, recunoscător, în fața lui şi am suspinat După o clipă, m-am calmat, am făcut câțiva paşi înapoi, m-am întors şi am plecat pe acelaşi „drum“ pe care venisem, adică în sus, prin gaura aceea ca un tunel vertical. Cine era? m-am întrebat eu, odată reintrat în corpul fizic. Şi de ce am fost atât de emoționat?

27/2/59 *Noaptea*

Hotărât să aflu cât mai multe lucruri despre gaura aceea întunecată, am „plonjat” din nou în ea. Era întuneric, ca de obicei, dar nimic de natură să mă sperie (nici mâini, nici gheare, nici „prezențe”). Simțeam sub mine ceva tare, aşa că am încercat să deschid ochii şi să „ văd” despre ce era vorba. Mă aflam lângă o clădire (mai curînd un hambar decât o casă) situată pe un fel de pajişte. Am încercat să mă înalț spre cer (senin, fără nici un nor) dar nu am reuşit să mă desprind de pământ. Poate că aici aveam greutate. În fața mea, a apărut dintr-o dată ceva ce semăna cu o scară înaltă de aproximativ treizeci de metri. Privind-o mai atent, mi-am dat seama că, de fapt, era un fel de turn, înalt de vreo trei metri. Am încercat să mă „cațăr” pe turn, dar am căzut, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama ce greşeală făcusem: nu urmasem procedura obişnuită în asemenea situații: Aşa că am ridicat imediat mâinile şi brațele, după care am început să mă

înalț tot mai sus, plutind pe deasupra pajiştii şi bucurându-mă de tot ceea ce „vedeam” în jurul meu. La un moment dat, ceva a trecut în zbor pe lângă mine. Şi nu ştiu nici eu de ce, dar mi s-a făcut, dintr-o dată, frică, mai ales la gândul că acel lucru avea să încerce să pătrundă în corpul meu. Întorcându-mă şi făcând cale-ntoarsă, am zărit la un moment dat, două persoane, un bărbat şi o femeie, care stăteau pe scaune, chiar în faţa clădirii. Am încercat să intru în contact cu bărbatul, dar nu am reuşit, în schimb, femeia părea să ştie că mă aflam acolo. Am întrebat-o dacă ştie cine sunt, dar nu mi-a răspuns (cu toate că o „simţeam” conştientă de prezenţa mea), în clipa aceea, vibraţiile au început să scadă în intensitate, aşa că m-am văzut nevoit să mă reîntorc în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat la ceas. Durata experienţei a fost de patruzeci de minute.

Ce concluzii se pot desprinde din relatările de mai sus? În primul rând, că nu a fost vorba de nişte întâmplări neprevăzute şi spontane, ci de nişte experienţe planificate şi repetate în mod sistematic.

În al doilea rând, toate aceste experienţe s-au repetat după aceeaşi formulă: (1) apariţia „vibraţiilor”, (2) rotire cu 180° şi (3) apariţia „găurii”. Experienţa a fost repetată nu o dată, ci de cel puţin unsprezece ori.

Întunericul din „gaură” era, evident, un rezultat al limitelor propriei mele „vederi”. Dar această „restricţie de vedere” nu era nicidecum independentă de voinţa mea. Eu fusesem cel care mi-o impusesem, simţind că aceasta era o condiţie *sine qua non* a menţinerii vibraţiilor.

Ceea ce nu pot să-mi explic este prezenţa acelor „mâini” aproape omeneşti. Iar bucata de hârtie pe care era scrisă adresa aceea poate ţine de vreo amintire de-a mea, din trecut, asociată cu o anumită strângere de mână sau cu o anumită întâlnire. Ce nu ştiu însă, este *ce* anume mi-a „străpuns” palma.

Faptul că am fost strigat pe nume nu este ceva neobişnuit în alte împrejurări. Există numeroase mărturii referitoare la aşa-numitele „voci care vin de nicăieri”, auzite fie în stare de veghe, fie în timpul somnului. Au fost formulate chiar o serie de teorii psihologice, menite să explice acest fenomen (ceea ce nu au reuşit decât parţial).

Deosebit de interesantă este şi relatarea privitoare la faptul că „cineva” şi-a dat seama de pătrunderea mea în gaura întunecată.

Potrivit unor relatări anterioare, pătrunderea mea în gaură a fost „sesizată” de către o persoană sau de către o inteligenţă aflată nu neapărat în imediata mea apropiere.

Reacţia mea afectivă la întâlnirea cu acel „cineva” seamănă, în multe privinţe, cu o experienţă mistică. Senzaţia de extaz plin de umilinţă a fost urmată de bucuria emoţiilor descătuşate,

Acesta a fost începutul. Au urmat o serie întreagă de experienţe, remarcabile prin mulţimea de date puse la dispoziţia oamenilor de ştiinţă şi prin faptul că desfid orice explicaţie istorică. O minte curioasă nu poate respinge experienţa colectivă ca pe o halucinaţie generală.

Sfera III s-a dovedit a fi o lume fizică, materială, identică aproape cu lumea noastră. Cadrul natural este acelaşi. În Sfera III vom găsi pomi, case, oraşe, oameni, obiecte, precum şi toate accesoriile unei societăţi civilizate. Există cămine, familii, afaceri şi oameni care muncesc pentru a trăi. Există şosele pe care circulă tot felul de vehicule, căi ferate şi trenuri.

La început, am crezut că Sfera III nu este altceva decât o parte a lumii noastre, necunoscută mie. Studii recente demonstrează însă că Sfera III nu poate fi nici prezentul, nici trecutul lumii noastre fizice.

În schimb, dezvoltarea ştiinţifică este destul de nesemnificativă. Nu există dispozitive electrice de nici un fel. De altfel, nu există nici electricitate, nici electromagnetică, nici măcar ceva asemănător. Nu există lumină electrică, telefoane, aparate de radio, televizoare sau curent electric.

Nu există combustibili (benzină, petrol, etc.) ca sursă de venituri şi de putere. Se foloseşte în schimb puterea mecanică (a aburului, de exemplu). Maşinile par a fi construite din lemn, iar locomotivele din metal, dar diferite ca formă de locomotivele noastre deja demodate. Ecartamentul liniei ferate este mult mai mic decât cel standard, mai mic chiar şi decât ecartamentele căilor noastre ferate montane.

Străzile şi şoselele sunt şi ele diferite de cele din lumea noastră, mai ales în ceea ce priveşte dimensiunile. „Ulița" pe care circulă vehiculele este aproape de două ori mai mică decât ulițele din lumea noastră, în schimb, automobilele sunt mult mai mari decât ale noastre. Chiar şi cel mai mic dintre ele are în spate o singură banchetă, pe care pot sta până la şase persoane. Automobilele au roți, dar nu şi pneuri, în loc de volan, se foloseşte o simplă bară orizontală. Aceste automobile nu circulă cu viteze foarte mari (în jur de douăzeci şi opt de kilometri pe oră), iar circulația nu este foarte intensă.

Obiceiurile nu seamănă cu ale noastre. Există un trecut istoric, cu evenimente, nume, locuri şi date diferite. Dar, în timp ce evoluția omului pare să fie identică cu cea din lumea noastră, evoluția socială este destul de diferită.

După ce am început să-mi „extind" experiențele şi în Sfera III, oamenii de acolo nu au „conştientizat" prezența mea decât în clipa în care „am fuzionat", temporar şi involuntar cu cineva care nu poate fi descris decât ca un „eu" care locuieşte „acolo". Singura explicație la care mă pot gândi este că eu, conştient că trăiesc „aici", am fost atras şi am început să „locuiesc" în corpul unei persoane de „acolo", care, pe deasupra, îmi şi seamănă leit. Dar eu nu uit niciodată că *nu sunt el.*

S-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să susțină că nu este vorba decât de o evadare din realitate prin subconştient. Nimic mai greşit. După cum la fel de greşită este şi teoria conform căreia ar fi vorba de un gen de viață de care cineva alege, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, să se bucure *indirect.* Acestea sunt însă simple speculații, făcute pe baza unor concepte neacceptate de ştiința contemporană.

Trebuie să subliniez faptul că Sfera III şi Sfera I (Aici-Acum) *nu sunt identice* (în primul rând, în ceea ce priveşte dezvoltarea ştiințifică). Din acest punct de vedere, Sfera III nu este mai avansată decât Sfera I. Dar dacă Sfera III nu este nici trecutul cunoscut, nici prezentul şi nici viitorul probabil al Sferei I, atunci ce este? Nu este o parte a Sferei II, în care singura existență reală este cea a gândului. Dar poate fi amintirea unei civilizații fizice, anterioară istoriei cunoscute, sau o altă lume, asemănătoare celei pământeşti, situată foarte departe de lumea noastră şi accesibilă exclusiv prin manevre mintale.

Dr. Leon M. Lederman, profesor de fizică la Universitatea din statul Columbia, a spus despre Sfera III: „Este o antilume de stele şi de planete, formată din atomi de antimaterie (adică nuclei negativi înconjurați de electroni pozitivi). Aceste antilumi sunt populate de antioameni, ai căror antisavanți sunt, poate chiar în momentul de față, emoționați de descoperirea materiei".

7.

POSTMORTEM

Acceptarea existenţei celui de-al Doilba Corp naşte, în mod firesc, întrebarea pe care omenirea şi-a pus-o încă de când a învăţat să gândească: Noi murim cu adevărat sau continuăm să trăim?

Există viaţă dincolo de moarte? Religiile noastre spun să crezi şi să ai încredere. Acest lucru nu este însă suficient pentru gânditorul care caută să-şi explice totul numai prin silogisme.

Tot ceea ce pot face eu este să fiu atât de obiectiv cât poate fi cineva care trăieşte o experienţă fundamental subiectivă. Şi poate că premisele mele vi se vor părea cât de cât valabile.

Pe dr. Richard Gordon l-am cunoscut la New York, în anul 1942.

Era medic, specialist în boli interne. Ne-am împrietenit, iar el a devenit medicul nostru de familie. Când l-am cunoscut eu, avea în jur de cincizeci de ani. Era un bărbat scund şi slab, cu părul alb şi cu un început de chelie.

Întrucât de la o vreme nu se simţea prea bine, şi-a propus ca, împreună cu soţia, să plece într-o călătorie prin câteva ţări din Europa, ţări pe care vrusese dintotdeauna să le viziteze (Grecia, Turcia, Spania, Portugalia şi Egipt). Au plecat după vreo săptămână şi ceva, prima ţară pe care urmau să o viziteze fiind Spania, întrucât nu am primit nici o veste de la ei, mi-am închipuit că făceau plajă undeva pe ţărmul Mediteranei.

Şase săptămâni mai târziu însă, am primit un telefon de la doamna Gordon, care mi-a spus că soţul ei se îmbolnăvise şi că trebuiseră să-şi scurteze călătoria. El ţinuse neapărat să se întoarcă în America. Avea dureri mari şi fusese internat în spital, în vederea unei intervenţii chirurgicale exploratorii. În urma operaţiei (de fapt o biopsie), s-a pus diagnosticul de cancer abdominal netratabil. Dr. Gordon nu a mai părăsit spitalul, în viaţă, vreau să spun. Mai bine zis, *fizic* în viaţă.

Simţeam nevoia de a sta de vorbă cu el, mai ales că nu îi vorbisem niciodată despre „talentul" meu sau despre experienţele pe care le trăiam. Cred că îmi era frică să nu râdă de mine şi să nu mă trimită la fiul său, care era psihiatru.

Acum însă era cu totul altceva. Simţeam că îl pot ajuta (deşi nu prea ştiam ce anume trebuia să fac).

M-am dus de câteva ori să-l văd, dar, din păcate, numai soţiei îi era permis să intre în camera bolnavului. În cele din urmă, am rugat-o pe doamna Gordon să mă ajute să-l văd. Dânsa mi-a explicat însă că doctorul avea dureri atât de mari, încât i se administrau aproape tot timpul sedative. Aşa că nu era decât foarte rar lucid şi conştient. O recunoştea pe soţia sa, dar nu în fiecare zi. I-am spus doamnei Gordon că am ceva deosebit de important să-i comunic soţului ei.

— De ce nu-i scrieţi o scrisoare? mi-a sugerat ea. Şi i-o duc eu.

I-am răspuns că îmi era teamă că nu va reuşi să o citească.

— Dacă o scrieţi, am să i-o citesc eu, atunci când va fi destul de conştient să o înţeleagă.

Zis şi făcut. Doamna Gordon i-a citit soţului ei scrisoarea nu o dată, ci ori de câte ori era conştient. Mi-a spus mai târziu că doctorul Gordon era cel care o ruga să-i citească scrisoarea. Era oare acolo ceva ce el vroia neapărat să-şi fixeze în minte?

Auzind cele spuse de doamna Gordon, mi-a părut, dintr-o dată, extrem de rău că nu îi povestisem doctorului despre experienţele mele. Poate că n-ar fi râs şi nici nu m-ar fi sfătuit să consult un psihiatru. Numai că, din păcate, nu avusesem curajul să o fac.

Iată acum câteva fragmente din scrisoarea mea, adresată doctorului Gordon.

„Mai întâi, trebuie să acceptaţi posibilitatea, aşa îndepărtată cum vi s-ar putea părea dumneavoastră, de a acţiona, gândi şi exista *în afara* corpului fizic. Nu-i spuneţi soţiei

dumneavoastră să mă trimită la un psihiatru, pentru că *nu sunt nebun”*

„În discuțiile noastre, nu am considerat necesar să abordez acest subiect. Dar în situația de față, ar fi bine să-i acordați atenția cuvenită. Totul depinde de capacitatea dumneavoastră de a vă desprinde de propriul corp fizic, cu alte cuvinte, de a vă „dedubla”, în felul acesta, vă veți putea alina şi durerile, ceea ce, în situația dumneavoastră, este un lucru cât se poate de important.”

„... Cu toată sinceritatea, vă sfătuiesc să încercați. Mai ales dacă ați făcut deja primul pas, adică acceptați ideea existenței acestui al Doilea Corp, diferit de corpul fizic. O altă barieră ce trebuie înlăturată este frica. Nu trebuie să vă fie frică.

Pentru că ar fi ca şi cum v-ați teme de propria dumneavoastră umbră, de dumneavoastră înşivă. Obişnuiți-vă cu ideea că lipsa unor experiențe conştiente în acest sens nu înseamnă neapărat că trebuie să vă fie frică de fenomenul respectiv. Necunoscutul este înspăimântător, dar numai atâta timp cât rămâne necunoscut. Vă rog deci să încercați formula pe care v-am scris-o aici. Nu ştiu ce efect vor avea medicamentele pe care le luați. S-ar putea să vă ajute sau, dimpotrivă, să vă împiedice în încercările dumneavoastră de a vă dedubla. Dar merită să încercați. Poate o să reuşiți de prima dată, poate nu. Important însă este să încercați... şi să-mi comunicați rezultatele pe care le veți obține. Aş fi vrut să vin personal să vă văd, dar ştiți şi dumneavoastră cât de stricte sunt dispozițiile privitoare la cei care îi vizitează pe bolnavi. Dacă îi veți povesti soției dumneavoastră despre eventualele încercări pe care le veți face, sunt sigur că îmi va relata totul, cât mai grabnic cu putință.”

Doamna Gordon nu mi-a spus dacă soțul ei a încercat într-adevăr să se dedubleze. Iar mie mi s-a părut de-a dreptul deplasat să o sâcâi cu întrebările mele, mai ales că biata femeie era şi aşa destul de îndurerată la gândul că soțul ei nu mai avea mult de trăit.

Câteva săptămâni mai târziu, dr. Gordon a intrat în comă şi a murit împăcat, fără să-şi recapete cunoştința.

Vreme de câteva luni, m-am tot gândit să mă „duc” la dr. Gordon (asta presupunând ca, mai întâi, să-l găsesc). Richard Gordon era prima persoană apropiată mie care murise de când îmi descoperisem strania capacitate de dedublare.

A durat o vreme până să mă hotărăsc, cu atât mai mult cu cât era pentru prima oară că încercam să fac o asemenea experiență (care, la urma urmelor, putea fi chiar periculoasă).

Prima încercare am facut-o într-o sâmbătă după-amiază. M-am desprins (destul de greu) de corpul fizic, strigând, mintal, că vreau să-l văd pe dr. Gordon.

După o clipă, am început să mă înalț, până când, „privind” în jurul meu, n-am mai văzut decât un întuneric de nepătruns şi am simțit o mişcare uşoară a aerului, ca adierea unui vânt de primăvară. Am mai simțit şi o mână sub cotul stâng. Cineva mă ajuta să ajung *acolo.*

După o călătorie care mie unul mi s-a părut nespus de lungă, m-am oprit brusc (sau am fost oprit). Mă aflam într-o cameră foarte mare (în primul moment, am crezut că era vorba de o instituție).

Mâna care mă conducea m-a „trecut pragul” camerei alăturate, oprindu-mă chiar în mijlocul acesteia. „Stai aici. Doctorul o să te vadă imediat”, mi-a spus, aproape în şoaptă, o voce de bărbat.

Am dat afirmativ din cap în semn că da şi am rămas acolo, să-l aştept pe dr. Gordon. Privind cu atenție în jurul meu, am văzut trei sau patru bărbați care ascultau ce le povestea un tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani.

Nu l-am văzut pe dr. Gordon, aşa că am continuat să-l aştept. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât mi se făcea mai cald. În cele din urmă, senzația de fierbințeală a devenit de-a dreptul insuportabilă. Nu ştiam de ce îmi era atât de cald şi dacă aveam să mai suport mult timp senzația aceea atât de neplăcută, începusem să şi transpir, ceea ce nu făcea decât să-mi amplifice starea de disconfort. Ştiam că nu mai pot rămâne acolo. Nu mai puteam suporta căldura. Dacă dr. Gordon

nu apărea cât de curând, trebuia să plec fără să-l văd. Şi am plecat întorcându-mă în corpul fizic, am constatat că nu îmi era cald (şi în nici un caz atât de cald încât să transpir). Dezamăgit la culme, m-am ridicat în capul oaselor şi am încercat să-mi dau seama *ce* anume mă împiedicase să-l găsesc pe dr. Gordon. Durata dedublării a fost de două ore.

Fiind însă încăpățânat din fire, după câteva zile, am încercat din nou. De îndată ce m-am desprins de corpul fizic şi am început să-l strig, mintal, pe dr. Gordon, am auzit chiar lângă mine, o voce care mi-a spus: „De ce vrei să-l vezi din nou? Nu l-ai văzut sâmbăta trecută?"

Am fost atât de surprins, încât *am căzut* pur şi simplu, instantaneu, în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat prin cameră. Nu era nimeni, iar lucrurile erau toate la locul lor.

A doua zi, când am recitit însemnările referitoare la prima încercare, am găsit, în sfârşit, ceea ce căutam: „...am văzut trei sau patru bărbaţi care ascultau ce le povestea un tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani. Tânărul, scund, slab şi cu o claie de păr blond, s-a întors spre mine şi m-a privit foarte atent, fără să scoată o vorbă, de parcă s-ar fi gândit la ceva. „Ceea ce îmi notasem eu putea fi, foarte bine, o descriere a înfăţişării dr. Gordon la vârsta de douăzeci şi doi de ani (şi nu la şaptezeci). Eu mă aşteptasem, într-adevăr, să văd un bărbat de şaptezeci de ani. Şi nu l-am recunoscut, pentru că nu mă aşteptam să-l văd cu cincizeci de ani mai tânăr.

La puţin timp după aceea, i-am făcut o vizită doamnei Gordon şi am reuşit să văd o fotografie veche de-a doctorului, de pe vremea eând avea douăzeci şi doi de ani. Semăna perfect cu tânărul pe care l-am văzut şi care m-a văzut „acolo". Într-o zi, am să încerc din nou să-l „vizitez" pe dr. Gordon.

Altă dată, urmând să ne mutăm în alt stat, ne-am vândut casa, dar mai repede decât ne aşteptam, aşa că, vreme de un an de zile, am stat într-o casă pe care am luat-o cu chirie.

Totul a început cam la o săptămână după ce ne-am mutat în noua noastră locuinţă. În seara cu pricina, ne-am dus la culcare mai devreme decât de obicei, iar soţia mea a adormit imediat. Eu însă stăteam în pat, cu ochii deschişi şi priveam cerul prin ferestrele înalte ale dormitorului. La un moment dat, simţind binecunoscutele de-acum vibraţii, m-am întrebat dacă era oare indicat să mă dedublez în această nouă locuinţă în care mă aflam.

Patul nostru era lipit de peretele dinspre nord al camerei, în dreapta patului, se afla uşa care dădea în hol, iar în stânga, uşa de la baie.

Tocmai începusem să mă desprind de corpul fizic, când am observat ceva în dreptul uşii ce dădea în hol. Era o formă albă, de înălţimea unui om obişnuit.

Nu am reacţionat în nici un fel, aşteptând să văd ce avea sa se întâmple. Forma cea albă a intrat în cameră, s-a apropiat de pat, a trecut pe lângă mine şi a intrat în baie. Mi-am dat seama că era vorba de o femeie în jur de patruzeci de ani, de statură mijlocie, brunetă şi cu ochii duşi în fundul capului. După câteva clipe, a ieşit din baie şi s-a apropiat de mine. Eu m-am ridicat în capul oaselor (nu fizic, sunt sigur de asta) şi am întins mâinile, să văd dacă o pot atinge. Femeia s-a oprit şi m-a privit.

„Ce-ai de gând să faci cu tablourile?" m-a întrebat ea. Neştiind ce să-i spun, am încercat să-i dau un răspuns cât de cât satisfăcător. I-am spus că o să am grijă de ele şi că, deci, nu avea de ce să-şi facă griji. Femeia mi-a zâmbit, după care, luându-mi mâinile într-ale ei, m-a privit în ochi şi mi-a spus: „Îţi mulţumesc". Apoi a dispărut. Am aşteptat câteva minute, dar nu s-a mai întors. Atunci, am reintrat în corpul fizic şi m-am dat repede jos din pat. M-am dus în toate camerele (şi de la etaj şi de la parter) dar n-am văzut pe nimeni. Apoi mi-am scris însemnările, m-am suit în pat şi am adormit imediat.

Câteva zile mai târziu, m-am întâlnit cu psihiatrul care locuia în casa de alături, dr. Samuel Kahn, pe care l-am întrebat dacă îi cunoscuse pe proprietarii casei noastre.

— Da, da, i-am cunoscut chiar foarte bine, mi-a spus dr. Kahn. Doamna W. a murit cam acum un an. După moartea ei, domnul W. n-a mai vrut cu nici un chip să intre în casă, s-a mutat de aici şi nu s-a mai întors niciodată. Ştiți, casa a fost, de fapt, a ei. În ea a şi murit, chiar în camera în care dormiți dumneavoastră.

— Mda... interesant. Şi probabil că-i plăcea mult această casă.

— Oh, da. Îi plăceau foarte mult tablourile. Avea foarte multe, în toate camerele.

L-am întrebat pe dr. Kahn dacă nu avea cumva o fotografie de-a doamnei W.

— Staţi o clipă, să mă gândesc. Da... parcă... Cred că am o fotografie făcută într-un grup, la club. Mă duc să o caut.

Dr. Kahn s-a întors după câteva minute, cu o fotografie înfăţişând cincizeci sau şaizeci de bărbaţi şi femei, celor mai mulţi dintre ei nevăzându-li-se decât capul, pentru că erau aliniaţi pe mai multe rânduri, unul în spatele celuilalt.

— Doamna W. este pe undeva pe-aici... da, sunt sigur.

M-am uitat şi eu, peste umărul lui, la fotografie. În rândul al doilea, am zărit un chip ce îmi părea cunoscut. L-am întrebat pe dr. Kahn dacă aceea era doamna W.

— Oh, da, da, ea este doamna W. S-a uitat la mine, mai întâi curios, apoi părând să înţeleagă. Ah, probabil că aţi găsit prin casă vreo fotografie de-a ei.

I-am răspuns că da, aşa era. Apoi, ca din întâmplare, l-am întrebat dacă doamna W. nu făcea cumva, în anumite situaţii, unele gesturi oarecum ieşite din comun.

— Din câte ştiu eu, nu... sau poate... ştiu eu... Îmi amintesc că ori de câte ori era fericită sau recunoscătoare, îţi lua mâinile într-ale ei, le strângea uşor, te privea în ochi şi îţi mulţumea. Vă ajută cu ceva ceea ce v-am spus?

„Chiar mai mult decât vă puteţi închipui”, i-am răspuns eu în gând.

Aceste experienţe (şi multe altele, mai mult sau mai puţin personale) m-au condus la o concluzie empirică inevitabilă, care justifică singură nenumăratele ore de chin, de incertitudine, de teamă, singurătate şi dezamăgire; concluzie care a reprezentat momentul premergător al aşa-numitului Salt Calitativ al Gândirii şi începutul unui nou punct de vedere, al unei noi perspective; concluzie care a permis durerilor şi plăcerilor din *aici şi acum* să treacă fiecare în categoria de importanţă cuvenită (ce reprezintă un minut, o oră sau un an în infinitatea existenţei noastre?); concluzie care a deschis o poartă către o realitate de neînţeles, poate, pentru mintea omenească Conştientă, dar care va continua să-i chinuiască pe cei curioşi şi să-i incrimineze pe intelectuali.

Este acesta răspunsul *meu?* Legaţi aceste experienţe de ideea conform căreia personalitatea umană poate şi chiar operează în afara corpului fizic şi veţi afla singuri acest răspuns.

Acesta este, de fapt, Marele Mesaj, pe care *vreau* şi *trebuie* să vi-l transmit

8.

„PENTRU CĂ AŞA SCRIE ÎN BIBLIE”

Presupunând că, în afară de Corpul fizic, există şi un al Doilea Corp (eteric sau astral), care nu moare o dată cu primul, supraviețuind deci sfârşitului existenței materiale, se naşte în mod firesc următoarea întrebare: Unde se duc după moarte toate corpurile astrale?

Până în momentul de față, în doisprezece ani de activități non-fizice, nu am găsit nici o dovadă concretă a existenței lui Dumnezeu şi a vieții de după moarte într-un loc numit rai (în accepțiunea biblică a acestor noțiuni). Sau poate că am întâlnit aceste dovezi, dar, pur şi simplu, nu le-am recunoscut.

Oricum, dacă există, raiul şi iadul se află cu siguranță în Sfera II.

În călătoriile mele extracorporale, înainte de a intra în Sfera II propriu-zisă, a trebuit întotdeauna să trec printr-un „strat” (sau o zonă) situat foarte aproape de Sfera I *(aici şi acum)*.

Este vorba de un ocean de culoare neagră, însetat, în care cele mai uşoare mişcări stârnesc furia unor ființe ciudate, care îi muşcă pe cei care le deranjează.

Este ca şi cum ai fi o „momeală” plutind la suprafața acestui imens ocean. Ceea ce trebuie să faci este să te mişti foarte încet şi să nu dai nici o atenție „peştilor” curioşi care îți vor da târcoale. Numai astfel vei putea trece, fără probleme, prin apa aceea neagră şi amenințătoare. Dacă însă te mişti prea tare sau încerci să-i înfrunți pe ciudații locuitori ai apei negre, aceştia se vor repezi să te muşte, să te zgârie sau să te tragă după ei, în cine ştie ce străfunduri înspăimântătoare.

Să fie acesta iadul populat de „demoni” şi de „draci”? În ciuda faptului că par nişte creaturi de-a dreptul subumane, aceştia pot totuşi acționa şi gândi independent.

Cine şi ce sunt ei? Nu ştiu. Şi asta pentru că nu am ținut neapărat să aflu.

Dar dacă Sfera II pare să „conțină” destule „porțiuni de iad” şi aproape nici una de rai, atunci unde vom afla îndrumare şi lumină veşnică? Unde este Dumnezeu? Unde este raiul la care ne închinăm?

Şi totuşi, atunci când mă aflu în Sfera II, mi se întâmplă uneori să „asist” la ceva foarte ciudat.

În toiul unei activități oarecare, se aude, deodată, un Semnal îndepărtat, ca un sunet de trâmbiță. Toți recepționează Semnalul cu calm, oprindu-se în acelaşi timp din vorbit sau din orice altă activitate. Este Semnalul sosirii Lui (sau Lor) în regat. Cei de-acolo însă nu se prosternează şi nici nu cad în genunchi în fața Lui, atitudinea lor trădând mai curând spirit practic decât fanatism religios. Fiind deja obişnuiți cu asemenea „apariții”, le acceptă ca atare, respectându-le şi supunându-li-se fără rezerve.

În clipa în care aud Semnalul, toate entitățile însuflețite se întind pe jos — impresia mea este că pe spate, cu trupul arcuit, pentru a-şi expune abdomenul (nu organele genitale), cu capul întors într-o parte, pentru ca nimeni să nu-L vadă când trece. Scopul pare a fi formarea unei cărări de trupuri vii, peste care să treacă El. Uneori, se întâmplă să „aleagă” din acest pod viu o anumită persoană, despre care, începând din clipa aceea, nu se va mai auzi nimic şi pe care nimeni nu o va mai vedea vreodată. Expunerea abdomenului nu este altceva decât o formă de manifestare a credinței şi supunerii totale, ştiut fiind că abdomenul reprezintă tocmai partea cea mai vulnerabilă a corpului. Nimeni nu se mişcă (nici măcar nu gândeşte) atunci când trece El.

După aceea însă, toată lumea se ridică în picioare şi îşi reia activitatea. Nimeni nu comentează (nici măcar în gând) cele întâmplate, toți acceptând venirea şi plecarea Lui ca pe ceva ce face parte din viața lor.

Este acesta Dumnezeu? Sau Fiul lui Dumnezeu? Sau reprezentaAtul Său? Nu ştiu.

9.

ÎNGERI ŞI ARHETIPURI

Faptul că în experienţele mele am fost ajutat din când în când de cineva, reprezintă încă una dintre enigmele călătoriilor extra-corporale în general. Poate că ghidul sau ghizii mei spirituali se află de fiecare dată alături de mine, fără însă ca eu să fiu conştient de prezenţa lor. Nu ştiu cine sunt aceşti ghizi sau de ce mă ajută.

Nu par în nici un caz să fie îngeri păzitori, cu toate că cineva cu vederi mai tradiţionaliste i-ar putea privi ca atare. Ei nu mă ajută chiar întotdeauna şi nici nu sunt deosebit de sensibili la rugăciuni. Cel mai adesea, mă ajută atunci când nu le cer ajutorul (sau când nu-mi amintesc să o fi făcut). Prezenţa lor şi ajutorul pe care mi-l dau par să depindă mai curând de opţiunea şi de voinţa lor decât de a mea.

Ei sunt arareori „prietenoşi" (în sensul pe care îl dăm noi termenului). Şi totuşi îi „simt" destul de înţelegători şi de consecvenţi în hotărârea de a-mi veni în ajutor. Sunt convins că nu vor să-mi facă nici un rău şi am încredere în sfaturile lor.

În majoritatea cazurilor, eu nu văd chipul celor care mă ajută (să fie oare acesta şi motivul pentru care nu îi întreb niciodată nimic, acceptând ca atare toate sfaturile pe care mi le dau?) De exemplu, „mâinile" care m-au „ridicat", ajutându-mă să urc dealul şi să ajung astfel mai repede acasă la dr. Bradshaw. Nu am văzut însă *cine* mă ajuta. După cum nu l-am văzut nici pe cel care m-a „dus" în Sfera II, să-l „văd" pe dr. Gordon. I-am simţit mâinile şi i-am auzit vocea, dar atât şi nimic mai mult. Acelaşi lucru şi cu cel care, o săptămână mai târziu, mi-a spus că îl văzusem deja pe dr. Gordon, motiv pentru care nu avea nici un rost să mai fac o dată călătoria aceea.

Pe de altă parte însă, mi s-a întâmplat şi să nu primesc nici un ajutor din partea lor (cu toate că, aflat în situaţii aparent fără ieşire, am strigat, am plâns şi m-am rugat, implorându-le ajutorul). În cazul acesta, mă veţi întreba, poate, cum stabilesc ei când să mă ajute şi când nu. Nu ştiu.
Iată aici câteva cazuri concrete, extrase din însemnările mele.

18/3/62 *După-amiaza*

E. W. a venit la noi în vizită. Pe la ora cinci, am hotărât ca, înainte de cina, să ne odihnim cu toţii o oră sau două. Imediat după ce m-am urcat în pat, mi s-a părut că îl aud pe E. W. stând de vorbă cu cineva (acesta însă mi-a spus că s-a dus imediat la culcare, fără să vorbească cu nimeni). După câteva minute, m-am desprins de corpul fizic şi am auzit, foarte aproape, o voce care mi-a spus: „Dacă simţi că trebuie să ştii, cred că o să-ţi spunem ". Apoi, cineva m-a luat de braţ şi m-a condus într-o camera întunecată. Cred că era vorba de un club sau de sediul unei corporaţii. La un moment dat, am văzut pe un fel de ecran mare cât un perete, o serie de imagini înfăţişând trei sau patru bărbaţi necunoscuţi, după care, locul imaginilor a fost luat de următoarele cuvinte:

„Pentru a obţine rezultate parapsihice pure, trebuie să iei şase picături dintr-un preparat chimic într-un pahar cu apă." Am întrebat (nici eu nu ştiu pe cine) ce preparat trebuia să iau, dar nu am primit nici un răspuns. Atunci, nervos şi agitat, m~am reîntors în corpul fizic.

3/5/60 *După-amiaza*

M-am întins pe canapea, am închis ochii şi m-am concentrat. Vibraţiile foarte puternice au fost însoţite, ca şi altă dată de o senzaţie de căldură interioară. Eram pe punctul de a mă dedubla când două mâini mi-au adus în faţa ochilor o carte, pe care au şi deschis-o la o anumită pagină, iar o voce de bărbat mi-a spus:

„Citeşte!” Esența a ceea ce am citit este că, pentru a provoca o anumită stare, este necesară re-crearea sentimentului unei experiențe similare, care a avut loc în trecut (şi care nu este altceva decât o amintire). Concluzia pe care am tras-o a fost aceea că ar trebui să acordăm mai multă atenție „senzațiilor” decât detaliilor (prin excelență materiale). Apoi, vibrațiile au început să scadă în intensitate, iar cartea a dispărut şi ea, treptat, din câmpul meu vizual, aşa că nu am putut citi mai departe. În cele din urmă, m-am reîntors în corpul fizic.

18/8/61 *După-amiaza*

Aceleaşi mâini şi aceeaşi carte. Ora trei după-amiaza, vreme umedă şi rece (dacă asta are vreo importanță). Mâinile mi-au ținut din nou cartea în fața ochilor (non-fizici) deschişi, răsfoind-o repede şi aşezând-o în multe poziții, cu scopul vădit de a mă „ajuta“ să o recunosc ca pe o carte. Am încercat să văd ce titlu avea, dar nu am reuşit (ori literele erau prea mici, ori eu eram prea miop).

În cele din urmă, m-am lăsat păgubaş, iar cartea a fost deschisă la o anumită pagină. Am încercat din nou să citesc, dar degeaba. Nu distingeam nici o literă. Atunci, mâinile au închis cartea şi au luat-o cu ele, iar o voce de bărbat mi-a spus: „Nu-i nimic, o să mai încercăm şi altă dată“. Tonul prietenos şi amuzat se vroia al unui profesor, îngăduitor cu nereuşitele elevilor săi.

M-am reîntors, cu uşurință, în corpul fizic, mult mai încrezător şi mai entuziast decât înainte.

Poate că într-o zi, ghizii spirituali ne vor dezvălui, în sfârşit, adevărata lor identitate, lăsându-ne să-i privim, să-i auzim şi să-i simțim cât mai aproape de noi.

10.

ANIMALE INTELIGENTE

De-a lungul istoriei omenirii, au existat nenumărate relatări despre demoni, spirite, spiriduşi şi alte asemenea entităţi subumane, aflate permanent în preajma oamenilor, parcă pentru a-i chinui cât mai mult cu putinţă. Să fie vorba de mituri? De halucinaţii? Poate că toate aceste „apariţii" nu sunt decât rodul imaginaţiei noastre? Întrebarea este însă, din ce sursă invocă imaginaţia asemenea „arătări"?

Însemnările de mai jos vă vor ajuta, poate, să întrevedeţi măcar o parte din răspunsurile posibile.

18/4/60 *Dimineaţa*

În jurul orei zece, m-am întins pe canapea, încercând să mă relaxez. Camera era inundată de lumina de afară. Curând, au început vibraţiile. Am deschis ochii fizici să văd dacă ele continuau. Şi continuau. Cu ochii fizici deschişi, m-am hotărât să încerc să mă înalţ, pentru a vedea dacă mai am viziuni. Aveam ceasul în faţa mea. Orientarea în timp era normală, ţinând cont de mişcarea acelor. Mă aflam cam la douăzeci de centimetri de corpul fizic, când, cu coada ochiului, am zărit o mişcare. Lângă mine apăruse un corp omenesc. Din poziţia în care ţineam capul şi privind în dreapta mea, nu îi vedeam decât partea de jos. Era gol şi era de sex masculin. Părea să aibă în fur de zece ani, cam un metru şi zece centimetri înălţime, picioare subţiri, puţin păr pubian şi organe genitale nedezvoltate.

Calm, de parcă ar fi făcut un lucru cât se poate de firesc (ca un băiat care îşi călărea calul preferat), şi-a petrecut un picior peste spatele meu şi s-a căţărat pe mine. Îi simţeam picioarele în jurul mijlocului şi trupul micuţ lipit de spatele meu. Am rămas atât de surprins, încât nici frică nu-mi era (asta poate şi din cauza staturii lui)! Am încremenit şi întorcând încet privirea, i-am văzut piciorul drept. Arăta exact ca piciorul unui copil de zece ani.

Mă întrebam, bănuitor, cine putea fi. „El" părea să nu realizeze faptul că eu eram conştient de prezenţa „lui" acolo (sau, chiar dacă îşi dădea seama, puţin îi păsa). Nu vroiam să mă „confrunt" cu el (mai ales într-un mediu care lui îi era mult mai familiar decât mie), aşa că m-am retras repede în corpul meu fizic şi m-am apucat să scriu aceste rânduri.

Nu ştiu ce fusese. Mi-am dat seama că, pur şi simplu, nu avusesem curajul de a mă răsuci cu faţa spre el şi a-l privi cu atenţie.

Cu siguranţă avea formă humanoidă, dar, pe de altă parte, nu părea să fie înzestrat cu inteligenţă. M-a jignit, pur şi simplu, neruşinarea crasă cu care mi s-a căţărat în cârcă. Părea sigur de sine, sigur că nu avea să fie descoperit şi asta datorită, probabil, numeroaselor contacte cu oamenii (pentru care, însă, el era invizibil). Să fi fost o halucinaţie? În plină zi? Nu cred.

28/4/60 Seara

Ora şapte şi jumătate, în birou. Am început să număr şi, treptat, au apărut vibraţiile. M-am desprins cu precauţie de corpul fizic şi, dintr-o dată, am simţit ceva suindu-mi-se în cârcă. Mi-am amintit de băieţel şi, nevrând să-l car în spate, am întins mâna în jos, într-o parte, ca să îl prind de picior, fără însă a fi sigur că palmele mele non-fizice nu vor trece prin el. Am rămas foarte surprins când am atins cu palmele ceva ce părea carne, avea temperatura normală a corpului şi se întindea. Am tras de ea, dar, cu cât trăgeam mai tare, cu atât se întindea mai mult. În cele din urmă, am tras de pe mine tot acel corp care mi se urcase în spate, în afară de un picior, pe care îl prinsesem sub mine.

În sfârşit, l-am tras şi pe acela şi am împins tot acel morman de carne pe raftul de lângă canapea (părea încă foarte vie şi încerca să mi se urce din nou în spate; dar am reuşit să o ţin la distanţă, cu toate că începusem să intru în panică). La un moment dat, m-am gândit chiar să-i dau foc, să fac ceva... orice. Am constatat că numai reintrând în corpul fizic, îl puteam împiedica să mi se urce în cârcă.

La un moment dat, în vreme ce încercam să îl ţin cât mai la distanţă, mi s-a suit în cârcă un al doilea „băieţel". Ţinându-l pe primul cu o mână, l-am dat şi pe cel de-al doilea jos de pe mine, apoi am plutit până în mijlocul biroului, cu câte unul în fiecare mână, strigând după ajutor. M-am uitat atent la ei şi, în vreme ce îi priveam, fiecare a luat chipul uneia dintre cele două fiice ale mele (ştiu că psihiatrul meu se va distra pe tema asta!).

Mi-am dat imediat seama că luaseră intenţionat înfăţişarea copiilor mei, pentru a-mi crea o stare de confuzie emoţională şi, mizând pe dragostea ce le-o port fiicelor mele, să nu le mai fac nimic. În clipa în care mi-am dat seama de şmecherie, nu mi s-a mai părut că seamănă cu fiicele mele.

Încercând disperat să găsesc o soluţie, m-am gândit să le dau foc. Totuşi, aveam impresia că amândoi se amuzau pe socoteala mea, de parcă ar fi ştiut că nu le puteam face nici un rău.

După câteva minute, s-a mai apropiat cineva de mine. La început, am crezut că este un al treilea „băieţel", dar apoi mi-am dat seama că era vorba de un bărbat, care s-a oprit la câţiva paşi de mine şi m-a privit foarte serios. M-am uitat şi eu la el. Ochii lui verzi şi puţin înfundaţi în orbite mi se păreau foarte cunoscuţi. Semănau cu cei ai unui văr de-al meu. Omul avea părul tuns scurt şi egal în jurul capului, cu breton pe frunte. Purta un halat de culoare închisă, lung până la glezne. Nu-i vedeam picioarele.

Primul meu gând a fost acela că venise să-i ajute pe cei doi şi asta m-a speriat şi mai tare. În clipa în care s-a apropiat de noi, eu stăteam în genuinchi, cu braţele întinse şi încercam să ţin la distanţă cele două mici creaturi. Bărbatul nu mi-a adresat nici un cuvânt şi nici nu părea să privească în direcţia în care mă aflam eu. Când s-a apropiat şi mai mult de mine, m-am prăbuşit pe podea, rugându-l să mă ajute. Fără să-mi dea nici cea mai mică atenţie, a luat cele două creaturi (pe fiecare într-o mână) şi s-a uitat, pe rând, la ele. Acestea s-au liniştit imediat.

Mulţumindu-i în şoaptă, m-am îndreptat spre canapea şi m-am reîntors în corpul fizic. Apoi m-am ridicat în căpul oaselor şi am privit împrejur. Camera era goală.

După douăzeci şi patru de ore, timp în care am stat să mă gândesc la ce mi se întâmplase, am ajuns la unele concluzii (sau, dacă vreţi, presupuneri). Există posibilitatea ca totul să fi fost o halucinaţie sau un vis. Dacă aşa a fost, îmi închipui cât de greu trebuie să le fie celor care suferă de paranoia să distingă realul de ireal. Dacă era un simbol, atunci fusese cât se poate de clar. „Entităţile" din jurul meu nu erau decât rodul propriei mele imaginaţii. Vizualizarea lor luând chipul copiilor mei este foarte greu de interpretat altfel decât că doriseră să îmi arate că sunt ai mei (eu îi creasem, erau copiii mei). Din acest motiv, îmi aparţineau şi nu erau nici buni, nici răi.

Şi totuşi, nu ştiam exact ce erau: părţi din mine sau entităţi inteligente pe care le-am creat chiar eu, după modele cunoscute? Ce să fac cu ei? Cine era bărbatul în halat? Încă nu ştiam.

21/5/60 *Noaptea*

Seara târziu, stăteam în pat, complet relaxat. Vibraţiile au început uşor şi, imediat, am observat picioruşul suit peste trupul meu (non-fizic, presupun). Am simţit trupul micuţ agăţat de spatele meu. Am dus mâna (non-fizică ?) la spate, prudent, şi i-am simţit spatele mic lipit de mine. L-am bătut uşor pe umărul firav (cu intenţia de a mă face înţeles) şi, cu mare grijă, i-am ridicat trupul micuţ şi l-am dat jos de pe mine. Am aşteptat, dar nu s-a mai întors şi nici nu a mai

încercat să se apropie de mine. Ne-vrând să pierd ocazia, am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor şi am făcut aceste însemnări.

27/5/60 *Noaptea*

După ce m-am desprins de corpul fizic şi m-am înălţat, am simţit din nou, în cârcă, una din micuţele entităţi elastice. Nici un cuvânt, nici o mişcare, doar corpul micuţ, atârnând cald, în spatele meu. De data aceasta, nu m-am mai speriat atât de tare şi am reuşit să trag uşor de el. Trăgeam şi mă rugam la Dumnezeu să mă ajute. În timp ce trăgeam de ea, „entitatea" s-a întins, dar nu s-a desprins complet. Cu ochii minţii, am vizualizat focul (nu renunţasem la ideea de a le da foc), dar fără nici un rezultat.

Apoi, am încercat să mă gândesc la electricitate. Am vizualizat două fire de înaltă tensiune, pe care le-am înfipt, pur şi simplu, în entitatea pe care ţineam cu tot dinadinsul să o desprind de mine. Imediat, s-a dezumflat, s-a muiat moartă. În schimb, ceva ce semăna cu un liliac, mi-a trecut pe lângă cap şi a ieşit pe fereastră. Câştigasem! Cu acest sentiment de uşurare, m-am reîntors în corpul fizic.

25/8/60 *Noaptea*

M-am desprins de corpul fizic şi, în timp ce pluteam, am simţit dintr-o dată, „nişte lucruri" lipindu-mi-se din loc în loc pe corpul non-fizic. Spun „lucruri" pentru că era întuneric beznă şi nu vroiam sau nu puteam să le văd. Păreau nişte peşti micuţi, lungi cam de vreo douăzeci de centimetri, care se agăţaseră de mine ca peştii paraziţi (sau ca nişte căpuşe). I-am tras de pe mine şi i-am aruncat cât colo, dar ei (sau alţii) s-au întors imediat. Nu erau agresivi, doar agasanţi, în cele din urmă, m-am întors în corpul fizic, să scap de ei.

3/11/61 *Noaptea*

Am mai descoperit ceva în legătură cu „paraziţii". Formează un strat prin care pot trece uneori, dar, de cele mai multe ori, trec fără să-mi dau seama. M-am oprit chiar în interiorul „stratului", în vreme ce „peştii" se adunau ciorchine, atraşi, de prezenţa mea. În loc să reacţionez ca de obicei, am rămas nemişcat. După câteva clipe, s-au desprins şi s-au îndepărtat Apoi nu s-a mai întâmplat nimic şi am rămas în întuneric. Am început să mă mişc şi s-au întors! M-am oprit, am aşteptat şi s-au îndepărtat din nou. Apoi m-am mişcat foarte uşor, aproape imperceptibil. Nu s-au întors decât unul sau doi. Devenisem oare o momeală într-un ocean plin de peşti?

13/7/60*Noaptea*

Acesta este un lucru deosebit de important pe care trebuie neapărat să îl ţin minte. Mă aflam împreună cu soţia mea într-o cameră de hotel, în Durham. Era târziu şi tocmai aţipisem, când am simţit pe cineva sau ceva în cameră. Fără să-mi dau seama ce se întâmplă, am sărit din pat să mă apăr pe mine şi pe soţia mea. Am fost atacat, imediat, de ceva pe care nu îl vedeam din cauza întunericului din cameră. Se lupta cu mine ca un animal, adică mă muşca şi mă zgâria. Nu vedeam nimic (din cauza întunericului sau pentru că ţineam ochii închişi?) După o luptă care, mie cel puţin, mi s-a părut că a durat o veşnicie, am reuşit să-l arunc pe fereastră. Din câte mi-am putut da seama, nu avea nici trăsăturile şi nici inteligenţa unei fiinţe omeneşti. Semăna cu un animal lung de peste un metru, aşa ca un câine uriaş. Am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jurul meu. În cameră nu mai era nimeni în afară de mine şi de soţia mea.

Concluzia era una singură: aveam nevoie de ajutor şi de protecție. Dar nu găsisem încă nici o metodă, nici o persoană, nici o practică religioasă (de care să fiu sigur), nici un medicament şi nimic altceva legat de cunoştințele, experiența şi informațiile pe care le dețineam, care să-mi garanteze protecție absolută împotriva oricui m-ar fi atacat. Totuşi, trebuie să existe ceva, în afară de o simplă „apărare", chiar dacă nu ştii împotriva cui lupți. Este exact ca atunci când eşti atacat de un animal, noaptea, în junglă. Nu te opreşti în toiul luptei să cauți un „stil" de luptă, nici nu te opreşti să vezi ce anume te-a atacat. Lupți ca să supraviețuieşti şi atât Lupți cu armele pe care le ai *atunci* la îndemână. Lupți cu disperare, fără să te gândeşti cât o să dureze lupta, de ce te lupți sau cu cine te lupți. Ai fost atacat şi singurul lucru pe care îl ai de făcut este să ripostezi, pentru că, în mod sigur, atacatorul nu este mânat de cele mai bune intenții. Apărarea este instinctivă, reflexă şi nu urmăreşte altceva decât să-ți salveze viața, plecând de la premisa că nu este bine să capitulezi în fața cuiva sau a ceva pe care îl *deteşti.*

11.

DAR SAU NEFERICIRE?

EEC propriu-zise sunt precedate, în majoritatea cazurilor, de o aşa-numită „pre-cunoaştere", ce apare în momentul relaxării dinaintea desprinderii de corpul fizic. În timp ce stau întins pe canapea încercând să mă relaxez, în faţa ochilor îmi apare de fiecare dată, una şi aceeaşi imagine însoţită de un şuierat. Este vorba de o uşă de formă dreptunghiulară, prinsă în balamale doar la unul din capete (cel de sus) şi balansându-se până la un unghi de 45°. În spatele uşii, se deschide o gaură perfect rotundă. Aproape întotdeauna, această imagine este urmată de „anticiparea" mintală a unor întâmplări ce urmează să aibă loc într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Să fie oare vorba de ceea ce parapsihologii numesc „vise premonitorii"?
Iată câteva exemple în acest sens.

5/7/59

Dimineaţă devreme. Eram pe cale dea mă urca la bordul unui avion comercial, în uşa avionului, l-am zărit pe D.D., pe care îl cunosc de peste zece ani. M-am urcat în avion şi m-am aşezat pe unul din locurile libere. Avionul era pe punctul de a decola. Lângă mine, se afla un grup de oameni, printre care şi un tânăr de culoare. Vorbeau tare şi păreau cu toţii foarte bucuroşi la gândul că tânărul negru avea să meargă şi el cu ei. Grupul era format din doi negri mai în vârstă, o femeie albă şi tânărul negru. Dându-şi seama că avionul era pe punctul de a decola, cei patru au trecut pe lângă mine şi şi-au ocupat locurile. Prietenul meu, D.D., s-a urcat şi el în avion, aşezându-se pe unul din locurile din faţa mea. În sfârşit, avionul a decolat, continuând însă să zboare la joasă altitudine (puţin deasupra pomilor şi caselor). La un moment dat, am auzit vocea stewardesei, care, în ciuda tremurului din glas, ne îndemna totuşi să ne păstrăm calmul, în clipa următoare, avionul s-a prăbuşit, izbindu-se cu putere de caldarâm. Eu am sărit (sau am fost aruncat) de la o înălţime de peste doi metri, în vreme ce avionul a mai înaintat câţiva metri, după care s-a oprit pe terenul viran dintre două blocuri. Peste tot în jur se înălţau nori deşi de fum.

Primul meu gând a fost să-i mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viaţă, în al doilea rând, m-am gândit la ai mei, care îşi făceau poate griji, ştiindu-mă plecat cu avionul acela şi mi-am spus că trebuia neapărat să le dau un semn de viaţă. În afară de asta, vroiam să încerc să salvez măcar câţiva dintre pasagerii deşi ştiam că, practic, nu mai avea nici un rost. Apropiindu-mă de avionul cuprins de flăcări, l-am văzut pe pilot, care, privindu-mă uluit, m-a întrebat de ce dintre toţi pasagerii, eu am fost cel ales să supravieţuiesc. Asta mă întrebam şi eu.

Nu era prima oară că aveam asemenea vise premonitorii. Şi, de fiecare dată, viziunea mea se „potrivea" cu evenimente ce aveau să aibă loc într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat.

Aşa, de exemplu, cu doi ani înainte de a ne muta într-un orăşel din sudul ţării, am „văzut" (şi încă în cele mai mici amănunte) casa în care aveam să locuim. Cel mai ciudat era că, la ora la care am avut eu acea viziune, nu aveam nici cea mai mică intenţie de a ne muta în sud. Altă dată, aflându-mă în birou, am văzut pe peretele din faţa mea, scrise cu litere de culoare roşie, două cuvinte: „Nivelul uleiului", O oră mai târziu, aflându-mă la volanul maşinii mele (pe care o cumpărasem de curând), am văzut aprinzându-se beculeţul care mă avertiza că uleiul era pe sfârşite. Or, maşina fiind aproape nouă şi neavând la bord decât vreo opt sute de kilometri, nu aş fi avut de ce să mă gândesc la o asemenea eventualitate. Şi totuşi, uleiul se scurgea pe undeva, lucru cu atât mai surprinzător, cu cât era vorba de o maşină nouă.

Toate aceste premoniții sunt precedate, mai întâi de un şuierat şi apoi de senzația de deschidere a valvei. Schematic, lucrurile s-ar prezenta astfel:
Ş (şuierat) ă V (deschiderea valvei) ă P (premoniție)

Se poate întâmpla însă şi ca premonițiile mele să nu se adeverească (sau, cel puțin, să nu se fi adeverit *încă).*

Iată câteva exemple în acest sens.

3/8/60

Şuierat/valvă: Văd sus, deasupra capului, un avion cu flaps-urile şi trenul de aterizare coborâte. Se prăbuşeşte în spatele unui deal din apropiere, iar eu şi soția mea alergăm într-acolo să dăm o mână de ajutor. Ajungem destul de repede lângă avionul care tocmai luase foc. Îmi dau seama de pericolul care ne amenință pe toți şi mă întorc spre ceilalți, spunându-le să stea deoparte, pentru că, oricum, nu-i mai putem ajuta cu nimic pe cei dinăuntru.

5/11/61

Şuierat/valvă: Stau singur în fața casei. Cerul este aproape senin. Văd o formație de avioane, care se apropie, astfel că îmi pot da seama că nu sunt nici avioane obişnuite şi nici rachete.

Sunt foarte multe, de ordinul sutelor. Nu seamănă cu nici unul din avioanele pe care le-am văzut până acum. Parcă n-ar avea aripi. Toate sunt foarte mari, late de aproximativ nouă sute de metri şi sunt în forma de V. Nu au fuselaj, iar pasagerii ocupă cele două sau trei punți laterale. Zborul lor maiestuos inspiră forță, creându-mi un sentiment de uimire şi de teamă. Teamă mai ales la gândul că s-ar putea să nu fie create de mâna omului.

20/10/62

Şuierat/valvă: Mă aflu, împreună cu alți oameni, pe o stradă de la periferia oraşului. Privind în sus, văd nişte avioane total diferite de cele pe care le-am văzut până acum, fără elice şi fără reacție (par a fi rachete, dar nu chimice). Trei dintre ele coboară în picaj. Apropiindu-se, le pot vedea mai bine. Sunt negre şi au hublouri pătrate, albe. În schimb, nu au aripi. Cele trei avioane zboară acum pe deasupra unei străzi laterale. La trecerea lor, casele şi clădirile se prăbuşesc, dar nu dărâmate de bombe, ci de ***altceva,*** *emis chiar de aceste avioane.*
Toți săpăm acum şanțuri de apărare, în care să ne adăpostim.

12/6/63

Şuierat/valvă: întreaga populație a oraşului în care locuim încearcă să plece. Printre ei şi familia mea. Nu mai există benzina, iar curentul electric a fost întrerupt, dar nu ca urmare a unui război atomic sau a unor precipitații radioactive. Toți au sentimentul că a venit sfârşitul lumii şi al civilizației, datorat unor factori scăpați de sub control.

Sper din tot sufletul ca toate acestea să nu fie altceva decât simple halucinații.

12.

CEL DE-AL DOILEA CORP

Dovada cea mai elocventă a existenței oricărui fenomen ieşit din comun o reprezintă caracterul real al acestuia, dedus din observarea sa repetată. Doar prin aceste analize atente (sau cât mai atente cu putință), am ajuns la concluzia că există într-adevăr şi un al Doilea Corp (denumit corp eteric sau corp astral).

Mă veți întreba, poate, cum arată acest al Doilea Corp şi ce caracteristici are. Drept răspuns, iată aici câteva pasaje din însemnările mele.

11/6/58 *După-amiază*

Am deschis din nou ochii şi totul mi se părea normal cu excepția vibrațiilor şi a vâjâitului pe care îl simțeam în cap. Am închis ochii, concentrându-mă din ce în ce mai puternic. M-am hotărât să încerc să mă ridic şi m-am înălțat, plutind pe deasupra canapelei, până în mijlocul camerei, unde m-am lăsat uşor să cobor pe podea. Am atins duşumeaua, dar numai capul şi umerii păreau să-mi stea lipiți de covor, în vreme ce şoldurile şi picioarele erau îndreptate în sus. Era ca şi cum capul îmi atârna mai greu decât restul corpului, că forța gravitațională era mai puternică, iar eu eram tras în jos. Cu toate acestea, simțeam că am încă greutate.

19/7/58 *După-amiază*

Stăteam întins pe canapea, iar vibrațiile erau foarte slabe. Am deschis ochii şi am privit în jurul meu. Totul părea normal.

Mi-am mişcat apoi brațele, pe care până atunci le ținusem încrucişate la piept, întinzându-le în sus. Stând pe spate, mi le-am simțit trase în sus şi am rămas surprins (ca să nu spun şocat) când mi-am văzut brațele tot încrucişate la piept.

*Am privit în sus, acolo unde **le simțeam** şi mi-am văzut conturul luminos al brațelor şi palmelor exact în locul unde **le simțeam că sunt!** Mă uitam când la brațele încrucişate la piept, când la umbra lor strălucitoare, care se întindea în sus. Vedeam prin ele rafturile bibliotecii. Păreau nişte forme luminoase, care se mişcau atunci când **le simțeam** că se mişcă (sau le făceam să se mişte intenționat). Mişcăm din degete şi, în acelaşi timp, se mişcau şi degetele care străluceau, **le simțeam** mişcându-se. Mi-am lipit palmele şi palmele strălucitoare s-au lipit şi ele (**le-am simțit** lipindu-se). Palmele-contur le simțeam ca pe nişte mâini obişnuite, fără nimic deosebit.*

Am rămas întins cam zece minute, încercând să compar şi să definesc deosebirile dintre corpul meu şi corpul-contur luminos, îmi vedeam mâinile încrucişate la piept, dar, în acelaşi timp, vedeam şi conturul strălucitor al propriilor mele brațe şi palme întinse deasupra. Am încercat să-mi mişc brațele fizice, dar nu am reuşit; apoi am încercat acelaşi lucru cu conturul strălucitor şi a „mers" perfect. Am încercat să simt cu brațele fizice, dar n-am perceput nici o senzație. Cu conturul strălucitor al brațelor mi-am lipit palmele şi am înregistrat imediat senzația obişnuită.

Mi-am frecat conturul palmelor de conturul brațelor şi senzația percepută a fost cea normală, a unui corp fizic. Mi-am aşezat conturul palmei pe raftul de lângă canapea, dar nu am simțit nimic, deoarece conturul palmei a trecut prin el (prin raft).

În momentul în care vibrațiile au început să slăbească în intensitate, mi-am aşezat repede pe piept conturul strălucitor al brațelor şi al palmelor. Simțeam exact ca şi cum mi-aş fi pus nişte mănuşi lungi până la coate şi abia atunci mi-am simțit brațele fizice. Nu vroiam să fiu cumva surprins în afara corpului — nici măcar cu brațele — fără să simt vibrațiile. Nu ştiu ce s-ar

întâmpla într-un asemenea caz şi, probabil, nici nu vreau să aflu.

5/5/60 *Noaptea*

Mi s-a întâmplat de câteva ori ca, în momentul în care mă desprindeam de corpul fizic, să simt o prezență, un corp cald şi viu, lipit de spatele meu. După experiența cu „formele cu capacitate de gândire“ şi alte asemenea experiențe, era normal să devin mai precaut.

De fiecare dată când simțeam „în cârcă” această „entitate”, mă întorceam repede în corpul fizic. Eram convins că era vorba, mai curând, de nişte „copii cu capacitate de gândire” sau, poate, de vreo ființă cu deviație sexuală, cu toate că nu constatasem „ tendințe“ de acest fel. Eram prudent, dar nu îmi era ruşine, în schimb, îmi era ***frică.*** *Această din urmă impresie mi s-a confirmat în clipa în care am observat că fața care stătea lipită de ceafa mea non-fizică era... țepoasă! Avea peri aspri ca ai unui bărbat care nu s-a ras de câteva zile. Auzindu-l cum gâfâie în urechea mea, mi-am dat seama că nu putea fi vorba de un copil, ci de un bărbat în toată firea, gâfâind de dorință şi cu o certă deviație sexuală (altfel de ce m-ar fi ales tocmai pe mine, tot un bărbat ca şi el?). Aş fi simțit oare acelaşi lucru dacă ar fi fost vorba de o formă feminină? Sincer vorbind, sunt convins că nu. Trebuia să-l dau jos de pe mine.*

22/5/60 *Noaptea*

După barbă, mi-am dat seama ***cine*** *este, aşa că nu mai aveam de ce mă teme de „bărbatul cățărat în cârca mea” (cu toate că nu reuşisem încă să-l dau jos). De data aceasta, după ce m-am retras de vreo cinci ori în corpul fizic, am prins mai mult curaj.*

Am ieşit uşor din el (din corpul fizic) şi, ca de obicei, l-am simțit în cârcă, cu fața păroasă lipită de ceafa mea şi gâfâindu-mi în ureche. Cu foarte mare grijă, pentru ca mişcarea mea să nu i se pară ostilă, mi-am dus mâna la spate şi mi-am trecut palma peste fața aceea țepoasă, în vreme ce bărbatul continua să gâfâie, lipit de spatele meu. După câteva clipe, am reintrat în corpul fizic, m-am ridicat, fizic, în capul oaselor şi am rămas pe gânduri. Stând aşa, mi-am trecut palma peste obraz. Trebuie neapărat să mă rad, mi-am spus, absent. Senzația îmi era foarte familiară. Exact ca atunci când îmi treceam palma peste barba... celui pe care nici nu ştiam cum să-l numesc. Apoi mi-am dat seama că aveam gâtul uscat, de parcă aş fi respirat pe gura, ca atunci când...

Nu exista decât o singură soluție pentru a afla. M-am întins şi, în scurt timp, am reuşit să declanşez vibrațiile. M-am desprins uşor de corpul fizic. Şi l-am simțit. Trupul acela, perii lipiți de ceafa mea, gâfâitul. Am dus uşor mâna la spate şi i-am simțit barba țepoasă. Era la fel de aspră ca şi a mea. Mi-am ținut respirația (sau, cel puțin, aşa am crezut eu) şi gâfâitul a încetat şi el. Am respirat din nou, o dată, de două ori, după care iar mi-am ținut respirația. „Corpul” din cârca mea gâfâia şi el în acelaşi ritm. „Corpul” cald, agățat de spatele meu, ***eram chiar eu!***

M-am întors în corpul fizic, m-am ridicat în capul oaselor şi am început să reflectez la cele întâmplate. Care dintre cele două corpuri era cel fizic? Impresia mea era că cel din spatele meu — cel pe care îl auzeam şi îl simțeam — era „ eul” fizic, iar cel din față, „eul” mintal. Şi asta pentru că senzațiile şi trăirile legate de acestea se manifestau numai în corpul din spate, în vreme ce gândul se afla în „ eul” din față. Greu de conceput şi totuşi cât se poate de real. Începând din ziua aceea, corpul pe care îl simt agățat de spatele meu nu mă mai sperie. Spun asta, gândindu-mă la cei cărora le este teamă până şi de umbra lor.

8/8/60 *După-amiază*

M-am întins pe canapea, m-am concentrat şi am început să vibrez din ce în ce mai tare (până când am ajuns să nu mai percep altceva decât o senzație de căldură). M-am hotărât să mă ridic

încet şi să studiez procesul. Am încercat şi am ieşit afară doar cu picioarele strălucitoare, apoi cu şoldurile. Atât! Oricât am încercat, nu mi-am putut ridica nici pieptul şi nici umerii. Era foarte ciudat. Mi-am mişcat tot timpul picioarele şi şoldurile în sus şi în jos. Le vedeam cu ochii fizici, de parcă aş fi avut astigmatism. De câteva ori, am încercat să ies din corpul fizic, ridicând picioarele, apoi mişcându-le spre dreapta şi coborându-le din nou. Când am reuşit, picioarele s-au lăsat lin în jos, au atins marginea canapelei, după care au atins podeaua, înfăşurându-se în jurul şi pe deasupra canapelei, de parcă nu aş fi avut oase, ca o imagine — luată cu încetinitorul — a unui obiect de îmbrăcăminte care, pus, de exemplu, pe un scaun, ia forma acestuia.

Nu am remarcat nimic deosebit după ce am reintrat în corpul fizic şi m-am ridicat în capul oaselor. Totul durase numai douăzeci şi două de minute.

16/9/60 *După-amiază*

Sâmbăta aceasta am ieşit pentru a doua oară din corpul fizic, încercând să rămân „pe loc", adică să nu părăsesc camera. Am constatat din nou ciudata flexibilitate a acestui al Doilea Corp.

Puteam să stau în mijlocul camerei şi, în acelaşi timp, să ating cu mâna peretele, care se afla la o depărtare de aproape doi metri şi jumătate. La început, braţul nu îmi ajungea chiar până la perete, dar împingându-l cu putere, mi-am simţit dintr-o dată palma lipită de suprafaţa lui. Apoi, printr-o simplă mişcare de împingere, lungimea braţului mi s-a dublat (şi asta fără ca eu să percep vreo senzaţie deosebită). În clipa în care am încetat să mai împing, braţul a revenit la lungimea normală, confirmându-mi un fapt deja constatat şi anume că, în mod conştient sau nu, cu ajutorul gândului (deci concentrându-te la maximum) poţi da tuturor părţilor corpului tău orice formă doreşti. Pentru scurt timp, te poţi chiar transforma în câine sau în pisică. O fi, oare, aceasta sursa de inspiraţie care a dat naştere întregii mitologii a vârcolacilor şi a liliecilor-vampiri? Nu cred că vreau să încerc să aflu dacă este aşa sau nu.

10/10/62 *Noaptea*

Am găsit un alt răspuns la întrebarea „Cum arată cineva care se desprinde de corpul fizic?" Seara, pe la ora şapte şi jumătate, m-am hotărât să încerc să-i fac o vizită lui R. W., care locuia la o distanţă de zece kilometri de mine. Eram convins că o voi găsi trează (non-fizic, fireşte). N-am întâmpinat nici o greutate şi, imediat, m-am trezit într-o cameră de zi, unde am găsit-o pe R. W. exact cum mă aşteptam, adică stând pe un scaun, într-o lumină foarte puternică. M-am îndreptat spre ea, dar părea că nu mă observă, apoi am fost sigur că m-a văzut (mai ales că părea foarte speriată). M-am dat înapoi, apoi am început să-i vorbesc, dar ceva anume m-a făcut să mă retrag în corpul fizic şi m-am trezit în dormitorul meu, simţind cum vibraţiile slăbesc treptat în intensitate. Motivul întoarcerii a fost acela că, din cauza poziţiei incomode, îmi amorţise braţul şi simţeam furnicături în el.

A urmat ceva foarte ciudat. A doua zi, R. W. m-a întrebat ce făcusem cu o seară în urmă.

— De ce? i-am răspuns eu tot printr-o întrebare.

— Pentru că, după cină, m-am dus în camera de zi să citesc ziarul. La un moment dat, ceva m-a făcut să ridic ochii. În cealaltă parte a camerei, am zărit ceva plutind în aer.

Am întrebat-o cum arăta acel „ceva".

— Ca o fâşie de pânză subţire, fumurie, prin care vedeam peretele şi scaunul. Când s-a îndreptat spre mine, m-am speriat de-abinelea. Mi-a trecut prin minte că ai putea fi tu şi am spus:

„Bob, tu eşti? ". Dar nu mi-a răspuns, continuând să se mişte uşor în aer. Am întrebat din nou dacă eşti tu şi, dacă era aşa, te-am rugat să te duci acasă şi să mă laşi în pace. În clipa următoare, „apariţia" s-a îndepărtat şi s-a făcut nevăzută.

M-a întrebat dacă într-adevăr am fost eu, la care i-am răspuns:

— - Tot ce se poate.

— În cazul ăsta, data viitoare când o să mai vii, spune ceva, să fiu sigură că eşti tu. Nu m-aş mai speria atât de tare. Am asigurat-o că aşa voi face.

Cel puțin, nu sunt o fantomă prea bătătoare la ochi şi mai ştiu că, uneori, nu am o formă humanoidă.

21/11/62 *Noaptea*

De data aceasta, m-am hotărât să fac o călătorie exclusiv „pe loc". Am început să plutesc prin cameră, apoi am luat-o spre uşă, dar mi-am amintit că nu era nevoie să folosesc uşa. M-am întors şi m-am îndreptat direct spre perete, aşteptându-mă să trec foarte uşor prin el. Nu a fost aşa! Când am luat contact cu suprafața lui, am avut senzația că îmi va fi imposibil să îl străpung. Era ca atunci când cineva împinge cu palmele într-un perete. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Până atunci, trecusem cu uşurință prin ziduri. Trebuia să trec şi de data aceasta, aşa că am întins brațul şi l-am împins în perete. Vreme de o clipă, am întâmpinat rezistență, apoi am trecut prin el de parcă aş fi trecut prin apă. Cu o singură deosebire însă. Am simțit şi am recunoscut fiecare strat din materialul din care era construit — vopseaua, tencuiala, rabițul şi umplutura lui şi, în sfârşit, scândurile de fațadă. Era cam ca atunci când străpungeam podeaua cu palma. De ce, totuşi, întâmpinasem rezistență la prima încercare?

15/2/63 *Noaptea*

Această experiență a fost cu totul neobişnuită. După ce am ieşit cu uşurință din corpul fizic şi m-am înălțat, am inspectat camera şi, în sfârşit, am prins curaj şi m-am întors să examinez cu atenție corpul fizic rămas în pat. Am coborât încet în semiîntunericul din încăpere (nu exista altă sursă de lumină decât cea venită de afară, prin ferestre, aşa că nu vedeam prea bine, dar poate că era mai bine aşa, pentru că, aproape întotdeauna, vederea propriului nostru corp fizic ne dezgustă). M-am întins să-mi ating capul fizic, dar am dat de picioare. Simțindu-mi degetele de la picioare, la început am crezut că am nimerit în altă parte. Degetul mare de la piciorul stâng are unghia îngroşată. Cu ani în urmă, mi-o zdrobise un buştean. Acest deget (stângul) nu o avea aşa! Mi-am pipăit piciorul drept. Unghia de la acest picior era îngroşată. Totul era inversat, ca imaginea dintr-o oglindă. Îmi simțeam corpul plutind uşor, dar nu puteam spune dacă, în afara degetelor de la picioare, mai era şi altceva inverssat.

Deci îmi puteam simți corpul fizic. Nu îmi era prea uşor să trec cu palmele prin el. Când îmi atingeam fața cu ochii închişi, aveam o senzație de-a dreptul stranie. Parcă ar fi fost a altei persoane. M-am apropiat destul de mult, să văd fața aceea. Era a mea, dar puțin strâmbă. Ori, într-adevăr, aşa arătam, ori înfățişarea mea era mai respingătoare decât vroia să recunoască eul meu vanitos. Nu m-am considerat niciodată un bărbat deosebit de atrăgător, dar credeam totuşi că arăt ceva mai bine decât chipul acela din fața mea! Ce inversare stranie! Aşa cum pluteam în semiîntuneric, poate că m-am răsucit şi m-am dezorientat, iar unghia îngroşată, în loc să fie la degetul stâng, era la dreptul. Trebuie să mai studiez această problemă.

18/3/60 *Noaptea*

O întrebare pe care mi-a pus-o dr. Bradshaw m-a îndemnat să îi caut răspunsul în această noapte. După ce m-am desprins de corpul fizic şi m-am apropiat de el m-am gândit să încerc să aflu dacă în non-fizic port sau nu haine. Cred că până acum nu m-a interesat acest lucru în mod deosebit, şi asta pentru că problema hainelor nu mă preocupă prea mult. În ceea ce mă priveşte, ele trebuie să fie, în primul rând, comode şi călduroase. Mi-am pipăit cel de-al Doilea Corp (non-fizic) şi n-am dat decât de piele.

Înseamnă că nu aveam nimic pe mine. Eram gol.

23/2/61 *Noaptea*

Am ieşit din corpul fizic prin procedeul numit „rostogolirea buşteanului" şi am început să umblu prin cameră. Ceva parcă mă trăgea însă înapoi, ca şi cum, încercând să merg încet prin apă, dând din mâini şi din picioare, nu reuşeam să înaintez. Brusc, m-am simţit tras de spate (nu m-a durut) şi m-am dat înapoi peste cap, arcuindu-mă, cu picioarele pe deasupra capului şi am reintrat în corpul fizic. Auzind bătăi în uşă, m-am ridicat în capul oaselor (era fiica mea). Ce anume mă trăsese, cu atâta forţă, de spate? Să fi fost „ funia" despre care citisem?

7/7/60 *După-amiază*

Aceasta este o experienţă pe care nu vreau să o mai încerc vreodată. Mă aflam într-o cuşcă cu pereţi din plasă de cupru, conectată la o sursă de curent continuu (50 kv). Am încercat să mă mişc dintr-o parte în cealaltă a cuştii. După ce am ieşit fără probleme din corpul fizic, m-am simţit prins într-o plasă imensă din fire flexibile. În momentul în care m-am împins în ea, plasa a cedat, dar de ieşit nu am putut ieşi. M-am zbătut ca un animal prins într-o capcană, până când, în sfârşit, am reuşit să mă întorc în corpul fizic. Gândindu-mă la această întâmplare, mi-a fost foarte clar că nu fusese vorba de o plasă în sine, ci de câmpul electric care luase, practic, forma cuştii (fiind, însă, în acelaşi timp, şi foarte flexibil). Poate că acesta este principiul pe care funcţionează „plasele pentru fantome"!

30/10/60 *După-amiază*

Pe la ora trei şi un sfert, stăteam întins, având de gând să-i fac o vizită lui E. W. care locuia nu foarte departe de mine. M-am desprins de corpul fizic, am ieşit din cameră şi am început să plutesc (ceva mai încet, însă, decât de obicei). M-am trezit, brusc, deasupra unei străzi aglomerate, plutind lin, la vreo opt metri de la pământ, chiar deasupra ferestrelor de la etajul I al clădirilor. Am recunoscut strada principală a oraşului şi blocul pe lângă care treceam. Vreme de câteva minute, m-am deplasat paralel cu trotuarul, până la staţia de autobuz din colţ. Eram foarte dezamăgit că nu ajunsesem la destinaţie (adică acasă la E. W.). Nemaiavând nimic interesant de văzut, m-am hotărât să mă întorc în corpul fizic, ceea ce am şi făcut, fără nici un fel de probleme. După aceea, am încercat să înţeleg de ce nu ajunsesem acolo unde îmi propusesem să mă duc. Şi singura soluţie era aceea de a mă duce chiar atunci în oraşul în care locuia E. W. şi a verifica tot ceea ce văzusem. Am ajuns pe strada principală, în colţul căreia se afla staţia de autobuz. Am privit în sus, spre locul unde se aflase, nu cu mult timp în urmă, corpul meu eteric (deasupra trotuarului, mai sus puţin de ferestrele de la etajul I) şi am tresărit, surprins. La exact aceeaşi înălţime la care zburasem eu se aflau firele de înaltă tensiune. Fusese, oare, corpul eteric atras de câmpul electric? Reprezintă, oare, firele electrice „calea" pe care se deplasează cel de-al Doilea Corp?

Seara, am ajuns, în sfârşit, la E. W., care mi-a spus că pe la ora trei şi jumătate se îndrepta spre staţia de autobuz. Iar eu mă aflam la câţiva metri deasupra lui.

9/11/61 *Noaptea*

După discuţia pe care am avut-o cu doamna Bradshaw, m-am decis să văd dacă într-adevăr există o „ funie" care leagă corpul fizic de cel eteric. Până atunci, nu observasem nimic de genul acesta, cu excepţia acelei smucituri ciudate (pe care o simţeam uneori).

M-am desprins de corpul fizic prin rotirea în jurul propriei mele axe şi am rămas în cameră, la vreo doi metri deasupra corpului fizic. M-am întors să caut „funia", dar n-am văzut-o. Ori era

prea întuneric, ori nu exista nici o „funie“. Apoi, m-am învârtit în jurul capului meu (fizic), să văd dacă nu „iese“ cumva din față, din creştet sau din ceafa. Ajungând la ceafă, am dat cu mâna de ceva şi m-am prins de ceafă cu amândouă mâinile. Nu ştiu ce era, dar îmi ieşea dintr-un punct aflat exact între omoplați şi nu din cap, aşa cum mă aşteptam. La bază, simțeam un fel de „rădăcini”, ieşind la suprafață din trunchiul unui copac. Rădăcinile se întindeau în interiorul şi în afara spatelui, coborând până la mijlocul trunchiului, iar în sus, până la gât şi pe umeri. Atingându-le, am avut senzația că am pus mâna pe o „funie” groasă de vreo cinci centimetri. Atârna lejer şi i-am simțit foarte bine textura. Avea temperatura corpului şi părea formată din sute de fibre, asemănătoare unor tendoane, strâns unite între ele, fără însă a fi răsucite sau spiralate. Era flexibilă şi nu părea acoperită cu piele. Mulțumit că există, m-am înălțat şi m-am îndepărtat.

Aceste caracteristici de bază s-au confirmat în multe alte ocazii şi sub diferite forme. Totuşi, se pare că nu există nici o metodă de validare a acestor dovezi, în afară, bineînțeles, de experiența personală şi de observațiile celor din jur. Poate, cu timpul, se va întâmpla şi asta.

Şi acum, să vedem ce am învățat din cele expuse până acum.

În primul rând, acest al Doilea Corp, după câte am înțeles noi, *are o greutate.* El este supus atracției gravitaționale, deşi nu în aceeaşi măsură ca şi corpul fizic.

În al doilea rând, cel de-al Doilea Corp este vizibil, dar numai în anumite condiții. Pentru a fi vizibil, el trebuie să reflecte sau să radieze lumină fie în spectrul cunoscut, fie într-unul din spectrele armonice ale acestuia. În cursul experiențelor relatate mai sus, corpul meu non-fizic (de fapt, numai conturul acestuia) părea că radiază lumină.

„Pânza fumurie” văzută de R.W. seara, la lumina becurilor şi fiind absolut sigură că nu visează, ar putea ține tot de fenomenul reflectării luminii. După cum am mai spus, există condiții în care cineva poate vizualiza prezența celui de-al Doilea Corp. Care sunt aceste condiții, nu ştiu. În al treilea rând, simțul pipăitului pare identic în cel de-al Doilea Corp cu cel din corpul fizic. Este, printre altele, şi cazul experienței „de căutare a funiei”. Palmele simțeau şi atingeau corpul non-fizic, carnea atingea carnea prin receptorii senzoriali, cu excepția celor de tipul foliculilor de păr din pori.

De asemenea, există indicii că palmele non-fizice pot atinge corpul fizic, rezultatul fiind acelaşi - ca dovadă, experiența în cursul căreia mi-am putut atinge corpul fizic, care însă, începând cu degetele de la picioare, îmi apărea inversat. Sau experiența cu „omul din cârcă”, în cursul căreia am simțit corpul fizic „lipit” de cel non-fizic (de data aceasta, însă, am simțit nu cu mâinile, ci cu spatele).

S-ar părea că, în aşa-numita „stare pe loc”, cel de-al Doilea Corp poate percepe şi atinge chiar şi obiectele fizice.

În al patrulea rând, cel de-al Doilea Corp este foarte flexibil, putând lua forma care convine sau pe care şi-o doreşte persoana respectivă. Posibilitatea de a-şi „lungi” brațul până la de trei ori lungimea lui obişnuită (fenomen cunoscut sub numele de *elongație-contracție* - n.t.) demonstrează cât de mare este această „elasticitate”. Iar reîntoarcerea bruscă în corpul fizic, atunci când dorința sau voința de a „sta afară” dispar, vine să confirme cele de mai sus.

Apariția celui de-al Doilea Corp sub forma unei fâşii de pânză subțire şi vaporoasă este, cel puțin la ora actuală, de neînțeles (să nu uităm, totuşi, cele afirmate mai sus, în legătură cu elasticitatea celui de-al Doilea Corp). Dacă, la un moment dat, mintea sau voința nu transmit ideea unei forme anume (pe care să o ia cel de-al Doilea Corp), putem presupune că aspectul humanoid obişnuit va fi păstrat, printr-un automatism de gândire.

În al cincilea rând, există posibilitatea ca cel de-al Doilea Corp să fie o inversare a corpului

fizic (vezi experiența relatată mai sus, în cursul căreia, în locul unde mă aşteptam să-mi „găsesc” picioarele, mi-am „găsit” capul, iar în locul piciorului drept, am dat de stângul). Încercând să explice fenomenul, unii l-au pus pe seama unei dezorientări spațiale, iar alții l-au interpretat prin prisma teoriei antimateriei.

În al şaselea rând, experiențele au dovedit existența unei „funii” care „leagă” cel de-al Doilea Corp de corpul fizic. În momentul de față, nu se ştie exact *de ce* trebuie păstrată această legătură. S-a emis ipoteza conform căreia cel de-al Doilea Corp şi inteligența care sălăşluieşte în el se folosesc de această „funie” pentru a „ține permanent sub control” corpul fizic. Se poate, de asemenea, ca şi mesajele să „circule”, dinspre corpul fizic spre cel eteric, tot pe această cale (a „funiei”). Ca dovadă „semnalul” de întoarcere pe care mi l-a dat brațul amorțit şi bătaia în uşă.

În al şaptelea rând, relația între cel de-al Doilea Corp şi câmpul electric şi cel electromagnetic este foarte importantă (vezi faptul că cel de-al Doilea Corp pluteşte adesea în sau alături de câmpurile electrice, dacă nu chiar *în* curentul electric).

13.

SEXUALITATEA ÎN STAREA A DOUA

Sexualitatea reprezintă pentru Starea a Doua un factor vital (şi asta în ciuda faptului că literatura ezoterică nu face nici un fel de referire la acest subiect „tabu"). În schimb, adepții teoriilor lui Freud (şi în primul rând psihiatrii) acordă sexualității o importanță deosebită, fără să o considere nici vulgară, nici obscenă, şi nici incompatibilă cu un nivel ridicat de dezvoltare spirituală. Mai mult decât atât, se spune chiar (aducându-se şi dovezi în acest sens) că multe mediumuri şi mulți clarvăzători sunt obsedați sexual. Cât este de adevărată sau nu această afirmație, vă las pe dumneavoastră să apreciați, citind însemnările de mai jos.

7/5/58

Ora 11.30, dormitor, umiditate atmosferică scăzută, noapte fără lună.. Oboseală fizică. Tocmai mă băgasem în pat, când am simțit „vibrațiile". M-am concentrat şi am reuşit să mă dedublez aproape imediat. M-am desprins de corpul fizic şi m-am ridicat încet, până la o înălțime de aproximativ un metru şi jumătate deasupra patului. Tocmai mă gândeam ce să fac, când am simțit un libido atât de puternic, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

Am privit în jur şi am văzut-o pe soția mea, întinsă în pat, lângă mine. Am coborât şi am încercat să o trezesc, ca să facem dragoste, dar n-am reuşit. Mi-am dat seama că singura cale de a-mi atinge scopul era aceea de a „reintra" în corpul fizic. Vibrațiile au încetat aproape instantaneu şi, o dată cu ele, şi apetitul meu sexual. Ciudat. Nu ştiam că am asemenea instincte sexuale ascunse.

29/7/58

Noaptea târziu, birou, umiditate atmosferică medie. Oboseală fizică. Cred că am găsit explicația comportamentului meu de adevărat maniac sexual M-am dedublat, m-am înălțat şi am început să privesc în jos, sperând să dau cu ochii de vreo femeie. Şi ca, de atâtea alte dați, în clipa în care încercam să mă îndepărtez de corpul fizic la o distanță mai mare de trei metri, nevoia imperioasă de a face dragoste mă oprea. De data aceasta însă, mi-am propus ca, în loc să lupt împotriva acestui apetit sexual de-a dreptul obsedant, în loc să-l ignor sau să-i neg existența, să-mi spun că ideea de a face dragoste este cât se poate de binevenită, meritând toată atenția mea. În clipa următoare, am „ieşit" prin tavan şi, după câteva secunde, mă aflam într-o altă cameră. Stăteam la o masă, pe care se afla o carte mare şi albă. Eram excitat, dar, în acelaşi timp, simțeam că trebuie să mă întorc înapoi în corpul fizic. Şi aşa am şi făcut, după care, ridicându-mă în capul oaselor (mă întinsesem pe canapeaua din birou), am privit în jur şi totul mi s-a părut cât se poate de normal, inclusiv persoana mea.

Ideea de *a amâna* în loc de *a nega* categoric s-a dovedit a fi singurul mijloc prin care puteam „scăpa" de obsesia unui apetit sexual direct anormal. Şi asta pentru că libidoul se manifestă, cu mici deosebiri, atât în Starea întâi, cât şi în Starea a Doua.

Activitatea sexuală a corpului fizic nu este decât o copie (şi aceea destul de palidă) a unei forme de comuniune şi de comunicare, care nu este câtuşi de puțin „sexuală" în sensul obişnuit al cuvântului.

În Starea întâi, actul sexual propriu-zis aminteşte vag de apogeul emoțional atins în Starea a Doua. Putem face deci o analogie cu experiențele trăite în Starea a Doua, față de care sexualitatea pur fizică nu apare decât ca o simpla copie, mai mult sau mai puțin reuşită. Dacă nu mă credeți,

încercați să vă analizați, cât mai obiectiv cu putință, propriul apetit sexual, fără însă a lua în considerație factorii externi (mai mult sau mai puțin independenți de voința dumneavoastră), regulile şi tabu-urile de tot felul. Şi o să ajungeți să vă întrebați, poate, cum de s-a putut întâmpla ca oamenii să fie atât de greşit îndrumați.

Atracția contrariilor, nevoia lor de a se apropia, de a se contopi, nevoie ce creşte o dată cu micşorarea distanței dintre ele, este ceva cât se poate de firesc. Cum la fel de firească este şi contopirea, urmată de o desprindere calmă, încununată de sentimentul plăcerii împlinite.

Dar această emoție, fără de care viața nici nu ar fi posibilă, nu trebuie redusă la o simplă necesitate fiziologică, la aplicarea, la un alt nivel, a unei legi a fizicii.

Pentru a ajunge însă la această concluzie, a trebuit să fac abstracție de o serie întreagă de legi şi de tabu-uri, ce țin de structura societății noastre contemporane.

16/9/59

Mă aflam în biroul slab luminat, plutind pe deasupra mesei, la o depărtare de aproximativ doi metri şi jumătate de canapeaua pe care îmi puteam zări propriul corp fizic. Apoi, am văzut lângă uşă, o formă humanoidă, care se îndrepta spre mine. Am „ştiut" imediat că era vorba de o femeie. Continuam să fiu cât se poate de circumspect şi să mă stăpânesc, cu toate că mă simțeam cuprins, fără voia mea, de o poftă nebună de a face dragoste cu femeia aceea.

— Sunt o femeie, mi-a spus ea, cu voce scăzută.

I-am răspuns că ştiam, încercând, în acelaşi timp, să mă stăpânesc. Nuanțele erotice din glasul ei erau mai mult decât evidente. Femeia se apropia tot mai mult de mine. Era frumoasă, chintesență a farmecului feminin. M-am dat ceva mai înapoi, sfâşiat între dorința de a face dragoste cu femeia aceea, teama de ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul unui act sexual consumat în Starea a Doua şi ideea de a-mi „înşela" soția. În cele din urmă, teama de consecințe fiind mai puternică, m-am reîntors grăbit î corpul fizic şi m-am ridicat în capul oaselor. Am privit în jur. Camera era goală. Mi-am amintit de cele întâmplate şi am ieşit în grădină, să mă plimb. Poate că sunt un laş!

Ce anume mă făcuse să dau înapoi? Între ceea ce mi se păruse a fi dorința de a face dragoste cu femeia aceea şi „forța" grație căreia putusem să mă „desprind" de corpul fizic părea să existe o legătură directă. Era vorba, cumva, de o „reorientare" a energiei inițiale, pe care o resimțeam sub forma „vibrațiilor" sau, dimpotrivă, erotismul nu era altceva decât o manifestare fizică şi psihică a acestei forțe?

La ora actuală, problema este studiată în condiții de laborator.

O serie de cercetări recente asupra viselor şi somnului au arătat că MRGO (Mişcările Rapide ale Globilor Oculari) sunt însoțite, la bărbați, de erecția penisului (şi asta indiferent de ceea ce a visat persoana respectivă). Cu alte cuvinte, erecția poate însoți şi un vis non-erotic. Ca să nu mai vorbim de faptul că erecția penisului reprezintă reacția fizică cea mai importantă, înregistrată la bărbații care „se întorc dintr-o călătorie EEC" (trecând deci de la Starea a Doua la Starea Întâi).

Dar oricum ar fi, sexualitatea nu este aceeaşi în Starea a Doua şi în lumea fizică, în care prejudecățile sociale şi morale reprezintă tot atâtea bariere în calea „sexualității fără frontiere".

În Starea a Doua, nu există dovezi ale consumării actului sexual ca act pur fiziologic, nici ale erotismului specific relațiilor sexuale din lumea fizică.

Dar atunci, în ce constă sexualitatea în Starea a Doua? Analogia cu polii magnetici este cât se poate de sugestivă. Totul se bazează pe atracția contrariilor (cald-rece, apă-foc), atracție a cărei intensitate variază de la individ la individ (încercați să descoperiți ce anume face ca o persoană să fie mai atrăgătoare din punct de vedere sexual decât alta; veți constata că nu este vorba numai de

un chip frumos sau de nişte forme ispititoare).

”Actul” în sine nu este, de fapt, un act, ci o stare de şoc, imobilă şi rapidă, în care cei doi se unesc („se unesc” însemnând nu un simplu contact a două trupuri, ci contopirea absolută, celulă cu celulă, atom cu atom, a celor două corpuri eterice, însoţită de un flux continuu de electroni între cele două corpuri). Extazul reprezintă punctul culminant al acestei contopiri, urmat de o stare de linişte şi de beatitudine. De ce această nevoie de contopire, nu ştiu (după cum nu ştiu nici de ce polul negativ al unui magnet „se simte” atras de polul pozitiv al altuia). Un lucru este sigur: la fel ca şi în lumea fizică dorinţa de contopire a două corpuri eterice este reciprocă. În unele zone ale Sferei II, această contopire este la fel de obişnuită ca şi o simplă strângere de mână.

Să fie oare vorba de nişte vise erotice, provocate tocmai de o reprimare timpurie a instinctelor sexuale? Această interpretare freudiană este în acelaşi timp şi cea mai comodă cu putinţă. Ce dovezi avem că nu este vorba de vise, ci de altceva? Nici una. Şi totuşi...

4/3/61

Noaptea târziu, în biroul de la parterul casei. Nu eram prea obosit. Era sâmbătă seară, iar însemnările le-am scris duminică după-amiază. Informaţii preliminare: sâmbătă după-amiază (ieri) ne-a telefonat o prietenă de-a soţiei mele (J.F.), întrebându-ne dacă ne putea face o vizită şi, eventual, rămâne la noi peste noapte. A sosit la timp pentru a lua cina împreună cu noi şi, după o seară liniştită şi plăcută, ne-am retras. Musafira noastră s-a dus să se culce în camera de oaspeţi, de la etaj (o cameră micuţă, de formă pătrată), sau, cel puţin, aşa am presupus eu.

Credeam, de asemenea, că cei doi copii ai noştri dormeau deja în camera lor (o cameră lungă, de formă dreptunghiulară, situată chiar deasupra biroului). Eu m-am hotărât să dorm în birou şi nu în dormitor, pentru că simţeam că aveam să mă dedublez şi nu vroiam ca vibraţiile să o deranjeze pe soţia mea.

M-am întins pe canapea şi, după câteva minute, m-am desprins cu uşurinţă de corpul fizic, m-am înălţat, am trecut prin tavan şi prin podeaua camerei de deasupra biroului şi am ajuns într-o cameră întunecată, de formă dreptunghiulară. Eram sigur că este camera copiilor şi totuşi nu-l vedeam pe nici unul dintre ei. Tocmai vroiam să trec mai departe, când, nu departe de mine, am văzut o femeie. Nu-i puteam distinge trăsăturile, dar din câte îmi puteam da seama, era o femeie în jur de treizeci şi cinci de ani, cu multă experienţă sexuală („simţeam” undele bine cunoscute, „emise“ de acest gen de femei). Simţindu-mă atras de femeia aceea, m-am apropiat de ea, numai că ea mi-a spus „nu, cred că nu“, pentru că era foarte obosită. M-am retras, respectându-i dorinţa, dându-i de înţeles că totul este în regulă. Mi-a mulţumit, recunoscătoare, iar eu i-am răspuns politicos, deşi destul de dezamăgit. În clipa următoare, am zărit în dreapta mea o a doua femeie, mai în vârstă decât prima (în jur de patruzeci de ani) dar tot cu o bogată experienţă sexuală. Aceasta s-a apropiat de mine şi mi s-a „oferit”, dându-mi de înţeles că ea „vroia“ (cu alte cuvinte, dacă prima „nu a vrut”, ea în schimb era dornică să o facă). Fără să mai stau pe gânduri, m-am apropiat de ea, am simţit ceva ca un şoc electric, după care ne-am depărtat unul de celălalt. I-am mulţumit, iar ea părea calmă şi mulţumită. Cu sentimentul că era de ajuns pentru o noapte, m-am întors, am trecut prin podea şi am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat în capul oaselor şi am aprins lumina. În casă era linişte. Am fumat o ţigară, după care m-am culcat şi am dormit liniştit toată noaptea.

A doua zi de dimineaţă (duminică), m-am sculat devreme, ca de obicei, iar soţia mea a coborât pe la ora zece în bucătărie, la cafea. Mi-a spus că se duce să o trezească pe J.F., ca să meargă împreună la biserică. Mi-a spus în treacăt că spera ca J.F. să fi dormit bine, pentru că era foarte obosită. În clipa în care mi-a spus că J.F. dormise în camera copiilor, iar copiii în camera de oaspeţi, am început să înţeleg. După cum am mai spus, camera copiilor este de formă

dreptunghiulară şi situată chiar deasupra biroului. În afară de asta, J.F. are în jur de treizeci şi cinci de ani, este cântăreață şi are, desigur, o bogată experiență sexuală (doi soți plus alte câteva aventuri). Ca să nu mai vorbesc de faptul că era şi foarte obosită.

Mi-am luat inima-n dinți şi am rugat-o pe soția mea (căreia îi povestisem deja despre experiențele mele) să o întrebe pe J.F. dacă nu era obosită din punct de vedere sexual. Soția mea m-a întrebat ce vroiam să spun cu asta, iar când i-am explicat despre ce era vorba, mi-a spus că nu-i putea pune prietenei ei o asemenea întrebare. Eu însă am rugat-o să găsească o modalitate de a afla ceea ce, pentru mine, era un lucru cât se poate de important.

După aproape o jumătate de oră, a coborât şi mi-a povestit tot ce aflase de la prietena ei. „De unde ştii că e obosită? De-asta a şi rămas la noi peste noapte. Toată săptămâna a avut o aventură pasionată şi a făcut dragoste în fiecare noapte. Mi-a spus că era mult prea obosită ca să mai piardă încă o noapte."

La puțin timp după aceea, J.F. a coborât în bucătărie, la micul dejun. Soția mea nu i-a spus, firește, că mă interesa starea ei de „oboseală sexuală ". S-a comportat tot timpul cât se poate de normal, cu o singură excepție. De obicei, J.F. mă tratează, pur şi simplu, ca pe soțul unei vechi prietene. Astăzi în schimb, am surprins-o, de câteva ori, privindu-mă foarte atent, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva în legătură cu mine. M-am făcut că nu-i observ privirile ațintite asupra mea.

Pe prima dintre cele două femei reuşisem deci să o identific. Cine era însă cea de-a doua, femeia mai în vârstă?

7/3/61

Este miercuri seară. În ultimele zile, am tot încercat să-mi dau seama cine era femeia aceea mai în vârstă. Ajunsesem chiar să cred că era vorba de o persoană non-vie, atrasă încă de raporturile sexuale şi care se afla în permanență în preajma lui J.F., pentru a se bucura, indirect, de viața sexuală a acesteia — dacă acest lucru este posibil. Apoi, ieri, un prieten de-al meu mi-a spus că o prietenă comună, R. W., îi povestise că mă visase sâmbăta noapte. Am tresărit. R. W. este o femeie de afaceri, în jur de patruzeci de ani. Deşi măritată, este considerată a fi o femeie cu o bogată experiență sexuală. R. W. nu îi povestise prietenului nostru cum anume mă visase, aşa că m-am hotărât să aflu singur. Am sunat-o şi am întrebat-o ce anume visase. La început, mi-a răspuns destul de evaziv, dar, văzând că insist, mi-a spus că, în vis, o „consultasem ca un medic". Altceva nu mi-a mai spus. Ori nu-şi mai amintea, într-adevăr, nimic altceva, ori era vorba de ceva mult prea intim ca să poată fi povestit (şi încă cu lux de amănunte). Dar faptul că ea avusese acel vis chiar în noaptea de sâmbătă, că acesta îi sugerase o oarecare intimitate şi că fusese destul de important pentru ea ca să pomenească şi altora de el, toate acestea nu pot fi, cred eu, simple coincidențe.

Multe dintre experiențele mele sunt „prea personale" pentru a putea fi relatate.

În concluzie, sexualitatea în Starea a Doua trebuie privită şi înțeleasă în afara inhibărilor, limitelor şi restricțiilor impuse de societatea fizică „civilizată", în care erotismul contravine multora dintre regulile vieții sociale.

14.

EXERCIȚII PRELIMINARE

Am afirmat nu o dată, în paginile acestei cărți, că singura cale de a vă convinge de realitatea celui de-al Doilea Corp şi de prezența lui în interiorul fiecăruia dintre dumneavoastră este aceea de a vă convinge personal de existența lui.

Bineînțeles că nu este o sarcină uşoară şi bănuiesc că numai o curiozitate înnăscută le va permite oamenilor să depăşească toate obstacolele pe care vor trebui să le înfrunte. Deşi există multe cazuri de experiențe trăite în afara corpului fizic, cele mai multe dintre ele — cel puțin în Occident — au fost spontane şi unice, producându-se în timpul perioadelor de stres sau de incapacitate fizică.

În cazul în care cineva îşi propune să trăiască o asemenea experiență, el (sau ea) va dori să acționeze în aşa fel încât rezultatele obținute (în cazul de față *dovezile materiale)* să confirme existența celui de-al Doilea Corp. După părerea mea, oricine poate trăi, *în mod deliberat* o asemenea experiență. Ce nu pot însă, este să apreciez dacă oricine *ar trebui* să facă acest lucru sau nu.

Dovezile m-au făcut să cred că, în timpul somnului, cele mai multe, dacă nu toate, ființele umane se desprind de propriul lor corp fizic (ideea este veche de mii de ani). Premisa fiind deci întemeiată şi acceptată ca atare, starea în sine va părea şi ea cât se poate de firească. Pe de altă parte, în lumina numărului restrâns de date de care dispunem la ora actuală, separarea conştientă, intenționată, de corpul fizic li se va părea celor mai mulți dintre noi *contrară modelului.*

Experiențele de acest gen nu au nici un fel de efecte dăunătoare asupra corpului fizic. Eu personal nu am sesizat nici o modificare fiziologică (de nici un fel) care să poată fi atribuită, direct, EEC.

În schimb, s-au produs multe modificări psihologice (de care mi-am dat seama sau nu). Oricum, psihiatrii pe care i-am consultat (şi dintre care unii îmi sunt chiar prieteni) susțin că aceste modificări nu sunt deloc dăunătoare. În cazul meu, nu cred că modificarea treptată a conceptelor fundamentale şi a credințelor, ca şi toate celelalte modificări psihologice, vizibile pe întreg parcursul acestei cărți, sunt cu adevărat dăunătoare (şi chiar dacă sunt, este deja prea târziu ca să se mai poată face ceva).

Cei care intenționează să facă asemenea experiențe trebuie să fie, în primul rând, cât se poate de prudenți, pentru că uşa spre extracorporalitate odată deschisă, nu va mai putea fi închisă.

Mai precis, veți ajunge în situația de a spune „pot trăi *cu* ea şi nu pot trăi *fără* ea". Activitatea şi conştiența pe care o veți dobândi prin aceste EEC sunt total incompatibile cu ştiința, religia şi normele de comportament ale societății în care trăim.

Au existat, de-a lungul timpurilor, o mulțime de martiri, a căror unică crimă a fost *nonconformismul.* Daca interesul şi preocupările dumneavoastră devin cunoscute, riscați să fiți etichetat drept o persoană „ciudată", un escroc sau, şi mai rău, un „nebun de legat" şi, în cele din urmă, ostracizat.

Iată în cele ce urmează cea mai bună descriere (cel puțin aşa o consider eu) a tehnicii de producere a unei EEC (deci a unei experiențe non-fizice).

Există un obstacol major (poate unicul) în calea studierii celui de-al Doilea Corp şi a manifestărilor acestuia. Acest obstacol, prezent la toți oamenii, fără excepție, este *frica.* Frica oarbă şi irațională, care se va transforma, treptat, în panică şi apoi în groază, pe care însă *trebuie neapărat să o depăşiți.*

Personal, sunt sigur că, în fiecare noapte, mulți dintre noi depăşesc, inconştient, acest obstacol.

Subconştientul, care ia locul conştientului, nu este inhibat de sentimentul de teamă (cu toate că pare a fi influenţat de gândul şi activitatea minţii conştiente) şi înţelege mai bine tot ceea ce este legat de această altă lume. Noaptea, când mintea conştientă „îşi încetează activitatea", această Supraminte preia întregul control.

Procesul de studiere a celui de-al Doilea Corp şi a manifestărilor acestuia pare a fi o îmbinare a conştientului cu această Supraminte, care va duce, aproape automat, la depăşirea fricii.

Frica este un sentiment complex, cea mai cumplită fiind fiica de moarte. Şi întrucât desprinderea de corpul fizic „seamănă" foarte mult cu ceea ce credem noi că se întâmplă în clipa morţii, prima noastră reacţie este aceea de a asculta „sfatul" propriului instinct de conservare, care ne spune: „Întoarce-te repede în corpul fizic! Vrei să mori? Viaţa ta este aici; întoarce-te!"

Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Dar după vreo douăzeci de încercări, am reuşit să adun destul curaj (şi curiozitate) pentru a rămâne în afara corpului fizic mai mult de câteva secunde şi a observa totul cât mai obiectiv cu putinţă. Al doilea aspect al obstacolului pe care îl reprezintă frica este şi el legat de frica de moarte: voi *putea* oare să mă reîntorc în corpul fizic sau să intru din nou în el? Ani de zile m-am temut de acest lucru, până când am găsit un răspuns cum nu se poate mai simplu şi anume teoria probabilităţilor: de vreme ce „ieşisem" de câteva sute de ori din corpul fizic, în care mă „întorsesem", de tot atâtea ori, „viu şi nevătămat", exista probabilitatea ca şi data următoare să mă „reîntorc" la fel de „teafăr".

A urmat apoi frica de necunoscut. Dacă regulile şi pericolele lumii noastre fizice ne sunt, dacă nu cunoscute, măcar previzibile, iar reflexele noastre, „pregătite" să le facă faţă, în schimb, atunci când este vorba de „lumea de dincolo", de legile ei complet diferite de cele ale lumii noastre, de fiinţele care o populează şi care par să ştie *totul,* necunoscutele şi semnele de întrebare se înmulţesc de-a dreptul îngrijorător. Nu există nici legi scrise, nici hărţi, nici cărţi ale bunei-cuviinţe, nici cursuri de fizică sau de chimie, nici autorităţi incontestabile, cărora să le poţi cere sfatul.

Mai există şi frica de urmări (atât în ceea ce priveşte corpul fizic, cât şi judecata), şi ea cât se poate de reală, pentru că istoria noastră, cel puţin din câte ştiu eu, nu pare să conţină relatări exacte referitoare la această „zonă". Avem studii privind paranoia, schizofrenia, fobiile, epilepsia, alcoolismul, boala somnului, acneea, bolile infecţioase etc., dar nu avem date în legătură cu patologia celui de-al Doilea Corp.

Iată acum care sunt etapele obligatorii ale oricărei EEC.

1. RELAXAREA

Capacitatea de relaxare este prima condiţie esenţială, poate chiar primul pas, prima etapă a oricărei EEC. Relaxarea (fizică şi mintală) este *voluntară.* Ea trebuie să fie însoţită de „eliberarea" de sentimentul trecerii timpului, graba neavând în cazul de faţă nici un rost. Cu alte cuvinte, pentru a vă relaxa, în adevăratul sens al cuvântului, va trebui să nu vă gândiţi la nimic.

Există mai multe tehnici de relaxare (la care literatura de specialitate face nenumărate referiri), în cele ce urmează, mă voi referi la trei dintre aceste tehnici.

Autohipnoza

Cele mai multe dintre lucrările dedicate studierii eului prezintă această metodă în diferite versiuni. Nu trebuie decât să o alegeţi pe cea mai potrivită cu personalitatea dumneavoastră (cea mai potrivită însemnând în acest caz cea mai accesibilă şi mai eficientă). Cel mai bine ar fi să „învăţaţi" tehnica autohipnozei de la un hipnotist cu experienţă. Nu uitaţi însă că practicanţii de încredere sunt foarte rari, în timp ce neofiţii sunt din ce în ce mai numeroşi.

Zona de contact dintre starea de veghe şi somn

Aceasta este, poate, cea mai uşoară şi mai sigură metodă de relaxare simultană a trupului şi a minţii. Ceea ce însă complică oarecum lucrurile este tocmai necesitatea menţinerii „liniei de demarcaţie" dintre somn şi starea de veghe, pentru că se întâmplă foarte adesea să adormiţi, ceea ce, pentru moment, pune capăt experienţei. Prin încercări repetate, conştienta poate ajunge la această stare de „frontieră", de delimitare dintre starea de veghe şi somn. Dar condiţia *sine qua non* a atingerii acestei stări nu este alta decât practica. Iar tehnica este următoarea:

Vă întindeţi (mai cu seamă atunci când sunteţi obosit şi somnoros), vă relaxaţi şi încercaţi să aţipiţi. În tot acest timp, continuaţi să vă concentraţi, cu ochii închişi asupra unui lucru oarecare. De îndată ce veţi simţi că puteţi menţine, pe timp nelimitat, zona de conştienţă fără a adormi înseamnă că veţi fi trecut de prima etapă. Bineînţeles că vi se va întâmpla să adormiţi (şi asta nu o dată), dar nu trebuie, în nici un caz, să renunţaţi. Gândiţi-vă că, până la urmă, veţi reuşi. A reuşi, în acest caz, înseamnă a ajunge să te plictiseşti, aşteptând să se mai întâmple ceva.

Dacă încercările de a menţine starea de conştientă vor începe să vă enerveze, aceasta este, şi ea, o reacţie cât se poate de firească. În acest caz, veţi întrerupe relaxarea, vă veţi scula şi veţi face puţină mişcare, după care vă veţi întinde din nou. Dacă nici aşa nu veţi reuşi să vă calmaţi, nu aveţi altceva de făcut decât să vă duceţi la culcare, urmând să încercaţi altă dată, când veţi avea „dispoziţia" necesară unei asemenea experienţe.

În clipa în care „ţinta" dumneavoastră, gândul-imagine asupra căruia vă concentraţi, dispare şi vă treziţi gândindu-vă la altceva, puteţi fi siguri că sunteţi foarte aproape de atingerea Stării A (cu alte cuvinte a capacităţii de a menţine, pe timp nelimitat, starea de conştienţă, însoţită de concentrarea maximă asupra unui singur gând (sau gând-imagine). Starea B, care urmează Stării A, este destul de asemănătoare cu aceasta, cu singura deosebire că, în Starea B, concentrarea este absentă. Nu trebuie să vă gândiţi la nimic, rămânând însă în acea stare de echilibru între somn şi starea de veghe. De ce spun să nu vă gândiţi la nimic? Pentru că numai astfel vă puteţi „detaşa" de anumite forme de „descărcare neurală" (sau pattern-uri). Îmi amintesc, de exemplu, că, odată, după ce am urmărit la televizor un meci de fotbal, am încercat să ating Starea B. Dar nu am reuşit să „văd" decât o serie de imagini mintale ale jucătorilor de fotbal, care alergau pe teren, pasându-şi mingea de la unul la altul. A durat pe puţin o jumătate de oră până când pattern-ul a scăzut în intensitate, pentru ca apoi să-mi dispară complet din minte. Aceste imagini mintale par a fi în legătură cu concentrarea vizuală din ultimele opt sau zece ore. Cu cât această concentrare este mai intensă, cu atât mai mult durează, se pare, eliminarea gândului-imagine.

În momentul în care veţi reuşi să vă relaxaţi (şi să rămâneţi aşa pe timp nelimitat), să nu vă mai gândiţi la nimic şi să nu vedeţi în jurul dumneavoastră decât un întuneric de nepătruns, atunci să ştiţi că aţi atins Starea B.

Starea C nu este altceva decât o adâncire sistematică a stării de conştienţă (a celor aflaţi încă în Starea B), o desprindere de zona de contact dintre somn şi starea de veghe şi o alunecare, puţin câte puţin, în acel întuneric de nepătruns. Veţi învăţa, cu timpul, să stabiliţi diversele grade ale profunzimii stării de conştientă (dar asta numai „coborând" la toate nivelele acesteia). Veţi recunoaşte aceste grade, după „slăbirea" progresivă a tuturor mecanismelor senzoriale. Primul „afectat" pare a fi simţul tactil (nu veţi mai simţi nimic în nici o parte a corpului). Vor urma mirosul, gustul, auzul şi, în sfârşit, văzul (se poate întâmpla ca ordinea să fie şi văz, auz).

Starea D reprezintă un fel de apogeu al Stării C, care apare atunci când persoana respectivă este odihnită (şi nu obosită şi somnoroasă) la începutul exerciţiului. Acest lucru este foarte important şi nici pe departe atât de uşor de atins pe cât îmi este mie să scriu despre el. A intra în starea de relaxare plin de energie şi conştient (lucid) garantează în mare măsură menţinerea controlului conştient al întregului exerciţiu. Cel mai bine este să nu încercaţi să atingeţi Starea D decât după ce veţi fi tras un pui de somn sau dimineaţa, după câteva ore bune de somn. Exerciţiul

trebuie început înainte de a vă mişca, fizic, în pat, atunci când corpul este încă relaxat.

Inducţia prin medicamente

Nici unul dintre sedativele din comerţ nu pare să fie de prea mare ajutor. Barbituricele provoacă pierderea conştienţei, urmată de o acută stare de confuzie. Acelaşi lucru se poate spune şi despre tranchilizante şi somnifere, care provoacă relaxarea, dar în detrimentul percepţiei senzoriale. Alcoolul de orice fel are efecte asemănătoare, la fel ca şi alcaloizii şi substanţele halucinogene.

Eu am folosit toate cele trei metode, renunţând, însă, foarte repede la relaxarea prin inducţie medicamentoasă, în schimb, am folosit foarte des metoda „zonei de contact dintre somn şi starea de veghe".

2. STAREA DE VIBRAŢIE

Din punctul de vedere al cunoştinţelor actuale, nu există nici o explicaţie ştiinţifică a acestor vibraţii. Este ca şi cum cineva ar apăsa pe un întrerupător pentru a aprinde lumina, fără însă a avea vreo idee despre ceea ce înseamnă electricitatea şi cum acţionează ea asupra filamentelor din tungsten ale becurilor electrice.

Iată acum ce condiţii trebuie îndeplinite pentru a „ajuta" la producerea vibraţiilor. Vă veţi întinde într-o poziţie cât mai „relaxantă" cu putinţă, dar cu corpul de-a lungul axei nord-sud şi cu capul înspre nordul magnetic. Vă veţi scoate toate hainele şi veţi îndepărta toate bijuteriile sau obiectele metalice din apropierea dumneavoastră sau care vă ating pielea. Asiguraţi-vă că braţele, picioarele şi gâtul se vor relaxa într-o poziţie ce nu va stânjeni sub nici o formă circulaţia. Stingeţi toate luminile, având totuşi grijă să păstraţi cel puţin un punct de referinţă (vizual). Asiguraţi-vă apoi că nu vă va deranja nimeni (nu va intra nimeni în cameră, nu va suna telefonul şi nu veţi auzi nici cine ştie ce zgomote, care să vă întrerupă în plină experienţă). Nu trebuie să stabiliţi, dinainte, o anumită durată a experienţei şi nici să o „scurtaţi" dacă vi se pare prea „lungă". În continuare, vă veţi relaxa (printr-una din cele trei metode), atingând, în cele din urmă, Starea D (sau echivalentul acesteia). Veţi rămâne relaxat, având mare grijă să nu vă „treziţi" conştienţa (luciditatea). În clipa în care veţi fi sigur că aţi atins Starea D, veţi repeta, de câteva ori, în gând: *„Voi percepe conştient şi îmi voi aminti tot ceea ce voi vedea şi auzi în timpul acestei perioade de relaxare. Când mă voi trezi, îmi voi aminti cu lux de amănunte doar acele aspecte benefice fizicului şi psihicului meu"*. Repetaţi acest lucru, mintal, de cinci ori. Apoi începeţi să respiraţi cu gura întredeschisă.

Continuând să respiraţi, vă veţi concentra asupra întunericului din faţa ochilor dumneavoastră închişi. Veţi zări mai întâi o pată aflată la circa treizeci de centimetri de fruntea dumneavoastră. Acum, mutaţi punctul asupra căruia vă concentraţi la un metru distanţă şi apoi la doi metri. Rămâneţi aşa o vreme, până la stabilizarea punctului. Apoi rotiţi-l mintal cu 90°, pe o linie paralelă cu axa corpului dumneavoastră. Căutaţi acum vibraţiile petei (care pentru dumneavoastră reprezintă în continuare punctul asupra căruia trebuie să vă concentraţi). În momentul în care le găsiţi, trăgeţi-le înapoi, mintal, în capul dumneavoastră.

Bănuiesc că nu aţi înţeles mare lucru, aşa că voi încerca să fiu mai explicit. Veţi începe deci să vă concentraţi şi veţi simţi ca şi cum din ochii dumneavoastră închişi ar porni două linii care vor converge într-un anumit punct, situat la circa treizeci de centimetri de fruntea dumneavoastră. În clipa în care cele două linii vor converge, dumneavoastră veţi vizualiza o rezistenţă sau o presiune (ca şi cum s-ar uni două fire electrice sau polii opuşi ai unui magnet). Îndepărtaţi apoi acest punct de convergenţă până la o distanţă de aproximativ un metru (sau lungimea braţului dumneavoastră întins). Va rezulta o compresie a spaţiului dintre cele două linii, compresie care va trebui să crească tocmai pentru a păstra această convergenţă, îndepărtaţi apoi şi mai mult punctul de

convergență (până la aproximativ doi metri de capul dumneavoastră).

O dată ce ați învățat să stabiliți şi să mențineți această distanță de doi metri, rotiți punctul de convergență cu 90° (sau în formă de „L"), vertical, în direcția capului dumneavoastră, dar paralel cu axa corpului. Apoi, întindeți-vă în direcția punctului respectiv (ca şi cum ați vrea să-l atingeți cu mâna), în felul acesta, vă veți detaşa de corpul fizic, lăsându-l rigid şi imobil.

De îndată ce veți cunoaşte toate etapele procesului de desprindere, nu va mai fi nevoie să treceți prin toate stările intermediare. Relaxându-vă şi gândindu-vă la vibrații, veți reuşi să le faceți să apară. Asta înseamnă că se va fi stabilit deja un fel de reflex condiționat sau de „cale neuronală" ce poate fi urmată ori de câte ori vrem. Nu uitați însă că se poate foarte bine să nu izbutiți din prima încercare. Probabilitatea de a reuşi va creşte însă cu fiecare tentativă pe care o veți face. Cu cât veți încerca mai des, cu atât veți avea mai multe şanse de reuşită. Oricum, o dată ce ați reuşit, experiența nu este întotdeauna repetabilă la dorință. Se poate întâmpla să intervină o mulțime de variabile, care trebuie, totuşi, izolate şi identificate.

Şi acum, vă voi spune câteva cuvinte în legătură cu controlul conştient al vibrațiilor.

Nu există nici o dovadă a faptului că vibrațiile ar influența în mod negativ fizicul sau psihicul celor care trăiesc una sau mai multe EEC.

Controlul vibrațiilor se poate face pe mai multe căi (pe care vi le voi prezenta în cele ce urmează, ca rezultat al sutelor de încercări (şi de greşeli) pe care le-am făcut.

Aclimatizarea şi acomodarea

Asta înseamnă că trebuie să vă obişnuiți cu această stare neobişnuită. În clipa în care simțiți pătrunzându-vă în corp un fel de unde, ca un şoc electric nedureros, nu trebuie să vă temeți şi nici să intrați în panică. Cel mai bun lucru ar fi să nu faceți nimic, întindeți-vă pe pat, căutați să vă calmați şi încercați să le analizați cât mai obiectiv cu putință, până când vor începe să slăbească în intensitate. Aceasta se întâmplă, de obicei, după aproximativ cinci minute. După câteva experiențe de acest gen, vă veți da seama că nu este vorba de o electrocutare. Nu intrați în panică si nu încercați cu tot dinadinsul să curmați starea aceea de „paralizie". O puteți întrerupe, firește, ridicându-vă brusc în capul oaselor, cu prețul unui imens efort de voință. Dar de ce să o faceți, când scopul dumneavoastră este tocmai acela de a provoca apariția vibrațiilor?

Manipularea şi modularea

De îndată ce veți fi reuşit să înlăturați orice urmă de teamă, veți putea „controla" toate etapele experienței. Mai întâi, „direcționați" mintal vibrațiile într-un cerc sau forțați-le să pătrundă în capul dumneavoastră. Apoi, tot mintal, încercați să le împingeți în jos, de-a lungul corpului, până la degetele de la picioare, şi apoi din nou la cap. Făceți-le apoi să treacă, ritmic, peste corpul dumneavoastră, ca un val (din creştet până la picioare şi invers). După ce le porniți, lăsați-le să „acționeze" de la sine, până când vor începe să slăbească în intensitate. Durata unui circuit complet (de la cap până la degetele de la picioare şi înapoi) este de aproximativ zece secunde. Puteți să exersați de mai multe ori, până când „unda vibratoare" va ajunge să „acționeze" la comandă (comandă mintală, firește), după care, treptat, va începe să scadă în intensitate.

De cele mai multe ori, vibrațiile sunt foarte puternice. Vă veți simți corpul zgâlțâit cu putere, până la nivelul moleculelor şi al atomilor. Senzația fiind destul de neplăcută, veți încerca să le faceți să înceteze. Pentru aceasta, va trebui să le măriți frecvența. Viteza lor originară pare a fi aproximativ douăzeci şi şapte de cicluri pe secundă (aceasta fiind viteza vibrației însăşi, nu a frecvenței ei de la cap până în vârful picioarelor). Vibrațiile răspund la această comandă „vibratorie" (deşi, la început, mai încet). Primul semn de reuşită este acela că vibrațiile încep să se „domolească", slăbind în intensitate, fără însă a dispărea. Ritmul lor va deveni ceva mai lent şi mai regulat.

Este foarte important să învățați să „imprimați" această accelerare a ritmului vibrațiilor, pentru

că numai astfel veți reuși să vă desprindeți de corpul fizic. O dată ce v-ați hotărât să accelerați ritmul vibrațiilor, acest lucru se va produce oarecum automat. După o serie de încercări repetate, veți ajunge să simțiți vibrațiile doar atunci când vor începe (așa cum porniți un motor), pentru că, frecvența lor crescând foarte mult, la un moment dat, nici nu le veți mai percepe. Vibrațiile sunt însoțite de o senzație de căldură corporală şi de uşoare furnicături la nivelul membrelor. Toate aceste „semne" vă arată că sunteți pregătit pentru primele experiențe de dedublare. În final, vă veți convinge de realitatea acestei a doua existențe. Cum vă va afecta aceasta personalitatea, viața de zi cu zi, viitorul şi mentalitățile rămâne în întregime o problemă personală a fiecăruia dintre dumneavoastră. Pentru că, odată „deschis" acestei alte realități, nu vă veți mai putea „închide", oricât ați încerca. Pentru că este posibil ca vibrațiile să înceapă ori de câte ori veți fi pe punctul de a adormi (şi nu întotdeauna din dorința dumneavoastră de a le provoca). Le veți putea opri, fireşte, o dată, de două ori, dar, în cele din urmă, veți fi mult prea obosit pentru a mai putea opune rezistență. Şi, mai mult decât atât, veți avea senzația că luptați împotriva dumneavoastră înşivă.

Şi cine preferă să lupte împotriva lui însuşi, noaptea, în loc să doarmă?!

15.

PROCESUL DE SEPARARE

După intrarea corpului în starea de vibraţie (controlată), trebuie luat în considerare încă un factor, şi anume, controlul gândurilor. In timp ce vă aflaţi în starea de vibraţie, vă pot trece prin minte (involuntar sau nu) tot felul de gânduri. Şi asta, în vreme ce scopul dumneavoastră este acela de a nu vă gândi la nimic sau de a vă concentra asupra unui singur lucru (sau gând), încercaţi să evitaţi orice idee care nu are legătură cu experienţa dumneavoastră (deşi bănuiesc că nimeni nu poate spune că a reuşit întotdeauna să-şi scoată din minte absolut toate gândurile, ajungând astfel la suprema relaxare a creierului). Cel puţin eu nu am reuşit, ceea ce poate explica de ce, în multe dintre călătoriile mele, am ajuns în locuri necunoscute, unde am întâlnit oameni necunoscuţi. Aceste „itinerarii" ciudate par a fi rezultatul unor gânduri sau idei pe care nici nu mi-am dat seama că le am (ele ţinând deci de subconştient).

Primele încercări de desprindere a corpului eteric de corpul fizic trebuie să fie limitate ca timp, ele nefiind altceva decât o familiarizare cu ceea ce înseamnă de fapt o EEC şi cu o tehnică de orientare care să faciliteze producerea fenomenului de dedublare.

Mişcările membrelor sunt necesare pentru a vă familiariza cu „senzaţia de corp eteric". După ce vă relaxaţi şi intraţi în starea de vibraţie, mişcaţi cât mai mult mâna şi braţul drept sau stâng, pe rând. Aceste mişcări sunt deosebit de importante, ele reprezentând prima „afirmare" a realităţii corpului eteric. Întindeţi mâna dreaptă sau stângă, ca pentru a atinge unul din obiectele (podea, perete, uşă, fereastră sau mobilă) care ştiţi (sau vă amintiţi) că se află în camera respectivă, întindeţi-vă după acel obiect. Nu vă întindeţi nici în sus, nici în jos, ci în afară (în direcţia braţului dumneavoastră întins), întindeţi-vă ca şi cum v-ar interesa gestul în sine şi nu un anumit obiect aflat în imediata dumneavoastră apropiere. Această metodă este chiar mai bună, pentru că, în acest caz, nu veţi mai avea idei preconcepute în legătură cu ceea ce veţi „simţi".

Dacă vă întindeţi şi nu simţiţi nimic, atunci va trebui să întindeţi şi mai mult mâna. Continuaţi să împingeţi uşor, până când mâna dumneavoastră va întâlni un „obstacol", în clipa în care îl veţi atinge, încercaţi, folosindu-vă de simţul tactil, să-i determinaţi însuşirile fizice. Fiţi atent la orice crăpătură, scobitură sau amănunt ceva mai neobişnuit (pe care, mai târziu, să-l puteţi identifica).

După familiarizarea mâinii întinse cu obiectul în cauză, încercaţi să-l împingeţi cu vârful degetelor. La început, veţi întâmpina o oarecare rezistenţă. Împingând ceva mai tare (dar nu foarte tare), veţi reuşi, în cele din urmă, să învingeţi această rezistenţă. În clipa aceea, veţi avea senzaţia că mâna vă trece prin acel obiect. Continuaţi să împingeţi, până când mâna va fi trecut prin obiect, pentru ca, „ieşind" din el, să întâlnească altul. Identificaţi şi acest al doilea obiect. Apoi trageţi mâna înapoi, prin primul obiect şi reveniţi, încet, la normal („normal" însemnând, în acest caz, revenirea mâinii la locul şi la poziţia ei firească). Pentru aceasta, încercaţi să vă mişcaţi, încet, corpul fizic. Gândiţi-vă la corpul fizic, deschideţi ochii fizici şi „activaţi-vă" simţurile fizice.

După încetarea completă a vibraţiilor, rămâneţi întins câteva minute, pentru a fi sigur că v-aţi reîntors cu adevărat în corpul fizic. Apoi daţi-vă jos din pat şi scrieţi pe o hârtie (preferabil într-un bloc-notes) ce obiect aţi simţit, încercând totodată să-l localizaţi în funcţie de poziţia mâinii şi braţului dumneavoastră. Notaţi toate amănuntele privitoare atât la primul obiect, cât şi la al doilea. După aceea, comparaţi descrierea făcută de dumneavoastră cu obiectele reale (fizice). Notaţi neapărat toate detaliile pe care nu le-aţi fi putut vedea de la o distanţă prea mare. Atingeţi obiectul fizic şi comparaţi senzaţia respectivă cu ceea ce aţi „simţit" în timp ce vă aflaţi în starea de vibraţie.

Studiaţi la fel şi celălalt obiect. Se poate foarte bine ca, înaintea efectuării experienţei nici să

nu fi fost conştient de prezența sau de poziția acestuia în camera respectivă. Studiați cu atenție direcția de mişcare a mâinii dumneavoastră, care, trecând prin primul obiect, s-a îndreptat spre cel de-al doilea. Este vorba de o linie dreaptă?

Verificați apoi dacă primul obiect pe care l-ați atins se afla sau nu la o distanță mai mare decât lungimea mâinii şi brațului dumneavoastră întins. Apoi vedeți dacă detaliile fizice ale obiectului (în special cele minore) coincid cu ceea ce ați „simțit" dumneavoastră. Faceți acelaşi lucru şi pentru cel de-al doilea obiect.

Dacă răspunsul este afirmativ, înseamnă că experiența v-a reuşit. Dacă însă aceste detalii nu coincid, va trebui să mai încercați şi altă dată.

Mai puteți face şi o altă experiență interesantă. Odată intrat în starea de vibrație, culcați-vă pe spate, cu brațele întinse lateral sau la piept, ridicați uşor brațele, fără a le privi şi împreunați degetele, încercați să rețineți senzațiile pe care le veți fi avut. De îndată ce veți împreuna mâinile (şi degetele), uitați-vă la ele, mai întâi cu ochii închişi. Dacă vă veți mişca uşor, vă veți putea vedea atât brațele fizice, cât şi pe cele non-fizice. Brațele fizice le veți vedea întinse lateral sau la piept. Încercați să vă dovediți dumneavoastră înşivă că, de fapt, nu mişcați brațele fizice, ci... altceva.

TEHNICI DE DEDUBLARE

Înălțarea („ridicarea") reprezintă metoda cea mai simplă de „desprindere" de corpul fizic. Aici, intenția nu este de a călători în locuri îndepărtate, ci de a vă familiariza cu acest gen de experiențe, la început în propria dumneavoastră cameră şi în împrejurimile cunoscute. În felul acesta, primele dumneavoastră experiențe de acest fel vor putea fi analizate şi interpretate pe baza unor puncte de referință uşor de identificat.

Este bine ca, în vederea unei mai bune orientări spațiale, aceste exerciții de dedublare completă să fie făcute, mai ales la început, în timpul zilei. Camera în care stați trebuie să fie luminoasă, în afară de asta, evitați pe cât posibil folosirea luminii electrice.

Veți intra deci în starea de vibrație, vă veți concentra şi veți încerca să vă controlați cât mai bine propriile gânduri, rămânând însă în camera dumneavoastră. Gândiți-vă că veți deveni din ce în mai uşor, că veți pluti... că veți pluti din ce în ce mai sus. Asigurați-vă că vă gândiți într-adevăr la asta pentru că, într-o EEC, gândul asociat subiectiv este foarte important (dacă nu cel mai important). Şi astfel veți reuşi să vă dedublați, desprinzându-vă uşor din corpul fizic. Se poate foarte bine să nu reuşiți de prima dată. Dar nu trebuie, în nici un caz, să vă descurajați.

Rotația reprezintă cea de-a doua tehnică de dedublare. În aceleaşi condiții ca cele de mai sus, încercați să vă răsuciți uşor, aşa cum ați face-o în pat, căutându-vă o poziție mai comodă. Nu încercați să vă ajutați de brațe sau de picioare, începeți întotdeauna prin a vă răsuci partea de sus a corpului, capul şi umerii. Mişcați-vă încet, fără să vă grăbiți. În clipa în care nu veți mai simți că vă frecați de ceva şi nici că vă apasă o greutate, veți şti că ați început să vă dedublați. Continuați să vă răsuciți până când veți simți că v-ați rotit cu 180° (ajungând, practic, față în față cu corpul dumneavoastră fizic). Odată ajuns în această poziție, veți înceta să vă mai rotiți. Şi o veți face doar gândindu-vă la acest lucru, după care vă veți concentra asupra ideii de „plutire ascendentă", concomitent cu desprinderea de corpul fizic.

Părerea mea este că, dintre cele două tehnici de dedublare, prima („înălțarea") ar trebui experimentată înaintea celei de-a doua. Apoi, după ce le veți fi folosit şi studiat pe amândouă, o veți utiliza pe care vi se va părea mai uşoară.

Experienţele locale şi familiarizarea

De îndată ce veţi reuşi să vă dedublaţi, va trebui sa vă păstraţi controlul, atât asupra corpului fizic, cât şi a corpului eteric. Pentru aceasta, nu aveţi decât să rămâneţi cât mai aproape de corpul fizic. Şi aceasta, pentru ca desprinderea de lumea fizică să nu fie prea bruscă, ceea ce, la început mai ales, ar putea să vă deruteze. Procesul de adaptare la realitatea acestei lumi, până acum necunoscute, va trebui să fie lent, tocmai pentru că reprezintă ceva cu totul deosebit de ceea ce aţi trăit până acum, în lumea fizică.

Pentru a vă reîntoarce în corpul fizic, este necesar ca înălţimea la care plutiţi deasupra corpului fizic să nu fie mai mare de un metru. Nu încercaţi să vă mişcaţi într-o parte sau în alta, nici să vă ridicaţi la o înălţime mai mare de un metru. Cum veţi şti însă la ce înălţime vă aflaţi? Nu veţi şti, veţi simţi. Pentru că de văzut nu veţi putea vedea (nu uitaţi că trebuie să ţineţi ochii închişi). Staţi cât mai aproape de corpul fizic. Conceptul mintal al acestei apropieri vă va ajuta să nu vă îndepărtaţi de acesta mai mult decât este necesar.

Următoarele trei sau patru exerciţii vor consta exclusiv din „desprinderi" şi „reîntoarceri" repetate în corpul fizic. Pentru a vă reîntoarce, este suficient să vă „gândiţi" că vă aflaţi din nou în corpul fizic şi aşa şi va fi. Dacă aţi folosit prima tehnică de desprindere, reîntoarcerea în corpul fizic va fi relativ simplă. Odată „reîntors", veţi putea mişca orice parte a corpului şi „reactiva" oricare dintre simţurile fizice (sau pe toate). De fiecare dată când vă reîntoarceţi în corpul fizic, deschideţi ochii fizici şi ridicaţi-vă, fizic, în capul oaselor, pentru a vă convinge că „reintegrarea" a fost completă, în felul acesta, vă veţi orienta mai uşor, veţi avea certitudinea că vă puteţi întoarce oricând în corpul fizic şi, lucrul cel mai important, veţi păstra contactul cu lumea materială căreia îi aparţineţi acum.

Dacă aţi aplicat metoda rotaţiei, mişcaţi-vă încet, în ideea de a vă reîntoarce în corpul fizic (nu uitaţi să vă „gândiţi" tot timpul la acest lucru). Rotaţia va fi tot de 180°, dar în sens invers.

Şi în cazul „înălţării" şi în cel al „rotaţiei", reîntoarcerea în corpul fizic este însoţită de o uşoară zdruncinătură, dar senzaţia în sine este destul de greu de descris. Părerea mea este, însă, că o veţi „recunoaşte" cu uşurinţă. Aşteptaţi întotdeauna câteva clipe înainte de a vă ridica în capul oaselor (după ce vă veţi fi reîntors în corpul fizic), pentru a evita orice tulburare (fizică sau psihică). Daţi-vă timp să vă reacomodaţi cu lumea fizică. Actul fizic de a vă ridica în capul oaselor nu este altceva decât o dovada a continuităţii (într-o formă demonstrabilă); veţi şti astfel că puteţi acţiona conştient, după dorinţă, alternând mişcările fizice cu experienţele non-fizice, într-o stare de conştientă neîntreruptă. Pentru a completa un „ciclu de dedublare", va trebui deci să vă desprindeţi de corpul fizic, să vă reîntoarceţi în corpul fizic, să vă ridicaţi în capul oaselor şi să notaţi ora exactă, să vă desprindeţi din nou de corpul fizic şi să vă reîntoarceţi, fără pierderea continuităţii conştienţei.

Următorul pas pe care îl presupune familiarizarea este desprinderea de corpul fizic şi îndepărtarea de acesta, folosind aceleaşi tehnici ca şi până acum. Concentraţi-vă întotdeauna asupra unui singur lucru (fără nici un alt gând „colateral"), mai ales că este vorba de nişte exerciţii de o amploare ceva mai mare. După ce vă veţi acomoda cu senzaţia că vă aflaţi „mai departe", spuneţi-vă, mintal, că puteţi vedea. Nu vă gândiţi să deschideţi ochii, pentru că, astfel, riscaţi să vă „treziţi" din nou în corpul fizic, în schimb, gândiţi-vă la vedere, gândiţi-vă că puteţi vedea. Şi veţi vedea. Deşi nu veţi avea senzaţia că aţi deschis ochii, întunericul din jurul dumneavoastră va dispărea brusc. La început, veţi percepe ceva între lumină şi întuneric (totul vi se va părea neclar, ca şi cum aţi fi miop). Nu se cunoaşte încă adevărata cauză a acestui fenomen, dar fiţi sigur că, treptat, veţi vedea din ce în ce mai bine.

Văzându-vă propriul corp fizic întins ceva mai jos de locul în care vă aflaţi dumneavoastră, nu

trebuie să vă speriați și nici să vă descurajați. După ce vă veți convinge că cel care stă întins acolo „jos" sunteți chiar dumneavoastră, priviți cu atenție în jurul dumneavoastră (ținând cont și de perspectiva pe care v-o dă poziția în care vă aflați. Mișcați-vă (mintal) încet, într-o direcție sau alta. Mișcările nu trebuie să fie bruște și nici violente. Mișcați-vă brațele și picioarele pentru a vă liniști în ceea ce privește mobilitatea acestora. Rotiți-vă și mișcați-vă încolo și încoace, fără însă a vă îndepărta prea mult de corpul fizic.

Odată ajuns aici, s-ar putea să simțiți o serie de dorințe puternice (atât de puternice, încât, uneori, vor ajunge să vă copleșească). Aceste dorințe, apărând absolut pe neașteptate, sunt subiective, putând prevala asupra judecății deductive pe care ați clădit-o cu atâta trudă. Important este să știți că nu trebuie să le etichetați ca fiind rele sau greșite. Ele există și nu trebuie decât să învățați să le țineți piept. Regula este să nu negați existența acestor dorințe. Admiteți-le ca făcând parte din ființa dumneavoastră, pentru că numai astfel le veți putea controla.

Aceste dorințe includ libertatea (de a savura lipsa oricăror bariere fizice și a forței gravitaționale), contactul sexual (mai întâi cu cineva iubit, apoi la un nivel strict senzorial), extazul religios și altele ce își pot avea originea în experiențele neobișnuite ale individului. Oricine poate avea asemenea dorințe subiective, în ciuda disciplinei celei mai stricte și a autoanalizei. Eu mă refer acum la acele elemente aflate în subconștientul nostru, care alcătuiesc caracterul fundamental și personalitatea oricărui individ. Așa cum am arătat și cu alte ocazii, aceste elemente ies la iveală pentru că nu mai sunteți doar un eu conștient. Acum sunteți, poate pentru prima dată, un întreg complex. Veți „primi informații" (deloc neglijabile) de la fiecare dintre părțile ce alcătuiesc acest întreg. În același timp, însă, eul conștient (cel mai „informat" din lumea fizică) trebuie să predomine asupra a tot ce înseamnă senzație și dorință subiectivă. Ceea ce nu este deloc ușor. Iată de ce nu trebuie să vă negați niciodată propriul eu, ci să-l acceptați așa cum este (chiar dacă uneori vă surprinde prin caracterul imprevizibil al manifestărilor sale). Toate acele senzații și dorințe nu le puteți elimina, dar le puteți ignora (cel puțin pentru moment). „Promiteți-le" o împlinire viitoare și nu veți mai întâmpina nici o rezistență din partea lor. Aceste nevoi vă pot „înțelege" reținerile, mai ales că tot timpul nu ați făcut altceva decât să le reprimați.

Odată „rezolvată" problema tuturor acestor dorințe și senzații, dar la o „depărtare" nu prea mare de corpul fizic (în aceeași cameră sau în împrejurimi cunoscute), puteți începe să vă „deplasați" și pe distanțe mai mari. Asta presupune, firește, că, între timp, veți fi reușit să depășiți toate temerile de până atunci. Dacă nu, repetați acele exerciții care vă înspăimântă, până când, obișnuindu-vă cu ele, nu vă veți mai teme de nimic.

Infailibilul semnal de întoarcere.

După cum am mai arătat, teama de a nu se mai putea întoarce în corpul fizic îi face pe mulți să renunțe la acest gen de experiențe. Din fericire însă, s-a găsit o soluție, o tehnică infailibilă (descoperită în urma a sute de experiențe), grație căreia această teamă va dispărea definitiv. Firește, însă, că singura garanție pe care v-o pot da este aceea că, în cazul meu, tehnica în speță a dat rezultate.

În primul rând, nu trebuie să intrați în panică. Și, mai presus de orice, păstrați-vă controlul asupra proceselor de gândire rațională. Frica nu face decât să agraveze situația. Rețineți următoarea formulă și aplicați-o ori de câte ori va fi nevoie: pentru a vă reîntoarce în corpul fizic (de oriunde v-ați afla), gândiți-vă la corpul fizic. Apoi, mintal, începeți să vă mișcați o parte a corpului fizic (de exemplu, un deget de la mână sau de la picior), trageți aer adânc în piept (fizic) și reactivați-vă cele cinci simțuri fizice (sau măcar unul dintre ele). Mișcați-vă falca, înghițiți sau mișcați-vă limba, într-un cuvânt, faceți ceva care să implice o mișcare fizică sau folosirea energiei fizice. Dacă prima mișcare nu are nici un efect (mă refer la un efect imediat), faceți alta. Aceste mișcări vă vor ajuta cu siguranță să vă întoarceți în corpul fizic. Rămâne doar să o găsiți pe cea

mai potrivită.

Aplicând această tehnică, reîntoarcerea în corpul fizic este imediată, reintegrarea părând a fi instantanee. Totuşi, această tehnică, de reîntoarcere imediată anihilează aproape întotdeauna puterea dumneavoastră de alegere şi de decizie. Şi odată „pusă în funcțiune", nu o veți mai putea opri. Vă veți reîntoarce în corpul fizic fără a şti ce se întâmplă si, mai ales, cum se întâmplă. Ceea ce face ca această tehnică să fie considerată, mai curând, o măsură de rezervă în caz de urgență, decât o fază anume în succesiunea logică a metodologiei de dedublare.

În mod normal, ar trebui să vă gândiți sau să simțiți direcția şi localizarea corpului dumneavoastră fizic. Apoi, fără grabă şi calm, să vă reîntoarceți.

Mecanica mişcării

Acum că ați stabilit un control corespunzător, inclusiv asupra semnalului de întoarcere în caz de urgență, sunteți pregătit pentru pasul cu adevărat cel mai important şi anume deplasarea pe distanțe mari şi reîntoarcerea în corpul fizic. Nu este indicat să încercați să vă depărtați prea mult de corpul fizic, înainte de a fi parcurs toate etapele anterioare (pregătitoare) şi de a vă fi învins sentimentul de teamă. În afară de asta, trebuie să ştiți că aveți de urmat o anumită procedură. Mai întâi, fixați-vă „ținta" şi nu uitați că trebuie să vă duceți la o persoană şi nu într-un loc. Vă puteți deplasa şi într-un anumit loc, dar numai în cazul în care sunteți foarte atașat de mediul respectiv. Experiențele de acest gen nu au dat însă rezultate demne de reținut. Aceasta depinde, firește, şi de personalitatea celui care intenționează să facă o asemenea experiență. Alegeți persoana (vie) pe care doriți să o vizitați (alegeți o persoană pe care o cunoaşteți foarte bine), dar nu-i spuneți dinainte ce aveți de gând să faceți. Şi aceasta pentru a exclude posibilitatea oricărei sugestii, cât de neînsemnate, din partea lui sau a ei. Faceți această alegere înainte de a intra în starea de vibrație şi înainte de a începe să vă relaxați. De-abia după aceea relaxați-vă şi intrați în starea de vibrație. Folosiți oricare dintre tehnicile de dedublare şi depărtați-vă de corpul fizic până la o distanță de aproximativ doi metri şi jumătate. Cu vederea încă în „întuneric", „gândiți-vă" la persoana pe care intenționați să o „vizitați". Gândiți-vă nu doar la numele acesteia, ci şi la personalitatea şi la caracterul ei. Nu încercați să vizualizați o ființă fizică, pentru că ceea ce vă va atrage va fi mai curând reflexia eului său interior, decât trăsăturile fizice.

Gândind astfel, rotiți-vă încet cu 360°, timp în care veți „simți" direcția corectă. Este vorba de o intuiție, de o certitudine care vă va atrage ca un magnet Chiar şi aşa stând lucrurile, puteți verifica de unul singur, în clipa în care veți „simți" acel punct, îndreptați-vă într-acolo. Gândiți-vă că puteți vedea.

Pentru a vă putea deplasa în direcția dorită, folosiți tehnica „întinderii" celui de-al Doilea Corp (tehnică practicată în cadrul primului exercițiu, cu mâna şi cu brațul). Metoda cea mai uşoară este aceea de a ridica brațele non-fizice deasupra capului, cu degetele împreunate, ca un scufundător aflat pe punctul de a plonja în apă. Cu brațele în această poziție, gândiți-vă la persoana pe care doriți să o „vizitați" şi întindeți cel de-al.Doilea Corp în direcția respectivă. Vă puteți mişca repede sau încet, în funcție de „gradul de întindere". Cu cât vă veți întinde mai tare, cu atât vă veți deplasa mai repede. Odată ajuns la „destinație", vă veți opri automat din întindere, fără să vă dați seama sau să vă propuneți acest lucru.

Pentru a vă întoarce, aplicați o metodă asemănătoare. Gândiți-vă la corpul fizic, întindeți-vă şi porniți într-acolo. Există şi nişte speculații cu privire la necesitatea menținerii brațelor în poziția scufundătorului. La început, s-a crezut că această poziție ar „tăia o cărare" sau ar fi menită să ajute la îndepărtarea oricăror obiecte întâlnite în cale, cu ambele mâini, mai curând decât cu capul. Mai mult decât atât, această poziție favorizează producerea fenomenului de întindere, mult mai mult decât dacă ați ține brațele întinse lateral.

Cele prezentate până acum par să alcătuiască un fel de ritual, dar nu asta este intenția mea. Vi

se va părea poate că seamănă cu formulele magice din Evul Mediu. La ora actuală, nu există o explicație a mecanismului de funcționare al acestor tehnici. Poate că, în viitor, o serie de fizicieni, chimiști, neurologi și alți oameni de știință, curioși și interesați, vor dezvolta teorii realiste care să explice toate aceste fenomene.

Iar dumneavoastră nu vă rămâne decât să „descoperiți" și să acceptați existența acestei realități. Pentru asta, însă, trebuie să vă înarmați cu multă răbdare și cu curaj. Succes!

16.

ÎNCERCĂRI DE EXPLICARE A UNOR ÎNTÂMPLĂRI

Cum s-au întâmplat toate acestea? Cel mai bun răspuns pare a ni-l putea oferi analiza datelor. Scopul meu este ca, pe baza acestui răspuns, să dovedesc că nu sunt nebun şi că nu am nici halucinaţii. Iată de ce am nevoie de date concrete şi nu de generalităţi.

M-am gândit că trebuie să existe o modalitate de a organiza toate datele contradictorii de care dispuneam. Aşa că am început ca, pe baza datelor existente, să extrapolez posibilităţi şi probabilităţi logice şi sigure. Metoda mea a fost aceea de a rămâne cu un picior în lumină şi pe un teren cât mai solid cu putinţă, în vreme ce cu celălalt aveam să păşesc, precaut, pe tărâmuri întunecate şi schimbătoare.

Datele de care dispuneam nu erau altceva decât o serie întreagă de întâmplări, de simptome şi de rezultate. Am împărţit experienţele trăite de mine în patru mari categorii (de fapt, patru stadii delimitate pe criterii cronologice.

STADIUL PRELIMINAR

Acesta include toate întâmplările şi experienţele anterioare simptomului pe care l-am numit „crampe la nivelul plexului solar" (descris mai înainte). În acest sens, vă voi relata două întâmplări din copilăria mea, mai precis două situaţii pe cât de paradoxale, pe atât de inexplicabile.

Prima întâmplare s-a petrecut când aveam opt ani. Le-am povestit părinţilor mei un vis pe care îl avusesem cu o noapte în urmă. Se făcea că mă aflam într-o cameră cu pereţii lambrisaţi. Într-un colţ se afla o cutie din care se auzeau voci şi muzică şi care semăna mai mult cu un patefon. În faţa cutiei se afla o fereastră, iar în fereastră se vedeau imagini mişcătoare. Vocile din cutie se potriveau cu ceea ce mi se părea mie că spun oamenii din fereastră. Semănau cu imaginile mişcătoare pe care ni le arăta învăţătoarea la şcoală, numai că, de data aceasta, cuvintele oamenilor erau mai degrabă auzite decât scrise pe ecran, în afară de asta, imaginile mişcătoare din cutie erau colorate, oamenii şi lucrurile semănând perfect cu cele din realitate. (Treizeci de ani mai târziu, stăteam într-o cameră cu pereţii lambrisaţi şi mă uitam pentru prima oară la un televizor color). Din câte îmi aduc aminte, până la vârsta de opt ani (adică până să am acel vis), nu mai văzusem niciodată imagini color în mişcare.

A doua întâmplare s-a petrecut când eram la liceu. Aveam în jur de cincisprezece ani. Era într-o noapte de vineri spre sâmbătă. Toată seara nu mă gândisem la altceva decât la petrecerea la care aveam să mă duc în seara următoare, îmi făcusem socoteala că, pentru evenimentul cu pricina, aveam nevoie de doi dolari. Problema era să fac rost de acei doi dolari (şi asta, fireşte, înainte de petrecere).

În timpul săptămânii, căutasem ceva de lucru ca să câştig cei doi dolari de care aveam nevoie, dar nu găsisem. Dintr-un motiv sau altul, nu vroiam să le cer bani părinţilor mei. Iar pentru sâmbătă, nu se întrevedea nici o posibilitate de a găsi ceva de lucru. Vineri seară m-am urcat în pat, continuând să mă gândesc cum să fac rost de cei doi dolari.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit din somn cu convingerea că, sub o scândură veche, ce se afla afară, pe terenul de lângă casă, aveam să găsesc nici mai mult, nici mai puţin, decât doi dolari. Ştiam de existenţa acelei scânduri, care se afla de mult în locul acela. Totuşi, n-am dat nici o atenţie „informaţiei" respective, considerând-o ca nefiind altceva decât un vis şi am coborât la micul dejun.

După ce am mâncat, încă preocupat de cumplita mea problemă financiară, m-am gândit din

nou la scândură şi la cei doi dolari de sub ea. Am ieşit din casă şi m-am dus direct acolo unde ştiam că se află scândura. Era acolo, într-adevăr, pe jumătate acoperită de noroi şi de frunze. Mi se părea imposibil ca cineva să fi putut „pierde", din greşeală, nişte bani sau să-i pună sub scândură. Totuşi, dacă tot eram acolo, nu strica să mă uit.

Am tras de scândură şi am ridicat-o. Pe pământul umed de sub ea, mişunau sute de furnici şi de gândaci. Şi tot pe pământ se aflau şi două bancnote uscate, împăturite, de câte un dolar fiecare.

Mă gândeam neîncetat cum ajunseseră banii aceia acolo, sub scândură. La vremea respectivă, nu am pomenit nimănui nimic despre ciudata întâmplare (în afara unui prieten în care aveam mare încredere), de teamă ca cineva să nu pretindă că sunt banii lui. Dar nu s-a întâmplat nimic, iar întâmplarea a fost dată uitării, până când, adult fiind, am început să mă interesez de fenomenele paranormale.

Asta a fost tot. În rest, nimic, nici o traumă psihică, doar o educaţie de tip american prin excelenţă, într-o familie scolastică. Dat fiind că era o problemă „mintală", „diagnosticul" nu putea fi pus decât de un psihiatru. Dar pe ce bază, de vreme ce nu exista, în „antecedente", nici o dovadă a unor reprimări, constrângeri, refulări, nelinişti şi/sau fobii, caracteristice celor mai multe dintre bolile mintale.

O examinare atentă a unor întâmplări ce au precedat, ca să spun aşa, primul simptom al dedublării (crampele) scoate în evidenţă o serie de factori ce merită să fie luaţi în considerare.

În anul acela, mi-am plombat şapte dinţi, tratamentul durând destul de mult. Acest lucru a fost pus în legătură cu simptomul ulterior de „inducere" a Stării a Doua prin mişcările maxilarelor. Este posibil ca amalgamul din care fuseseră confecţionate plombele să fi acţionat (fie electric, fie în alt fel) asupra creierului. Aceasta rămâne totuşi o posibilitate încă necercetată. Fizicienii, fiziologii şi specialiştii în electronică nu au încă nici o teorie cu privire la acest fenomen. O cercetare amănunţită ar putea confirma sau infirma ipoteza de mai sus. Sunt sute de mii de oameni care au dinţi sau măsele plombate, dar nu toţi au trăit experienţe de genul celor trăite de mine.

În afară de tratamentul stomatologic, nu a fost evidenţiată nici o altă modificare de ordin fiziologic. Singurul factor nutriţional demn de luat în seamă a fost consumul de vitamine. Dat fiind că soţia mea credea în binefacerile unei nutriţii corecte, consumul zilnic de vitamine (A, B complex, C şi E) şi de minerale a devenit pentru mine o adevărată obişnuinţă. Dar, cel puţin până în prezent, nu s-a stabilit nici un fel de legătură între consumul de vitamine şi trecerea în Starea a Doua.

În privinţa activităţii psihologice şi a celei fizice ar fi mai multe de spus. Este foarte posibil ca tocmai aici să găsim adevăratele cauze ale fenomenului.

Primul element la care mă voi referi este aşa-numitul „episod al anesteziei", care a avut loc cu circa şase luni înainte de apariţia primului simptom. Totul a început în momentul în care, vrând să fixez într-unul din pereţii dormitorului un bolţ, am avut nevoie de ciment. Am luat o cutie cu ciment, dar, începând să lucrez, m-am simţit, dintr-o dată, cuprins de o senzaţie de ameţeală, probabil din cauza vaporilor de ciment. Pe capacul cutiei scria clar că cimentul trebuia folosit numai în spaţii bine aerisite. Am presupus că acesta era un avertisment din partea producătorilor (mai ales că substanţa fiind inflamabilă, exista oricând riscul izbucnirii unor incendii).

Senzaţia aceea de ameţeală mi-a amintit de un efect destul de ciudat, pe care îl simţisem cu mult timp în urmă, atunci când, înaintea unei intervenţii chirurgicale, a trebuit să fiu anesteziat. În lunile care au urmat, am repetat de câteva ori experienţa cu „vaporii de ciment", cu rezultate foarte semnificative. După ce am învăţat că agenţii chimici care degajă vapori sunt toluolul (un detergent obişnuit pe bază de hidrocarburi) şi acetona (folosită cândva ca anestezic) am făcut câteva experienţe pe baza cărora să pot stabili efectele subiective ale unei anestezii uşoare, folosind un inhalant mai puţin volatil şi relativ sigur, Trilene. Rezultatele acestor experienţe sunt

similare celor relatate de persoanele care se droghează cu LSD.

Apoi, cu destulă părere de rău, am încetat experiențele, care, odată continuate, ar fi ajuns să reprezinte, prin efectele lor fiziologice secundare, un serios şi real pericol pentru sănătatea mea. Oricum, curiozitatea îmi era cât de cât satisfăcută, pentru că reuşisem, totuşi, să descopăr o mulțime de lucruri legate de anestezie şi de efectele sale. În Irlanda, se pare, eterul era vândut „cu lingurița" de către negustorii ambulanți care invadau străzile în fiecare dimineață. La început, studenții la medicină dădeau adesea „petreceri cu eter", care seamănă foarte mult cu petrecerile organizate, în zilele noastre, de către consumatorii de LSD (procurat, firește, de pe „piața neagră"). Medicii susțin că numărul consumatorilor de eter a fost întotdeauna foarte mare. Căpitanii tancurilor petroliere au adesea probleme cu marinarii beți. Atunci când semnează contractul de angajare, aceşti oameni par absolut normali. Apoi însă încep să fie găsiți, din ce în ce mai des, prăbuşiți fără cunoştință lângă vreo supapă de scurgere. Oamenii aceştia se droghează inhalând vapori de benzină.

Mai târziu, am învățat care este relația dintre diversele anestezice şi alcool. Anestezicele nu sunt altceva decât „poteca" ce face legătura între starea de conştientă şi cea de inconştiență, dincolo de care se află moartea. Rolul anesteziculuiui este acela de a-l adormi cât mai repede pe pacient, „trecându-l" într-o profundă stare de inconştiență, evitând orice stare intermediară „violentă" (zonă pe care, în schimb, am cercetat-o eu). Tehnica este deci aceea de a-l ține pe pacient într-o stare de inconştiență vecină cu moartea. Avantajul eterului (atunci când acesta a fost folosit pentru prima dată ca anestezic) a fost acela că posibilele sale efecte secundare erau mai puțin numeroase decât alcoolul. În afară de asta, folosirea eterului permitea un control mai riguros al gradului de inconştiență. Perioada de conştiență consecutivă administrării eterului era foarte scurtă, în timp ce starea de inconştiență dura destul de mult, fără însă a permite atingerea punctului terminus (moartea).

În schimb, perioada de conştiență consecutivă administrării de alcool este foarte lungă. După care, odată instalată starea de inconştiență profundă, distanța până la punctul terminus va fi mult mai scurtă. Atât de scurtă, încât continuarea administrării de alcool unui pacient, după ce acesta şi-a pierdut cunoştința, îi va provoca moartea.

Între altele, am mai descoperit că unele studii arheologice şi geologice privitoare la amplasarea unor vechi temple greceşti şi egiptene unde s-au întâmplat multe minuni au evidențiat, în marea majoritate a cazurilor, o scurgere de gaze subterane (în special protoxid de azot), cândva în trecut, într-un anumit loc. Protoxidul de azot (gaz ilariant, inodor şi insipid) este unul din Anestezicele folosite în zilele noastre.

Trei luni mai târziu, uitând aproape complet de experiența cu „drogurile", am început să mă interesez de posibilitățile de învățare în timpul somnului. Nu ştiu nici acum ce anume mi-a stârnit interesul față de această metodă de învățare. Poate că a fost un rezultat al observării directe a metodelor de predare folosite de către învățători (fetele mele erau pe atunci în clasele primare).

Pentru a studia această metodă de învățare, am început prin a cerceta conceptele trecute şi prezente de minte trează şi, în acelaşi timp, inconştientă, aducând dovezi în sprijinul ideii că inconştientul a „înregistrat" toate datele senzoriale recepționate atât în stare de veghe, cât şi în timpul somnului. Problema era de a introduce, în timpul somnului, date inteligente şi organizate şi de a le evoca din nou, ori de câte ori vrem.

Materialul disponibil, limitat şi formal, nu a dus decât la nişte concluzii contradictorii. Citind, pur şi simplu, unui subiect adormit, o serie de date, nu vom obține decât rezultate incomplete şi întrucâtva ciudate. Nu există încă nici un studiu comparativ între inducerea în timpul unui somn profund şi în timpul stării de vis (numită, în prezent, somnul MRGO). Nici nu s-a făcut vreo încercare de a induce o stare de somn receptiv cu un reflex condiționat de tip pavlovian, menit să

permită, oricând, o „evocare” a datelor introduse în memoria subiectului.

Propunându-mi să fac o asemenea experiență, am început prin a face înregistrări audio autohipnotice pentru ca, pe baza lor să pot stabili tehnica pe care să o folosesc. Acesta a fost, se pare, primul pas logic, mai ales că fuseseră deja obținute unele rezultate, prin metode similare, care se bazau toate pe somnul hipnotic şi nu pe cel natural. Motivul folosirii înregistrărilor a fost acela de a depersonaliza tehnica şi de a asigura teste identice pentru toți subiecții. Benzile au fost înregistrate într-o cabină izolată optic şi fonic.

Conținutul benzilor a fost, intenționat, cât mai simplu cu putință. După inducerea somnului hipnotic, o serie de indicații (sau sugestii) au fost încorporate într-un pattern repetat, variind în funcție de test şi de rezultatele dorite. Învățarea datelor, de exemplu, s-a limitat la tabla înmulțirii (de la doisprezece la douăzeci şi patru) şi la limbile spaniolă şi franceză (vocabular şi expresii idiomatice). Acestea au fost însoțite, întotdeauna, de sugestia, făcută subiectului, de a memora absolut toate datele şi de sugestia post-hipnotică de a le „reevoca” în stare conştientă (de veghe), printr-o simplă aluzie fizico-mentală (ca aceea de a te gândi la numărul 555 şi de a bate cu degetele pe o masă, de cinci ori simultan).

Pe fiecare bandă era înregistrată şi sugestia ca subiectul să evolueze favorabil, atât sub aspect fizic, cât şi psihic. Această afirmație era ceva mai mult decât generală, neconținând nici un amănunt, nici un element concret legat de realizarea acestei evoluții. Cu toate acestea, fiecare sistem funcțional al organismului — nervos, circulator, endocrin şi digestiv — aveau să fie absolut „normale”, conform instrucțiunilor date subiectului.

Atât sugestiile referitoare la starea de sănătate, cât şi cele privind „reevocarea” datelor „stocate” în memorie erau apoi „întărite” ori de câte ori procedam la inducerea unui somn hipnotic sau foloseam banda respectivă. Toate benzile (numerotate) se terminau cu un pattern menit să readucă subiectul în starea completă şi normală de veghe. Sugestia era în acest caz pe cât de eficientă pe atât de simplă, fără un limbaj afectat, pe care subiecții l-ar fi putut interpreta în mod greşit. Am pus benzile unui număr de aproximativ unsprezece subiecți cu vârste cuprinse între şapte şi cincizeci de ani.

Trebuie să precizez, însă, că această experiență cu benzi înregistrate mi-am aplicat-o, în primul rând şi cel mai des, mie însumi. Acest lucru a stârnit, firește, bănuielile celor din jurul meu, cu privire la EEC. Toate benzile au fost ascultate cu încetinitorul, cuvânt cu cuvânt, sunet cu sunet, în vederea depistării unui eventual „efect” ulterior. Dar cu toate că nu s-a descoperit nimic „suspect”, am continuat să fiu bănuit de lucruri nu prea ortodoxe.

ETAPA DE ÎNCEPUT
(septembrie 1958-iulie 1959)

În aşteptarea stabilirii unor corelații între diverse efecte, întâmplări, caracteristici, teorii şi concluzii, am încercat să le clasific într-un fel, reuşind să delimitez cu o oarecare precizie trei etape. S-ar putea ca, în afară de acestea, să mai fi fost şi altele, pe care eu însă nu le cunosc, în schimb, cunosc foarte bine şi „începutul” şi „sfârşitul” etapei de început.

Efecte. După cum am mai spus, crampele (sau contracțiile) au reprezentat, pentru mine, primul efect inexplicabil. Câteva săptămâni mai târziu, acesta a fost urmat de senzația unei „raze” venite dinspre nord, având ca rezultat catalepsia. Experiențele ulterioare (cât se poate de prudente) mi-au permis perceperea senzației de vibrație. Ulterior, am aflat că spiritiştii şi ocultiştii de la sfârşitul secolului trecut relataseră destul de frecvent perceperea acestei senzații de vibrație.

De fapt, efectul senzorial de vibrație a fost singurul simptom prezent în toate experiențele din cadrul etapei de început. Şi totuşi nu era vorba de un simptom imuabil, ci de unul evolutiv. Primele vibrații mi s-au părut aspre, potrivnice chiar, şi însoțite, de cele mai multe ori, de

imaginea unui cerc de „scântei” electrice. Frecvența vibrațiilor era de ordinul a zece cicluri pe secundă (secundă „vizualizată” pe cadranul ceasului). Spre sfârşitul etapei de început, frecvența ajunsese la aproximativ optsprezece cicluri pe secundă (şi cu ceva mai puțin disconfort pentru corpul fizic. Acest efect a fost indus în mod intenționat într-o proporție de aproximativ 59% (cu atât mai mare cu cât mă „apropiam” de sfârşitul etapei de început).

Al doilea efect l-a reprezentat conştientizarea unui „şuierat” ascuțit, auzit încet, dar în mod constant, în centrii auditivi. Odată apărut, acest şuierat a continuat neîntrerupt de-a lungul întregii perioade. Un orelist a fost de părere că era vorba de „auzirea sângelui circulând prin vene”. Altfel, auzul meu era perfect normal. Desprinderea de corpul fizic s-a produs după aproximativ trei luni, la început cu totul pe neaşteptate. Cele mai multe întâmplări ulterioare au fost însă induse în mod intenționat. Şi toate se produceau numai „în prezența” efectului vibrațional (pe care începusem să îl induc din ce în ce mai uşor).

Nu am observat şi alte efecte pronunțate sau repetate. Şi orice rezultat fiziologic părea mai degrabă odihnitor decât enervant sau istovitor. În această etapă, efectele fizice ulterioare de excitare şi de stimulare au fost destul de rare şi nu foarte intense (este vorba de accelerarea pulsului, de transpirație şi de reacții sexuale).

Modele emoționale

În prima jumătate a perioadei au precumpănit temerile legate de incapacitatea mintală şi/sau fizică, temeri pe care numai medicii şi psihiatrii au reuşit să le facă să dispară. Principalul factor intervenit ulterior a fost curiozitatea, temperată totuşi de teama legată de o posibilă explorare neîndrumată a necunoscutului, de eventuala dezaprobare a societății şi/sau a familiei şi de teama de a nu mă mai putea întoarce în corpul fizic.

Succesiunea experiențelor.

După prima EEC, experiențele au evoluat, de la familiarizarea treptată cu separarea „locală” sau „apropiată” (până la o distanță nu mai mare de trei metri), până la examinarea obiectivă, prin separare parțială, şi până la „vizitarea” unor zone din Sfera I (spațiu-timp prezent).

Metodologie.

Au fost studiate şi înregistrate pe bandă căile de inducere a stării de vibrație, ca şi metodele de relaxare totală, cu menținerea stării de conştientă, condiție esențială a inducerii stării de vibrație. S-a stabilit că, odată atinsă starea de relaxare-conştiență, vibrațiile vor putea fi induse relativ uşor.

A fost confirmată şi respirația pe gură, ca o condiție a stării de relaxare conştientă. „Reglarea” vibrațiilor prin mişcările ritmice ale maxilarelor fizice s-a dovedit a fi o metodă cât se poate de eficace.

Se ştie deja că separarea se produce numai în timpul stării de vibrație. Tehnica de separare a evoluat, constând, în momentul de față, într-un simplu gând ordonat de „în sus” sau „departe”. O serie de experiențe succesive au arătat că toate mişcările non-fizice ale corpului eteric au fost provocate numai dorind sau gândindu-mă la acel lucru. Problemele legate de mişcările controlate de desprindere şi de reîntoarcere imediată şi nestânjenită în corpul fizic au rămas nerezolvate.

Concluzii.

(1) Există un corp eteric (sau un al doilea corp) „contopit” sau unit cu corpul fizic.

(2) Corpul eteric se poate mişca şi acționa independent de corpul fizic.

(3) Aceste mişcări şi acțiuni se pot produce, parțial, sub control conştient.

(4) Corpul eteric percepe unele senzații la fel cum le percepe şi corpul fizic, altele însă trebuie „traduse”.

ETAPA DE MIJLOC

(august 1959-septembrie 1962)

Efecte.

Această perioadă a început cu o uşoară afecţiune coronariană, dar nu a existat nici o dovadă a unei eventuale legături între experienţe şi boală (cu toate că lipsa unei dovezi nu înseamnă neapărat că această posibilitate nu există).

Starea de vibraţie a evoluat, până când a ajuns să se manifeste doar sub forma unei senzaţii de căldură (spre sfârşitul perioadei). Această schimbare a apărut ca rezultat al creşterii treptate a frecvenţei, până la un punct la care nu am mai putut percepe pulsaţii separate.

Fenomenul auditiv al „şuieratului aerului" a continuat.

Separarea de corpul fizic a devenit mai puţin procedurală şi mai naturală (doar cu unele mici probleme legate, mai ales, de reîntoarcerea în corpul fizic). Starea de vibraţie era indusă în mod intenţionat ziua şi spontană noaptea târziu.

Efectele fiziologice aparente au rămas aceleaşi: nici o enervare şi nici o stare de slăbiciune, ci doar o stimulare. Acestea au fost studiate mai atent din cauza ocluziei coronariene.

Modele emoţionale

În prima parte a perioadei, simţeam, din când în când, un fel de nelinişte cu privire la posibilele efecte fiziologice, nelinişte cauzată de neputinţa de a controla în totalitate aceste experienţe. Cu timpul, temerile au dispărut (mai ales spre sfârşitul perioadei) datorită lipsei unor dovezi concrete care să le justifice şi încrederii mele crescânde în caracterul inofensiv al acestor experienţe. Continuam, totuşi, să îmi fac griji în legătură cu reîntoarcerea în corpul fizic şi cu posibilitatea unor erori (datorate, în primul rând, neştiinţei şi accentuate de faptul că mă deplasam în zone uneori total necunoscute.

Succesiunea experienţelor.

„Vizitele" în Sfera I s-au rărit din ce în ce mai mult, pentru a fi înlocuite de aşa-numitele „călătorii", iniţial spontane şi neaşteptate, în Sfera II. În ultima parte a perioadei, am „descoperit" intrarea în Sfera III (pe care nu am „explorat-o" decât mai târziu). Starea de „intertimp" a fost descoperită spre sfârşitul perioadei.

Metodologie.

În experienţele făcute în cursul zilei, am aplicat tehnicile de relaxare prin „numărătoare inversă". Noaptea târziu, starea de somn era înlocuită cu binecunoscuta de-acum stare de vibraţie-căldură. Respiraţia pe gură a devenit o funcţie automată, la fel ca şi mişcările maxilarelor (în ritmul vibraţiilor).

Separarea de corpul fizic prin metoda rotirii (răsucirii) cu 180° s-a dovedit a fi una dintre tehnicile cele mai eficiente.

Concluzii.

(1) Confirmarea existenţei corpului eteric.

(2) A fost „descoperită" Sfera II şi caracteristicile sale, total diferite de cele ale Sferei I.

(3) Existenţa Sferei III a fost doar bănuită (ca o simplă ipoteză). Ea are caracteristici oarecum asemănătoare cu cele ale Sferei I, dar în stadii diferite de dezvoltare ştiinţifică.

(4) Personalitatea umană supravieţuieşte morţii şi ajunge în Sfera II.

(5) Comunicarea dintre oameni se poate face şi la un nivel superior celui oral, în stare de veghe sau de somn şi/sau în Starea a Doua.

(6) Unele (sau cele mai multe?) entităţi fizice umane vii se desprind de corpul fizic în timpul somnului. Motivul este însă necunoscut.

ETAPA FINALĂ

(octombrie 1962-octombrie 1970)

În această perioadă, experienţele au fost limitate ca număr, datorită, în primul rând lipsei de

ocazii favorabile. Aspectele materiale ale existenței au avut întâietate (cu toate acestea, am făcut şi o încercare de evaluare a experiențelor anterioare).

Efecte. Senzația de vibrație a dispărut cu totul, pentru a se transforma într-una de căldură şi, în final, într-o „existență" (sau trăire) nedefinită.

Separarea de corpul fizic s-a făcut, numai în această stare „de existență" („în ființă") cu un minim de efort. Singurul efect fizic demn de menționat a fost un uşor sentiment de dezorientare, de impetuozitate şi de disconfort, care a durat timp de aproximativ nouă ore, după anumite experiențe. Nu ştiu încă ce anume mi-a provocat această stare.

În această perioadă, nevoia de somn a scăzut considerabil (au fost şi situații când, fiindu-mi foarte somn, a trebuit să mă supun nevoii de a dormi). Nesatisfacerea acestei nevoi a dus la apariția unei stări de slăbiciune fizică şi psihică. Chiar dacă dormeam numai cinci minute, în momentul în care mă trezeam, mă simțeam cât se poate de odihnit.

Un alt efect semnificativ a fost sentimentul (pe care l-am avut în două rânduri) unei „duble localizări". Cu alte cuvinte, conştiența se afla la un nivel la care senzațiile „venite" din universul fizic erau cât se poate de active de „perceptibile", în vreme ce eul (sau sinele) se afla „ceva mai departe", în ambele cazuri, se impunea să iau hotărârea de a mă integra complet în lumea fizică. Nu am întâlnit efectul de rămânere „ceva mai departe". „Şuieratul aerului" a continuat.

Modele emoționale. Temerile resimțite în etapele anterioare au dispărut cu desăvârşire. Şi aceasta, datorită încrederii în propria mea capacitate de a mă reîntoarce, oricând, în corpul fizic. Mai mult decât atât, evaluarea datelor anterioare a dus la acceptarea stării ca o evoluție, mai curând decât ca un regres.

În acelaşi timp însă, mă preocupa şi continuarea existenței mele în corpul fizic. Drept urmare, neglijarea pericolelor ce îmi ameninţau existența fizică a scăzut considerabil. Cauza însă îmi este, cel puțin pentru moment, necunoscută.

S*uccesiunea experiențelor.*

Inițial, mi-am propus să renunț, pentru o vreme, la EEC, din cauza priorității altor probleme ce nu sufereau amânare. De aceea, experiențele au fost mai mult sporadice şi legate de câte un moment prielnic ivit pe neaşteptate. Am făcut cu siguranță câteva vizite, atât în Sfera I cât şi în Sfera II. Cele mai multe dintre ele, făcute în Sfera II, nu au dat rezultate deosebite legate de lumea fizică (Sfera I). De-abia la sfârşitul acestei perioade, am început să fac experiențe pe baze strict ştiințifice (în condiții de laborator).

Metodologie. N-am acordat decât foarte puțină atenție acestei zone, şi asta pentru că două probleme de maximă importanță au rămas nerezolvate, Prima a fost „punerea la punct" (cu prețul unor eforturi deosebit de mari a tehnicilor (superioare) de relaxare profundă. Cea de-a doua a fost problema (deja cronică) a controlului destinației. Au fost aplicate diverse tehnici, toate cu rezultate incerte.

Concluzii

(1) După desprinderea de corpul fizic, în timpul deplasării corpului eteric, este posibilă producerea unui efect fizic asupra unei entități umane vii (fizic), dar numai în cazul în care aceasta se află în stare de veghe.

(2) Există zone încă neexplorate de cunoştințe şi de concepte ce depăşesc puterea de înțelegere a experimentatorului.

17.

CLASIFICĂRI STATISTICE

Primul pas în organizarea acestei mulțimi de date neprelucrate a fost acela de a stabili standarde de analiză şi măsurare. După câteva încercări, a devenit clar faptul că nu se puteau aplica decât câteva dintre unitățile de măsură clasice. De aceea, presupunerile şi premisele au fost făcute pentru a permite identificarea în cursul procesului de selectare, iar concluziile la care am ajuns nu sunt valabile decât în măsura în care premisele de la care am pornit au fost şi ele corecte.

1. CALITĂȚILE REALE ALE EXPERIMENTATORULUI

Nu se face aici nici o aluzie la statutul experimentatorului în societatea noastră, ci, mai degrabă, la evaluarea trăsăturilor caracteristice fundamentale ale individului respectiv. Oricât de sincer ar fi experimentatorul, credibilitatea acestuia se află numai şi numai în însăşi personalitatea sa fundamentală. În experiențele mele, eu sunt de acord să mă supun unor examinări psihiatrice, psihologice şi fizice, în sprijinul obținerii de date suplimentare. Chiar şi numai acest lucru şi este suficient pentru a stabili un grad satisfăcător de acceptare intelectuală.

2. ASEMĂNĂRILE SUNT ANALOGE

În termenii cei mai simpli, aceasta înseamnă că stările şi acțiunile au o realitate ce corespunde aceloraşi standarde ca şi cea a echivalentului său fizic, aici-acum. Indiferent de aparenta incompatibilitate cu cunoştințele şi conceptele actuale cu care operează omenirea, realitatea experiențelor poate fi acceptată dacă este identică sau cel puțin suficient de asemănătoare cu cea percepută şi interpretată în starea fizică de veghe.

3. PERCEPȚIA ŞI INTERPRETAREA

Se presupune că acuratețea acestor percepții este corectă (bineînțeles în limitele aceloraşi factori generatori de erori pe care îi întâlnim şi în starea fizică normală de veghe). Aceşti factori influențează pregătirea şi experiența, coeficientul de inteligență şi structura sufletească. Trebuie să se plece de la ideea că în Starea a Doua, senzațiile, deşi, evident, de o altă natură, sunt supuse aceluiaşi proces interpretativ. Analiza obiectivă a structurii şi identificarea formei, a calificării, clasificării şi operării este în strânsă legătură cu experiența şi pregătirea individuală, la fel ca şi în starea fizică normală de veghe. Ulterior, în perceperea datelor dincolo de această experiență şi pregătire, mintea, în Starea a Doua, acționează sub o comandă puternică, ce o ajută în operațiunea de identificare. Şi acționând sub această comandă neechivocă, ea va identifica, mai curând, în limitele experienței, în loc să accepte a priori existența a ceva cu totul necunoscut.

Cu alte cuvinte, trebuie să pornim de la premisa că experimentatorul „spune adevărul" şi că tot ceea ce se întâmplă după ce corpul eteric se desprinde de corpul fizic este real, dacă acesta (corpul eteric) întâlneşte realitatea conținută în lumea fizică (aflată, desigur, în stare de veghe). În afară de asta, trebuie să presupunem că mintea „funcționează" în mod asemănător şi în cel de-al Doilea Corp, folosind însă mijloace diferite de a vedea, auzi şi simți, precum şi o serie de simțuri noi. Trebuie să mai presupunem că mintea refuză să accepte elemente necunoscute în Starea a Doua, ajungând chiar până la a face şi identificări incorecte. Trebuie să presupunem că şi în Starea a Doua se fac greşeli de percepție şi de interpretare.

Plecând de la aceste premise, „sortarea" şi clasificarea unui număr de aproximativ 589 de experiențe, făcute pe parcursul a doisprezece ani, devine o operațiune oarecum uşoară. Iată câteva din concluziile la care am ajuns.

În timpul viselor, judecata şi procesele intelectuale sunt absente, iar conştienţa, în sensul pe care îl dăm noi cuvântului, nu este operativă. Putem întâlni fie o participare la întâmplări (dar pur reactivă şi necontrolabilă, fie o neparticipare (experimentatorul nefiind, în acest caz, decât un observator nemişcat, incapabil să acţioneze cu de la sine putere). Percepţia este limitată la un singur „simţ" sau, cel mult, la două. Experimentatorul nu are şi nu se foloseşte de nici un fel de capacitate analitică imediată. Percepţiile abundă în erori de identificare, „stocate" ca atare în memoria conştientă.

Starea a Doua (în care recunoaşterea conştienţei lui „eu sunt" este evidentă) reprezintă o antiteză a visului, la fel cum diametral opusă îi este şi starea de veghe. Mintea încearcă să conştientizeze şi să „manevreze" la fel cum o face şi în starea de conştienţă fizică. Sunt luate decizii, iar acţiunile se bazează pe percepţii şi judecăţi. Verificarea percepţiei se poate face prin acţiuni repetate, sistematice şi deliberate, iar participarea este la fel de importantă ca şi în starea fizică de veghe. Senzaţiile nu „vin" numai de la o singură sursă sau de la două. Modelele emoţionale, deşi prezente într-o măsură mai mare decât în conştienta fizică, pot fi, totuşi, orientate şi controlate.

Dacă în cadrul vreuneia dintre experienţe nu au fost îndeplinite majoritatea condiţiilor ce caracterizează Starea a Doua, experienţa respectivă a fost considerată ca fiind un simplu vis. Experienţele rămase au fost din nou clasificate. După aceea, a fost studiat cadrul în care au avut loc respectivele experienţe, în scopul determinării cauzelor acestora.
Situaţia este prezentată, schematic, în tabelul de mai jos.

Condiţii fizice (în experienţele reuşite)	**Procentul din total (condiţia prezentă)**
Zi	42,2
Noapte	57,8
Cald	96,2
Frig	3,8
Umiditate (nici un efect perceptibil)	
Presiune atmosferică (nici un efect perceptibil)	
Culcat, cu faţa în jos	100,00
Stând în picioare	
Nord-sud (cu capul spre nord)	62,4
Est-vest (cu capul spre est)	19,2
Poziţie necunoscută	18,4
Poziţia lunii şi a planetelor (nici o legătură evidentă)	

Condiţiile fizice (atmosferice şi nu numai) care au permis obţinerea rezultatelor celor mai încurajatoare au fost, deci, următoarele: căldura şi poziţia culcat cu faţa în jos şi cu capul spre nord. În schimb, lumina soarelui, umiditatea, presiunea atmosferică, poziţia corpului fizic şi forţa gravitaţională a lunii nu au avut nici un efect cât de cât perceptibil. Până la ora actuală, nu s-a făcut nici un studiu amănunţit cu privire la cadrul de desfăşurare a experienţelor.

Evaluarea stării fiziologice a fost oarecum mai uşoară, deoarece majoritatea însemnărilor mele conţineau şi referiri la această stare.

Starea fiziologică (în experiențele reuşite)	Procentul din total (starea actuală)
Stare de sănătate normală	78,4
Sănătate uşor debilitată	21,2
Boală sau rană	0,4
Obosit	46,5
Odihnit	18,8
Stare intermediară	34,7
Înainte de masă	17,5
După masă	35,5
Stare intermediară	47,0
Posibil factor catalizator (medicamente, alți ageriți)	12,4

Aceasta arată că bolile fizice, atât de frecvente în cazul dedublărilor spontane, nu reprezintă, totuşi, un element semnificativ. Cea mai des întâlnită este o stare de uşoară oboseală, nu imediat după masă şi în care stimulii chimici şi sedativele nu joacă un rol vital.

Starea psihologică (la începutul experiențelor reuşite)	Procentul din total (starea actuală)
Calm	3,2
Prost dispus	8,9
Preocupat	64,0
Înclinat să anticipez	11,9
Neodihnit	3,7
Stimulat emoțional	9,0
Stimulat intelectual	6,5
Agitat	,7
Speriat	2,7
Stare necunoscută	30,0

În clasificarea stării psihologice, dacă „laboratorul" uman nu este altceva decât un punct de plecare, calmul, în schimb, pare să reprezinte o condiție esențială, cu unele nuanțe afective şi cu caracter de introspecție. Trebuie subliniat că în categoria „speriat" intră diverse grade de trepidație, dintre care cele mai multe se manifestă în etapele de început ale experienței. Sentimentul de anticipare (sau de aşteptare a ceva) a însoțit adesea starea de „calm".

În tabelul de mai jos, încerc să fac o analiză a elementelor de control.

Originea stării (în experiențele reuşite)	Procentul din total
Indusă în mod deliberat	40,2
Spontană	14,9
Nedeterminată	44,9

Experienţe de inducere deliberată încercărilor	Procentul din total
Rezultate foarte bune	58,7
Inducerea somnului	13,6
Ineficiente	27,7

Metode folosite	Rezultate foarte bune	Inducerea somnului	Ineficiente
Benzi cu înregistrări audio	17,1	5,7	4,5
Relaxarea prin numărătoare inversă	24,0	4,5	12,9
Tehnica „evocării”	3,7	1,7	4,7
Metode combinate	13,9	1,6	5,7

Simptome evidente (în experienţe reuşite)	Procentul din total (starea actuală)
Şuieratul aerului	45,2
Catalepsia fizică	11,4
Starea de vibraţie	30,2
Senzaţia de căldură	66,9
Diverse	33,8

Experienţele la început „spontane” au devenit treptat intenţionate, după activarea Stării a Doua (cu alte cuvinte, starea a început să se manifeste în timpul fazei de relaxare normală, iar eu nu am făcut decât să profit de ocazia ce mi se ivise). Experienţele de dedublare cu cauze nedeterminate sunt acelea în care nu este evidentă decât tendinţa, starea în sine fiind provocată şi menţinută în mod deliberat.

„Rezultate foarte bune” s-au obţinut în cazurile în care au fost generate două sau mai multe dintre simptome, ceea ce a permis manifestarea concretă a unei părţi sau a întregului corp eteric. „Inducerea somnului” se referă la cazurile în care, pur şi simplu, adorm. „Ineficiente” sunt încercările care nu se soldează cu nici un rezultat cât de cât perceptibil şi nu duc la inducerea nici unui simptom.

La punctul „Metode folosite”, este prezentată eficacitatea diferitelor tehnici pe care le-am folosit. Acestea au evoluat potrivit principiului pe care l-aş numi „încearcă şi învaţă din propriile-ţi greşeli”. Benzile cu înregistrări audio şi relaxarea prin numărătoare inversă reprezintă tehnicile cele mai eficiente şi, ca atare, cele mai folosite.

„Simptomele” trebuie examinate din punct de vedere evolutiv. Catalepsia fizică nu a fost observată decât în etapa de început. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul stării de vibraţie, care a evoluat treptat, făcând loc unei senzaţii de căldură, şi care nu a fost percepută decât ocazional în cursul etapei de mijloc şi al celei finale. Şuieratul aerului a apărut încă de la primele experienţe şi a continuat tot timpul, dar cu intermitenţe.

După fiecare experiență reuşită, sursele de date primare (bazate pe observații) au fost împărțite în următoarele categorii:

Mijloace de percepție (starea actuală)	**Procentul din total**
Văz	67,2
Auz	82,7
Pipăit	69,8
Gust	,7
Miros	,3
Mişcare	94,2
Altele	73,0

Există o corespondență între senzațiile din lumea fizică şi cele percepute de cel de-al Doilea Corp. Aceasta, însă, nu presupune intervenția, în procesul de percepție senzorială, a echivalenților non-fizici, identici, ai sistemului nervos. În stadiul actual, nu există nici o dovadă care să confirme sau să infirme o structură similară, în Starea a Doua. În afară de asta, nu există nici o explicație aparentă a poziției inferioare a gustului şi mirosului pe scala senzorială de mai sus, în afară, poate, doar de faptul că amândouă simțurile se bazează pe contactul fizic cu materia sau cu particule de materie. Totuşi, pipăitul ar părea să „fie victima" aceloraşi limitări, cu toate că apare ca o sursă de senzații de maximă importanță. Răspunsul ar putea fi că pipăitul operează la un nivel de radiație-percepție, sau că, în cazul individului, el este mai dezvoltat decât modelele gustului şi mirosului.

Mişcarea este şi ea considerată ca un mijloc de percepție, pentru că presupune mai degrabă acțiune decât pasivitate şi pare a fi cu adevărat o sursă senzorială aflată deasupra şi dincolo de cele cinci simțuri tradiționale, tot aşa cum mecanismele de echilibrare din corpul fizic transmit semnale creierului, independent de impulsurile similare sau contradictorii primite de la alte simțuri. În corpul fizic, acest mecanism se bazează, poate, pe aplicarea forțelor gravitaționale şi de inerție. Acelaşi lucru se poate petrece şi în Starea a Doua.

În categoria „Altele", am inclus mijloacele de percepție care nu au un corespondent fizic (sau, cel puțin, nu unul cunoscut). Cea mai plauzibilă presupunere este aceea că, în Starea a Doua, întreaga percepție se realizează printr-un sistem de forțe din spectrul electromagnetic — prin câmpuri magnetice directe, fie receptate, fie induse, sau prin alte forțe sau câmpuri încă neidentificate — mai curând decât prin corespondentele mecanismelor fizice.

ANALIZĂ ŞI CLASIFICARE

Unul din punctele cheie ale fenomenului „Starea a Doua" îl reprezintă felul în care mintea ordonează cu precizie toate datele percepute, acționând rațional, pe baza acestor informații.

Dovezile acestei identificări au fost „scalate" după cum urmează:

	Procentul din numărul total de percepții		
	Familiare	**Similare**	**Necunoscute**
Configurația (forma)	20,6	44,4	35,0
Structura	24,8	43,9	31,3
Componente	17,4	32,2	50,4
Însuflețite Inteligente	65,4	75,7	30,7

Subumane	7,1	1,3	8,7
Create de mâna omului	27,6	23,0	17,4
Necunoscute	-	-	43,2
Neînsufleţite	21,1	46,2	32,7
Abstracte	62,1	62,2	81,8
Create de mâna omului	37,9	37,8	18,2
Întâmplare/acţiune			
Observată	25,7	18,9	55,4
Participare	39,0	19,2	41,8
Analoge	-	80,4	19,6

De aici se poate deduce că cel de-al Doilea Corp a avut adesea „de-a face” cu inteligenţe de tip humanoid care operau în medii familiare sau similare, folosind obiecte identificabile.

RAPORTAREA LA STAREA A DOUA

În limitele datelor percepute, punctul slab l-a constituit întotdeauna încercarea de a aplica, pe parcursul experienţelor de dedublare, structurile fizice, ştiinţifice, istorice şi sociale cunoscute. Tabelul de mai jos este ilustrativ în acest sens:

	Procentul din numărul total de experienţe reuşite		
Concepte ale ştiinţelor fizice	**diferite sau Identice**	**Neaplicabile**	**Necunoscute**
Timpul	45,2	49,1	5,7
Structura materiei	38,4	41,8	19,8
Conservarea energiei	52,6	18,2	29,2
Forţele câmpurilor (interacţiune)	12,9	3,7	83,4
Mecanica undelor	7,4	2,0	90,6
Gravitaţia	37,9	17,1	45,0
Acţiune-reacţie	72,8	2,2	25,0
Radiaţie	2,7	26,7	70,6
Concepte sociale curente			
Organizarea comunităţii	22,4	50,3	27,3
Unitatea familiei	33,4	41,4	25,2
Relaţia bărbat-femeie	12,2	50,7	39,1
Procesul de învăţare	,8	61,8	37,4
Maturitate/îmbătrânire	,8	3,7	95,5
Asociere genetică	3,1	5,8	91,1
Relaţia simbiotică	8,1	52,8	39,1
Tendinţe culturale	2,7	47,0	50,3
Motivaţii fundamentale	28,0	26,0	46,0

Istorice/Religioase			
Dezvoltarea tehnicii	27,0	61,3	11,7
Istoria politicii	27,0	44,5	28,5
Premise teologice	4,9	64,2	30,9

Clasificarea de mai sus trebuie considerată în lumina tehnicii şi a experienței ce caracterizează Starea a Doua. Categoria „Timp” se referă la perceperea, de către corpul eteric, a trecerii timpului şi nu are nici o legătură cu măsurarea timpului fizic. Timpul scurs în starea fizică nu este prezentat, deoarece nu are nici o legătură cu realitatea Stării a Doua. Categoria „Identice” se referă la cazurile de conştientizare a trecerii timpului. Din categoria „Diferite sau neaplicabile” fac parte cazurile de percepție diferită a scurgerii timpului (fie mai rapidă, fie mai lentă, fie chiar inexistentă). „Necunoscute” înseamnă că nu am găsit date concrete în însemnările mele.

Celelalte concepte ştiințifice nu se referă decât la anumite stări, acțiuni şi medii prin care „trece” corpul eteric, fără nici o legătură cu experiențele „locale” şi cu vizitarea unor locuri şi persoane din Aici-Acum. Acestea din urmă au urmat toate legile „naturale”, fără însă a afecta neapărat experiențele de dedublare.

Analiza conceptelor sociale demonstrează problema uluitoare a adaptării la „mediul” Stării a Doua. Din cauza perspectivei unor deosebiri atât de mari, gândurile, acțiunile şi emoțiile devin extrem de greu de înțeles.

În ceea ce priveşte conceptele istorice/religioase, „Identice” (în cazul tuturor celor trei categorii) sunt, în principal, percepțiile ce apar ca rezultat al „vizitelor” în Aici-Acum. În cea de-a doua coloană, toate experiențele par a se desfăşura în zone diferite de timpul-spațiul prezent. Cea de-a treia coloană se referă la datele neinterpretabile sau nerelatate.

Grație evoluției modelelor experimentale, percepția s-a modificat şi ea în mod constant (aşa cum am arătat, de altfel, în capitolul anterior). Primele percepții au apărut ca rezultat al experiențelor reprezentate prin datele din prima coloană, în timp ce cifrele din a doua şi a treia coloană se referă la etapa de mijloc şi la cea finală. Este clar că numai aplicând aceste noi concepte, vom putea interpreta rezultatele ulterioare prin prisma a ceva „cunoscut”.

Clasificarea pe bază de asemănări şi de analogii a determinat apariția unui alt model al Sferelor I, II şi III.

Procentul de experiențe când caracteristica a fost prezentă

	Sfera I	Sfera II	Sfera III
Distribuția în experiențele reuşite	31,6	59,5	8,9
Timpul	85,8	_	88,7
Structura materiei	75,4	52,5	75,8
Conservarea energiei	58,3	33,9	91
Gravitația	54,	23,3	87
Acțiune/reacție	60,2	20,7	67
Radiație	73,5	91,9	42
Organizarea comunității	31,1	—	29
Relația bărbat- femeie	24,2	39,4	33
Procesul de învățare	1 ,9	—	,2
Maturitate/îmbătrânire	1,4	—	,3
Asociere genetică	5,2	—	11
Relația simbiotică	12,8	—	33
Tendințe culturale	5,2	—	,8
Motivații fundamentale	43,1	—	71
Dezvoltarea tehnicii	68,2	—	24
Istoria politicii	68,3	—	—
Premise teologice	13 ,7	—	—

Analizând datele din tabelul de mai sus, putem deduce următoarele:

Sfera I nu este altceva decât „domeniul" lumii fizice (materiale). Sfera II are mai multe fațete, dar numai câteva modele identice cu cele din Sfera I. Este o zonă a câmpurilor energetice în acelaşi timp familiare şi ciudate, unde nu există gravitație, în schimb, aici acționează câteva din cele mai importante legi ale fizicii. Din punct de vedere social, istoric şi filozofic, seamănă foarte puțin cu Sfera I.

Sfera III este o zonă destul de „enigmatică". Are caracteristici aproape identice cu cele ale Sferei I, cu excepția câtorva deosebiri de-a dreptul inexplicabile (în special în ceea ce priveşte „Dezvoltarea tehnicii", „Istoria politicii" şi „Premisele teologice").

Numai o analiză serioasă a fenomenului corp eteric ar putea duce la elaborarea unor studii comparative, referitoare la cele trei „sfere".

18.

CE SUNT FENOMENELE PSI?

După toți aceşti ani, eu încă nu ştiu cum şi de ce s-a produs această „abatere de la norme”. La prima vedere, cauza nu este chiar atât de uşor de stabilit. Medicina şi psihologia nu ne oferă răspunsuri sigure, ceea ce m-a făcut să fiu, pe rând, nemulțumit, trist şi recunoscător. Nemulțumit din cauza faptului că încrederea mea în realizările științei moderne a fost zdruncinată, trist, la gândul că, pe întreaga durată a vieții mele fizice, cunoştințele legate direct de aspectele care mă preocupă pe mine nu vor atinge acel grad de dezvoltare care să-mi permită înțelegerea FENOMENULUI. Şi recunoscător față de acei câțiva oameni de știință din zilele noastre, care au curajul de a aborda cu obiectivitate o serie de concepte care pot nega ani întregi de studiu, ba chiar şi multe dintre conceptele religioase şi normele morale atât de înrădăcinate.

Următoarea premisă, care ar putea părea inacceptabilă din punctul de vedere al cunoştințelor noastre actuale, merită totuşi a fi luată în considerație. Şi asta pentru că nici o alta nu ne oferă mai multe explicații şi răspunsuri la întrebările pe care ni le punem. Asta însă nu înseamnă neapărat că este şi valabilă (numai viitorul îi va putea confirma sau infirma valabilitatea). Pe de altă parte însă, nu există, la ora actuală, nici o teorie care să o contrazică. Dacă baza premisei nu este originală, în schimb, aplicația ei este.

Întrebare: Ce se întâmplă cu animalele de laborator, odată experiența terminată?

Într-un univers populat de o mare varietate de ființe conştiente, atmosfera planetelor, prielnică apariției vieții, urmează un model („pattern”) tipic. Prima şi cea mai importantă condiție este aceea a existenței unui scut difuz şi „restrictiv”, care să învăluie întreaga planetă. Odată „format” acest scut (prin evoluția firească a materiei planetare), este îndeplinită şi condiția fundamentală a apariției vieții pe planeta respectivă.

Scutul este format din gaze şi lichide, a căror densitate trebuie să permită (1) devierea, filtrarea şi/şau transformarea radiațiilor stelare până la un prag de toleranță dincolo de care viața nu ar mai fi posibilă şi (2) menținerea căldurii interne a planetei între limitele impuse de procesele biochimice.

Grație acestui scut, la suprafața planetei nu ajung decât o lumină filtrată şi o cantitate scăzută de radiații. Vizibilitatea este limitată strict la obiectele din apropiere (în plan orizontal) şi la mai puțin de o zecime din diametrul planetei (în plan vertical). Stelele, lunile sau planetele foarte îndepărtate nu pot fi văzute.

În această atmosferă propice, va apărea şi evolua viața fizică însuflețită (lucru absolut imposibil pe planetele neprotejate, vreme îndelungată, de un scut ca cel descris mai sus). Acolo unde scutul s-a destrămat sau s-a risipit în spațiu, viața a dispărut şi ea (în afara cazului în care cunoştințele ştiințifice se află la un nivel de dezvoltare care permite crearea şi „instalarea” unui nou mediu, artificial.

Premisa este deci aceea că planetele se împart în două categorii: protejate şi neprotejate (cu alte cuvinte, planete cu scut şi planete fără scut). Pe planetele protejate de asemenea scuturi transparente, viața fizică însuflețită apare şi evoluează. Planetele neprotejate sunt sterpe (pe ele neîntâlnindu-se decât substanțe anorganice).

Viața fizică însuflețită, odată apărută, va evolua, va deveni conştientă şi va folosi, mai întâi, forțele naturale pe care le percepe direct. Aceste forțe sunt (în ordinea perceperii şi aplicării lor) următoarele: (1) psionice (energia gândului creator), (2) biochimice, (3) nucleare şi (4) gravitaționale. Electromagnetismul este folosit „cu economie” şi rămâne mai mult ca un „derivat” al aplicării altor forțe (cum ar fi, de exemplu, fumul degajat de un foc folositor).

Nevoile primare ale acestor forme de viață în continuă evoluție sunt satisfăcute prin dezvoltarea forței psi (forțe paranormale - n.t.). Prima dintre aceste nevoi, nevoia de comunicare, este, de fapt, un drept pe care îl avem cu toții, automat, prin naştere. Transmiterea şi receptarea informațiilor de la un individ la altul sau de la un grup la altul nu cunoaşte spațio-temporalitatea. Prin experiențe repetate şi prin educație, individul poate dobândi capacitatea de a aplica forța psi şi în alte domenii, cum ar fi mişcarea şi conversia materiei, orientarea, îndrumarea şi controlul speciilor mai puțin evoluate, ca şi comunicarea şi asocierea cu cele din lumea materiei non-fizice.

Şi cum formele de viață inteligente apar şi se dezvoltă în societăți şi civilizații, înțelegerea şi cunoaşterea celorlalte forțe „rămase disponibile" vine aproape de la sine. Ele nu sunt altceva decât rezultatul dorinței individului (şi a societății) de a fi „degrevați" de monotonia folosirii constante şi continue a forței psi. Astfel, sunt create mijloace mecanice, cu ajutorul cărora să se poată produce hrana trupului, stăpâni şi controla întreaga atmosferă a planetei, transporta materia, multiplica mişcarea şi chiar modula şi amplifica forța psi. Este posibil ca, în acest stadiu, societatea să stabilească primul său contact rațional cu alte societăți, aflate dincolo de scutul planetei sale „natale" şi cu locuitorii lumii non-fizice.

Şi astfel, organizarea socială, ajunsă la maturitate, se contopeşte cu societatea intergalactică, infinit mai mare. Şi nu este o simplă coincidență faptul că certitudinea noastră cu privire la relația dintre totalitate şi Creator reprezintă principalul „produs" al acestei contopiri.

În trecutul îndepărtat, multe „societăți" (dezvoltate pentru vremurile acelea) aveau deja certitudinea existenței unei forțe psi, emanate de cine ştie ce galaxie necunoscută şi îndepărtată. La început, acest fenomen nu a stârnit decât un interes minor. Atât din punct de vedere calitativ, cât şi cantitativ, această forță nu părea să fie altceva decât emanația unor animale subinteligente. Totuşi, un tehnician a prelucrat, din pură curiozitate „zgomotul" psi (brut) pe care tocmai îl recepționase şi nu mică i-a fost mirarea, când, pe monitorul calculatorului, au apărut, vizualizate, o serie de mesaje psi. Cercetări ulterioare au descoperit „sursa" acestor mesaje ca fiind a treia planetă dintr-un sistem de zece. Măsurătorile şi observațiile făcute imediat după aceea au dus la concluzia că pe planetă nu exista viață inteligentă (învelişul gazos al planetei neavând proprietăți de filtrare a luminii şi a radiațiilor).

Ulterior, datorită vitezei mari de rotație şi altor factori, un scut magnetic de mare intensitate a învăluit întreaga planetă. Acesta, cuplat cu cantitatea neobişnuită de radiații, a influențat, în mare măsură, societatea primară.

„Zgomotul" psi a devenit, auzit de aproape, de nesuportat. Impresia psi a fost aceea a unei iraționalități brute, necanalizate, necontrolate şi non-obiective. Totuşi, pe baza observațiilor vizuale, s-a putut constata apariția unor mici grupuri sociale (embrioni ai unor posibile societăți viitoare). Cercetările ulterioare au dovedit că era, într-adevăr, vorba de o nouă societate în formare, o societate în care nu existau însă nici cunoştințe, nici înțelegere, nici folosirea forței psi sau a ceva asemănător. Când s-a încercat o comunicare psi, locuitorii fie au intrat în panică, fie s-au trântit la pământ, emanând puternice reacții psi, de parcă s-ar fi aflat în fața Creatorului.

Absolut toate încercările de a comunica cu conducătorii spirituali ai acestor societăți în formare au fost sortite eşecului. Cauza ar fi, se pare, concentrarea, în exclusivitate, asupra studiului materiei, respingerea tuturor fenomenelor psi şi neputința de a înțelege o comunicare neperceptă prin senzorii de lumină şi de sunet (vibrațiile învelişului gazos).

Mai uşoară a fost comunicarea cu indivizi fără pregătire „ştiințifică" (care nu făcea decât să-i inhibe pe cercetători), realizându-se schimburi eficiente de gânduri raționale (şi asta cu nişte indivizi relativ neinstruiți). Din nefericire, interpretarea datelor primite de către aceste minți „neînvățate" a fost nu o dată deformată. Ulterior, autoritățile tinerei societăți au respins mărturiile şi revendicările acelor oameni, tocmai din cauza ignoranței lor.

Există deci societăți mai dezvoltate şi mai puțin dezvoltate. Întrebarea este, însă, dacă noi suntem superiori altor forme de organizare socială sau nu reprezentăm, pentru alții, decât nişte simple animale de laborator (ce-i drept, destul de interesante şi de utile, dar atât şi nimic mai mult).

Iată în cele ce urmează câteva din experiențele mele, ilustrative în acest sens.

9/9/60 *Noaptea*

Stăteam întins pe canapea, când, dintr-o dată, m-am simțit scăldat şi străpuns de o rază foarte puternică, ce părea a veni dinspre nord, cam la 30° deasupra orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără pic de voință, simțindu-mă ca şi cum m-aş fi aflat în prezența unei forțe uriaşe — în contact direct cu ea.

Avea o formă de inteligență dincolo de puterea mea de înțelegere şi venea direct (în josul razei?) spre capul meu, părând să cerceteze fiecare amintire din mintea mea. Eram cu adevărat înspăimântat, simțindu-mă neajutorat şi incapabil să reacționez în vreun fel.

Forța inteligentă a intrat în capul meu, chiar deasupra frunții, dar nu a încercat defel să mă liniştească. Nu părea să fi conştientizat vreun sentiment sau vreo emoție de-a mea. Căuta, grăbită, ceva anume în mintea mea. După o vreme (poate doar de ordinul secundelor), a plecat, iar eu m-am „reintegrat", m-am ridicat, m-am scuturat şi am ieşit afară, să iau puțin aer.

16/9/60 *Noaptea*

Aceeaşi căutare grăbită, aceeaşi forță, „venită" din acelaşi unghi. Totuşi, de data aceasta, am avut impresia clară că eram legat, fără posibilitate de scăpare, printr-un fel de loialitate ciudată, de această forță inteligentă, că fusesem întotdeauna şi că aveam o misiune de îndeplinit, aici, pe pământ. Misiunea nu era tocmai pe placul meu, dar ştiam că trebuie să o duc la îndeplinire. Aveam impresia că era o treabă murdară, destul de obişnuită, dar era a mea şi nimeni şi nimic nu mai putea schimba această situație.

Am „văzut" apoi nişte țevi uriaşe, vechi şi ruginite. Prin ele curgea ceva ce semăna cu petrolul, dar avea o energie mult mai mare decât cea a petrolului şi era ceva de care simțeam că avem, cu toții, o nevoie de-a dreptul vitală. Presupunere: ar putea fi vorba de o substanță (?) inexistentă pe pământ.

După o vreme, forța inteligentă a „ieşit" şi s-a îndepărtat repede, iar „vizita" a luat sfârşit. M-am ridicat în picioare, puțin deprimat, şi m-am dus în baie. Simțeam nevoia să mă spăl pe mâini (deşi aveam mâinile foarte curate).

30/9/60 *Noaptea*

Acelaşi „model" ca şi până acum. Apropierea entității (în josul razei?) şi cercetarea minții mele, de data aceasta chiar pentru a vedea ce anume îmi controlează funcționarea aparatului respirator. Mi se părea că entitatea caută nişte substanțe care mi-ar permite să respir în atmosfera terestră.

La un moment dat, am încercat să comunic cu ei. Mintal (şi verbal?) i-am întrebat cine sunt şi am primit un răspuns pe care nu l-am putut nici traduce, nici înțelege. Apoi, „simțindu-i" că vor să plece, le-am cerut o dovadă concretă a faptului că fuseseră acolo, dar rugămintea mea nu a făcut decât să-i amuze.

După aceea, s-au înălțat spre cer, în timp ce eu strigam după ei, rugându-i să nu plece încă. Atunci am fost sigur că mentalitatea şi inteligența lor depăşeau cu mult puterea mea de înțelegere. Este o inteligență rece, impersonală, fără emoții şi fără sentimente (pe care noi le respectăm atât), dar care poate fi tocmai omnipotența pe care noi o numim Dumnezeu. Vizite

asemenea celor făcute mie au stat, poate, la baza credinţelor noastre religioase, iar cunoştinţele noastre de astăzi n-ar putea da răspunsuri mai corecte decât o puteau face în urmă cu o mie de ani. Când m-am trezit, tocmai se lumina de ziuă. Am început să plâng şi am plâns cum nu o mai făcusem niciodată până atunci. Am plâns pentru că ştiam. Ştiam că Dumnezeul copilăriei mele, al bisericilor şi al religiilor din toată lumea, nu este aşa cum credem, cum îl idolatrizăm noi că este. Şi mai ştiam că din cauza pierderii acestei iluzii aveam să sufăr toată viaţa.

Suntem noi, deci, ceea ce a mai rămas din nişte animale de laborator? Sau poate că experienţele continuă.

19.

PREMISA No.l: ÎNTINDEREA EXISTENȚEI UMANE

În parte din cauza societății noastre materialiste prin excelență, ne-am obișnuit să considerăm orice entitate umană ca fiind sinonimă cu corpul fizic. De aceea, periferia entității umane vii — marginea acelei zone pe care ea o afectează şi de care este afectată — se întinde dincolo de corpul fizic şi de mintea conştientă. Compoziția acestei zone nu este nici materială, nici motorie. Ea este numai gând şi emoție. Transmiterea şi recepționarea datelor este continuă, operând atât la nivel conştient, cât şi inconştient, în fiecare clipă a vieții, fie în somn, fie în stare de veghe. Datele primite de entitatea umană pe această cale sunt fie benefice, fie distructive, în funcție de interpretarea pe care le-o dă mintea non-conştientă.

Să presupunem, de pildă, că periferia se întinde până la un prieten aflat la mare distanță. Prietenul se gândeşte la dumneavoastră, cu obiectivitate sau cu afecțiune. În mod cu totul inexplicabil, el vă va apărea în minte, în aceeaşi clipă, fără ca ceva anume să vă fi amintit de el. Acest lucru se întâmplă atât de des, încât, de cele mai multe ori, nu-i mai dăm nici o importanță. Adăugați la aceasta, infinita aproape complexitate şi varietate a relațiilor (prezente şi trecute) ale unui individ cu ceilalți indivizi din jurul său. Doar atunci veți putea începe să percepeți volumul şi diversitatea datelor primite.

Morala creştină pare a fi o încercare de a explica acest fapt printr-o parabolă non-obiectivă. Gândurile despre tine, transmise ție de către vecini, prieteni sau duşmani, îți pot afecta, de o manieră semnificativă eul psihic, prin acest acelaşi „canal" reflectându-se apoi şi în corpul fizic. În acelaşi timp, individul cu o experiență vastă şi continuă în domeniul relațiilor interumane va fi afectat de acestea într-o măsură mai mare, direct proporțională cu experiența sa. Pentru conducătorii lumii, expuşi „afectării" din partea a milioane de oameni, încărcați cu emoții fie benigne, fie maligne, povara este incalculabilă. Gândiți-vă, de asemenea, că „ce ție nu-ți place, altuia nu-i face".

Încercați să vizualizați o rețea nervoasă invizibilă, care vă „leagă" de fiecare persoană pe care ați întâlnit-o. De-a lungul acestei rețele, semnalele (gândurile) circulă în mod constant spre şi de la dumneavoastră. De la cei care se gândesc adesea la dumneavoastră, conştient sau nu, pleacă un canal de comunicare, puternic şi foarte „circulat". Mai sunt, firește, şi cei care nu se gândesc la dumneavoastră decât, să zicem, o dată pe an. Gândiți-vă la toți indivizii pe care i-ați întâlnit şi cunoscut, ca şi la cei (foarte mulți) pe care i-ați afectat fără să vreți şi veți putea începe să apreciați sursele probabile ale multor semnale non-obiective care vă influențează la un moment dat.

Calitatea semnalelor variază foarte mult, bazându-se, în principal, pe intensitatea emoțiilor transmise. Cu cât emoțiile sunt mai puternice, cu atât creşte şi intensitatea semnalului.

Invers, dacă vă gândiți la o persoană cunoscută, aceasta va fi afectată de însuşi faptul că vă gândiți la ea. „A gândi" se referă aici la acțiunile mintale aproape în întregime non-conştiente (mai ales de natură emoțională şi subiectivă). Atunci când transmiterea şi recepționarea gândurilor se produce în mod conştient şi deliberat, avem de-a face cu fenomenul de telepatie.

Sunt încă multe lucruri pe care nu le cunoaştem. Transmiterea şi recepționarea se amplifică, într-adevăr, în timpul somnului? încetează, oare, acest efect atunci când entitatea umană „moare"?

Fenomenul se întâlneşte şi la animale? Pentru fiecare răspuns, rămân o sută de întrebări fără răspuns.

PREMISA No.2: REALITATEA STĂRII A DOUA

Multe, dacă nu toate iiințele umane au un corp eteric, un al Doilea Corp. Din motive încă necunoscute, multe, dacă nu toate ființele umane se desprind, temporar, de corpul lor fizic, via acest al Doilea Corp. De acest lucru nu ne amintim în mod conştient (cu excepția unor cazuri extrem de rare), încă şi mai rare sunt cazurile în care separarea este intenționată.

Totuşi, referitor la cel de-al doilea caz, statisticile aproape că ne uluiesc. Este de neconceput ca o „capacitate" experimentală să fie unică. Dacă un individ se poate dedubla, înseamnă că mai sunt şi alții care o pot face (poate chiar mai bine). Dar câți „alții" există, în momentul de față, în lume? Poate o persoană din o mie să se dedubleze? Dar din zece mii? Dar din o sută de mii? Să presupunem, de exemplu, că o persoană dintr-un milion se poate dedubla (în mod voit). Asta înseamnă că peste trei mii cinci sute de oameni în viață în clipa de față se pot dedubla (poate chiar mai bine decât mine). Un astfel de grup, dacă este organizat, ar putea controla destinul omenirii. Ceea ce ne duce cu gândul la următoarea întrebare: Nu cumva sunt aceşti oameni (sau măcar unii dintre ei) deja organizați şi ne controlează acum destinul?

Să presupunem acum că o persoană ce operează în corpul eteric poate afecta, mintal, alte ființe umane. Cât de mult şi în ce fel, nu se ştie încă. Totuşi, experiențele au arătat că acest lucru este posibil. Uneori, această „afectare" se poate limita la anumite tulburări de somn. Alteori, ea se va traduce prin dorințe nestăpânite (şi inexplicabile), temeri, nevroze sau acțiuni iresponsabile.

Dacă încercările de explicare a fenomenului de dedublare s-au lovit, mai întâi de un zid de ignoranță şi apoi de vălul superstițiilor, în ziua de azi, obstacolul este dublu: pe de-o parte suspiciunea religiei (si a bisericii), iar pe de altă parte deriziunea ştiințelor recunoscute. Gândiți-vă că, odată confirmată existența celui de-al Doilea Corp, practicarea însăşi a medicinei ar fi serios afectată. Admiterea unei posibile legături între sănătatea fizică şi cel de-al Doilea Corp ar influența în mare măsură metodele pur mecanice de diagnosticare a diferitelor afecțiuni, ca şi tratamentul acestora. Nu se cunoaşte încă relația dintre corpul eteric şi corpul fizic (ipoteze, însă, există). În afară de asta, ne punem mari speranțe în medicina psihosomatică, ale cărei rezultate pozitive sunt din ce în ce mai numeroase.

Pe de altă parte, psihologia şi psihiatria ar fi în curând de nerecunoscut sub impactul datelor referitoare la Starea a Doua. Această zonă a cunoaşterii umane ar fi afectată încă şi mai mult decât religia. Definițiile nevrozei, psihozei, inconştientului, supereului ar trebui şi ele revizuite, dacă nu chiar eliminate. S-ar părea că adevăratele cauze ale bolilor mintale să fie mai curând descoperite decât diagnosticate pe baza unei teorii insuficiente. S-ar putea foarte bine ca mulți dintre cei etichetați ca schizofrenici să sufere, de fapt, de un fel de boală a corpului eteric.

Din punctul de vedere al Stării a Doua, o ființă umană fizic conştientă şi trează, care primeşte simultan şi informații despre Sfera II (din cauza unor imperfecțiuni sau cauze încă necunoscute) ar putea să nu fie în stare să „absoarbă" întreaga cantitate de informații referitoare la două realități. „Vocile" pe care le aud „bolnavii mintali" pot fi, într-adevăr, reale. Catatonia poate fi un simplu efect al despărțirii de corpul eteric, dar într-un mod ceva mai neobişnuit (ca şi cum cineva ar pleca dintr-o casă lăsând în funcțiune toate aparatele automate şi uitând să se întoarcă. Halucinațiile de persecuție ale paranoicilor ar putea fi, pur şi simplu, rezultatul interferenței unor specii subumane din straturile periferice ale Sferei II (ca urmare, probabil, a unei „breşe" apărute în bariera dintre cele două lumi).

Gândirea, judecata, operarea sistemelor automate, funcția reală a creierului, relațiile cu superconştientul, cu sufletul sau cu spiritul, toate ar deveni cunoştințe obişnuite (cu nimic ieşite din comun) sub noul concept. Stările superioare de conştiență, ca cele proclamate de mistici şi de filozofi ar putea deveni nişte stări cotidiene, cât se poate de obişnuite. Asta ca să nu mai vorbim

de schimbarea-totală care s-ar produce în viața de zi cu zi a oricăruia dintre noi, în cazul în care s-ar accepta ideea existenței corpului eteric.

Mai întâi, somnul (care ne „răpeşte" o treime din viață) nu ar mai fi ceva de neînțeles. Poate că l-am numi tot somn, dar cel puțin am şti ce facem. Somnul este, în primul rând, un proces de „reîncărcare". Aceasta se poate realiza prin „desprinderea" automată a corpului eteric, urmată de „deplasarea" pe distanțe mai mici sau mai mari (uneori, chiar infinite din punctul de vedere al standardelor noastre fizice de măsurare). Cum poate această desprindere să acționeze ca un regenerator, nu se ştie încă. Nu se ştie nici de ce anumiți indivizi fac „călătorii" sau „vizite" la distanțe mari, în vreme ce alții nu se îndepărtează de corpul fizic.

Există, se pare, două explicații a ceea ce noi numim vise. Prima, visul obişnuit, poate fi o acțiune de tip computer a inconştientului, în „trierea" datelor percepute recent. A doua o reprezintă experiențele „evocate" (reamintite), numite acum vise, dar care pot fi, de fapt, impresii primite de corpul eteric în timpul călătoriilor sale extracorporale.

PREMISA No.3: EXISTENȚA UNEI A TREIA FORȚE

Aceasta este calea energetică prin care operează cel de-al Doilea Corp, foarte probabil fundamentală în procesul de gândire. Nu se ştie dacă această forță este generată de entități vii sau dacă este un câmp de forță întotdeauna prezent, modulat într-un fel de către asemenea entități.

Această forță are, totuşi, unele caracteristici notabile. Ea este legată, în mod distinct, de electricitate şi de magnetism. Ar putea fi concepută ca o a treia dintr-o triadă (ciclică) de forțe. Electricitatea este pentru magnetism ceea ce magnetismul este pentru Forța X şi ceea ce Forța X este pentru electricitate. De aici şi denumirea de „a treia forță" (denumire pe care nu am inventat-o eu).

Dată fiind interacțiunea cu electricitatea şi cu magnetismul, este posibil ca existența unei părți a triadei să fie modele („pattern"-uri) secundare sau terțiare între celelalte două. Şi poate că atunci când gândim, noi folosim, de fapt, această a treia forță, care, atunci, nu este decât slab reprezentată sub formă pur electrică sau magnetică. Se presupune că această a treia forță poate fi detectată şi măsurata cu ajutorul unor instrumente care deja există. Dar până în prezent, nu s-a întreprins nimic serios în acest sens.

Pe de altă parte, nu există nici o dovadă a faptului că aplicațiile electricității sau magnetismului sau a vreunor combinații de radiații electromagnetice ar genera cantități semnificative din această a treia forță.

Mintea umană îşi reprezintă această a treia forță sub forma electricității şi a vibrațiilor. Ea „vede" şi „simte" conductori electrici, fulgere şi, adesea, şocuri fizice reale, ori de câte ori încearcă să „traducă" acest câmp energetic în „limbajul" experiențelor sale cunoscute.

În cadrul primelor mele experiențe, încercările de a mă deplasa la distanță (via cel de-al Doilea Corp) erau „împiedicate" de ceva ce părea să fie o barieră formată din cabluri şi fire electrice împletite. Unul dintre factorii care mi-au „permis" îndepărtarea de corpul fizic a fost tocmai recunoaşterea naturii acestei bariere şi a relației sale cu radiațiile electromagnetice. Percepând pentru prima oară asemenea forțe, mintea mea nu le-a putut interpreta altfel decât ca pe nişte „fire electrice". Dar aceste forțe odată identificate, trecerea prin barieră a devenit relativ uşoară. Cert este că ori de câte ori a fost întâlnită în Starea a Doua, manifestarea celei de-a treia forțe a fost percepută şi interpretată, mai întâi, ca electricitate.

La ora actuală, nu există nici o metodă sigură de măsurare sau de detectare a acestei a treia forțe şi nici nu va exista până când nu se va lua în considerare posibilitatea existenței sale în trinitate.

PREMISA No.4: EXISTENȚA SFEREI II

Această realitate reprezintă un concept de proporții greu de conceput pentru mintea omenească. Cu toate acestea, absolut toate experiențele duc, inevitabil, la această concluzie.

Sfera II reprezintă „lumea" viselor şi contemplațiilor dintotdeauna ale omului. Ea poate fi şi raiul şi iadul, cum foarte bine poate fi şi mediul nostru înconjurător. Aspectul cel mai important este însă acela că cea mai mare parte din Sfera II nu este, de fapt, nici raiul, nici iadul şi nici mediul înconjurător.

Nu se ştie încă dacă toți cei care „mor" ajung, automat, în Sfera II. De asemenea, nu există nici o dovadă materială care să ateste faptul că prezența unei personalități umane în Sfera II este permanentă. Asta înseamnă că putem supraviețui „morții", dar nu la nesfârşit. Cu cât este mai puternică formarea personalității, cu atât mai lungă este şi „viața" în această stare de existență diferită. S-ar putea astfel ca supraviețuirea să fie în acelaşi timp şi realitate şi iluzie.

Întinderea Sferei II pare să fie nelimitată (dimensiunile sale neputând fi încă măsurate cu exactitate. Deplasarea dintr-o parte în alta a Sferei II este prea instantanee pentru a permite o eventuală apreciere a poziției spațiale relative a diferitelor zone întâlnite. Se pare ca nu există nici o legătură între locurile din Sfera II şi universul nostru fizic (care pot sau nu să coincidă unele cu celelalte). Bineînțeles că acest tărâm non-material nu are ca centru pământul pe care trăim noi.

La ora actuală, cred că este imposibil ca mintea omenească să înțeleagă în totalitate realitatea Sferei II. Ar fi ca şi cum am cere unui computer să lucreze într-un program pe care nu îl cunoaşte. Conştiența noastră nu este încă pregătită pentru acest fel de înțelegere. Dar asta nu înseamnă că Sfera II va rămâne pentru totdeauna o necunoscută.

Pe de altă parte, sunt sigur că subconştientul, inconştientul, superconştientul, supraeul, sufletul — sau oricare ar fi denumirea non-conştienței noastre non-materiale — este în general conştient de existența Sferei II şi familiarizat cu realitatea acesteia.

PREMISA No.5: EXISTENȚA UNEI CONTRADICȚII

Oamenii, animalele şi toate celelalte ființe vii se supun unei aceleiaşi „porunci", superioară oricărui alt instinct. Această poruncă, gravată pentru totdeauna în ființa noastră este: SUPRAVIEȚUIEŞTE!

Tocmai această dinamică a creat bariera fricii, pe care şi eu a trebuit să o depăşesc înaintea desprinderii intenționate de corpul fizic. Şi asta pentru că o EEC semăna foarte mult cu moartea (pe care am putea-o defini ca „un ultim eşec al încercării de a ne supune poruncii").

Pentru a supraviețui, noi mâncăm. Mâncăm mai ales atunci când suntem amenințați cu „moartea prin inaniție". Pentru a supraviețui, noi acumulăm şi ne apărăm bunurile materiale. Reproducerea se supune şi ea poruncii, dar în alt mod. Orice pericol care amenință eul nostru „pune în mişcare" o serie de mecanisme automate de apărare. Binecunoscutul îndemn „luptă sau fugi" nu este decât o reacție fizică, legată tocmai de instinctul de conservare. Supraviețuirea, ca poruncă fundamentală, înseamnă evitarea morții prin orice metodă disponibilă.

Contradicția provine din aceea că principalele noțiuni idealiste ale omului, virtuțile sale nobile şi faptele mărețe, toate au la bază refuzul şi/sau respingerea acestei porunci fundamentale. Omul care îi dă celuilalt pâinea lui, care îşi întreține familia cu prețul unei morți timpurii, care se pune în slujba comunității şi a țării fără a pretinde în schimb nimic pentru sine, care îşi sacrifică viața spre binele celor din jurul său, ei bine, omul acela a făcut un lucru bun. Iar lucrul bun, fapta

omenească cea mai respectată şi mai evlavioasă din punctul de vedere al standardelor noastre, contravine categoric poruncii de a supraviețui.

Dar Starea a Doua este imposibil de atins fără subjugarea şi/sau subordonarea instinctului de conservare. Şi, astfel, îmi imaginez o scenă ce are să se petreacă, poate, în anul 2025: un băiat din Sfera I apasă pe unul din butoanele unui dispozitiv asemănător cu un aparat de radio portabil. Eu recepționez semnalul şi îmi îndrept atenția spre copil.

— Bună, băiete, îi spun eu, iar stră-strănepotul meu îmi zâmbeşte, recunoscându-mă.

EPILOG:

FIŞA PERSONALĂ A DOMNULUI ROBERT MONROE

Robert Monroe s-a prezentat la Topeka Veterans Administration Hospital, Research Department, aşa încât am putut afla mai multe despre raporturile dintre personalitatea sa şi experienţele de dedublare Scopul principal al Investigaţiilor noastre a fost acela de a-i face o „evaluare psihologică" din cele mai complete. Monroe a fost foarte cooperant şi destins în timpul interviurilor şi al bateriilor de teste psihologice, menite să-i sondeze, printre altele, subconştientul, structurile valorice şi imaginaţia. Am făcut şi o scurtă psiho-fiziologică pe care o voi relata ceva mai târziu.

Pus în faţa cantităţii enorme de date referitoare la viaţa domnului Monroe, eu am încercat să extrag numai fragmentele cu adevărat semnificative şi esenţiale pentru scopul pe care mi-l propusesem (am reţinut, de pildă, anumite elemente din experienţele sale, care le fac oarecum diferite de ceea ce s-a relatat până acum în acest domeniu),

Domnul Monroe, un om de afaceri în vârstă de şaizeci de ani, a primit o educaţie ortodoxă relativ solidă, deşi în anumite momente ale vieţii sale arată că, încă din copilărie, s-a dovedit a fi oarecum diferit de ceilalţi (membri ai familiei, prieteni). Este vorba de o capacitate intelectuală şi emoţională dezvoltată inegal şi de o personalitate neobişnuit de matură şi de independentă.

El relatează prima experienţă de dedublare ca datând din anii maturităţii, ceea ce fi deosebeşte de celelalte persoane care au asociat primele experienţe de dedublare (sau, în orice caz, similare acestora) cu perioada copilăriei lor.

Primele experienţe sunt adesea asociate cu unele boli fizice (mai mult sau mai puţin grave), cu naşterea unui copil, cu diverse tratamente medicale (inclusiv administrarea de anestezice) sau cu unele stări extreme, percepute ca o ameninţare psihologică sau fizică.

La vremea când a avut prima EEC, Robert Monroe nu părea să sufere de vreo boală fizică gravă. Totuşi, avea patruzeci şi doi de ani, deci o vârstă de acomodări şi de schimbări.

În copilărie, a avut scarlatină, boală asociată, aproape întotdeauna cu febră foarte mare. Mai târziu, adult fiind, i s-a descoperit o arterioscleroză (care a dus la îngustarea vaselor de sânge de la nivelul creierului şi, implicit, la o oxigenare redusă, care, se ştie, grăbeşte acest gen de experienţe).

Reacţia domnului Monroe la experienţele de acest gen este destul de neobişnuită. Cei mai mulţi dintre noi s-ar speria şi ar încerca să le evite. Domnul Monroe, în schimb a încercat să le înţeleagă (motiv pentru care, mai ales la început, a consultat o serie întreagă de medici şi de psihologi).

Unul dintre motivele care revin în mod aproape constant în relatările domnului Monroe este motivul aerului. Aerul este mediul său predilect, încă din copilărie, Monroe a construit aeromodele, în liceu a învăţat să piloteze avioane, iar mai târziu, a devenit un planorist desăvârşit. Am observat că interesul pentru aer este caracteristic celor care trăiesc direct EEC, spre deosebire de cei care doar studiază sau cercetează fenomenul. Copii ca Robert Monroe vor neapărat să zboare ca păsările, în înaltul cerului, liberi de orice constrângere.

O altă temă semnificativă din viaţa lui Monroe este preocuparea acestuia pentru mişcare, în copilărie, îl fascinau călătoriile cu trenul.

Monroe a avut multe talente dezvoltate inegal. De mic copil, a fost foarte independent. Tatăl său, profesor universitar, era un om tăcut şi autoritar şi un excelent model patern, cu un temperament cumpătat prin excelenţă. Mama sa era medic; ea îl supraveghea atent pe micul Robert, dar nu de o manieră dominatoare sau agresivă.

Părinţii i-au acordat destulă libertate, reunoscându-i, oarecum, talentele neobişnuite (mai ales

în domeniul mecanicii).

La vârsta de patru ani, Robert ştia să scrie şi să citească. Cu toate acestea, performanţele lui şcolare au fost, mai ales la început, medii. Mai târziu, îndrumat şi de un profesor care părea să-l accepte aşa, cu toate ciudăţeniile lui, Robert Monroe a devenit un elev de nota zece.

El a fost şi un mare autodidact (mai ales in ceea ce priveşte explorarea psihicului), ascultând de propria experienţă subiectivă şi acţionând exclusiv în conformitate cu aceasta. Cu alte cuvinte, Monroe a dat crezare propriei sale experienţe şi a acţionat în spiritul independenţei şi al încrederii în sine. Noi am observat că oamenii care trăiesc EEC au tendinţa de a se izola (chiar şi din punct de vedere social) şi de a se deosebi de ceilalţi oameni, percepând lumea ca pe ceva cu totul străin de ei. Această izolare relativă este dublată de tendinţa de a fi autonom, dar şi de a avea o poziţie de conducător, destul de agresiv şi de dornic să înfrunte cele mai mari primejdii.

Monroe a acceptat aceste experienţe, pe care cei mai mulţi dintre noi ar încerca sa le refuze sau şi le evite. Oameni de genul lui Monroe sunt capabili să-şi folosească experienţele psihice drept călăuză în viaţă. Monroe nu are nici o pregătire specială în domeniul meditaţiei ezoterice sau al ştiinţelor oculte, dar personalitatea sa este intuitivă prin excelenţă. Monroe este un „vizualist", o persoană înzestrată cu memorie vizuală. Visele sale sunt şi ele vizuale (şi, mai ales, foarte colorate).

Monroe nu simte (ca ceilalţi oameni) nevoia de a-şi defini neîncetat lumea exterioară. Această atitudine i-a dat şi puterea de a „călători" prin realităţi în mod normal inaccesibile oamenilor care simt nevoia de a-şi defini continuu lumea fizică exterioară.

Încă din copilărie, Monroe a fost un „încăpăţânat" (şi, mai târziu, un nonconformist), care nu a ezitat să protesteze împotriva valorilor tradiţionale, deşi nu existî nici o dovadă că această „răzvrătire", mai ales interioară, i-a creat probleme majore.

Monroe nu a suferit, în copilărie, traume majore şi asta, în primul rând, graţie părinţilor săi, ei înşişi nişte oameni cât se poate de independenţi, al căror cuvânt de ordine pare să fi fost negarea (în sens de refuz sau de evitare).

Profesia de bază a domnului Monroe este aceea de inginer (a absolvit facultatea cu rezultate foarte bune), în tinereţe însă, a fost impresar la un teatru, a produs şi regizat multe programe de radio şi de televiziune, a iniţiat şi a pierdut câteva afaceri, înconjurându-se întotdeauna de oameni competenţi şi devotaţi.

Cum poate Monroe să accepte aceste călătorii, atât de ezoterice, pe care le descrie în cartea sa, fiind în acelaşi timp şi un om de afaceri prosper (devenit aproape o tradiţie) şi un tată iubitor? Monroe nu este nebun, nici extravagant şi nici nu ţine neapărat să „iasă în faţă". Ele îşi continuă cercetările şi îşi asumă responsabilitatea propriei vieţi. Monroe are capacitatea de a vedea contrariile ca fiind strâns legate între ele şi de a folosi energia tensiunii dintre ele în scopuri creatoare.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Monroe nu se teme de moarte (pe care o şi refuză ca idee).

Vă voi relata acum una dintre experienţele pe care le-am făcut în cadrul laboratorului de psihofiziologie al spitalului (asistaţi de un co-observator, dr. Fowler Jones de la Kansas University Medical Center). I-am cerut lui Monroe (care era conectat la un poligraf) să se dedubleze, după care am studiat cu atenţie traseele undelor cerebrale, astfel obţinute. În acelaşi timp, l-am urmărit, vreme de treizeci de minute, printr-o oglindă cu o singură faţă. Ceea ce ne-a atras atenţia a fost ritmul destul de lent al respiraţiei sale şi starea de profundă relaxare. Avea chiar perioade când nu respira deloc, după care imediat lua câteva guri de aer. În clipa în care tehniciana a intrat în camera în care ne aflam să ne spună că traseele undelor cerebrale se modificaseră, dr. Jones şi cu mine am avut simultan impresia unei deformări a părţii superioare a corpului lui Monroe,

deformare care nu a durat, însă, mai mult de două minute. Monroe ne spusese că va putea să se dedubleze foarte repede, ceea ce a şi făcut.

Un alt aspect interesant a fost acela al creşterii indicelui G.S.R. (galvanic skin response — reacţia galvanică a pielii, un fel de „stare de alertă") cu 150 de microvolţi. Tehniciana a notat de asemenea că pielea lui Monroe era uscată şi fierbinte. După reîntoarcerea în corpul fizic, Monroe a fost puţin dezorientat, vorbea destul de greu şi nu a putut relata imediat experienţa. Abia după câteva minute, ne-a spus că a părăsit camera în care se afla, intrând în camera de alături, în care se afla şi tehniciana şi poligraful.

Analiza computerizată a undelor cerebrale a demonstrat că cea mai mare parte a energiei sale cerebrale a avut o frecvenţă de patru sau cinci (theta) şi nu mai mare de zece cicluri pe secundă. Tehniciana a observat că modificarea electroencefalogramei nu era, de fapt, altceva decât o „mutare" a energiei cerebrale din partea stângă în partea dreaptă a creierului lui Monroe. Electroencefalograma obişnuită a fost cât se poate de normală (fără semne de epilepsie şi fără răspunsuri neobişnuite la respiraţia accelerată şi la stimulii luminoşi. Referitor la frecvenţa undelor cerebrale, nu s-a înregistrat nici o diferenţă între partea dreaptă şi partea stângă a creierului, cu excepţia celei înregistrate în momentul dedublării (când frecvenţa şi variaţia undelor cerebrale a fost mult mai mică în partea dreaptă a creierului decât în cea stângă). Aceste diferenţe au fost statistic semnificative ($p < ,001$).

Monroe a fost deci capabil ca, în timpul unei stări pe care el a numit-o „dedublare" să-şi focalizeze energia cerebrală într-o bandă de frecvenţă îngustă şi să producă deformări vizibile ale corpului său, observate independent, de către două persoane, în condiţii de iluminare redusă. El a realizat o neobişnuită stare de relaxare fizică profundă. Este aproape ca şi cum corpul său s-ar afla mai degrabă într-o stare de comă decât de somn. În cadrul altor experienţe, am constatat diferite răspunsuri ale undelor cerebrale la ceea ce numim dedublare. Dar toate par să aibă în comun un singur lucru, şi anume încetinirea undelor cerebrale şi schimbarea focarului energiei.

În concluzie, se poate spune că viaţa energetică a lui Monroe, ca şi nevoia sa de a înţelege demonstrează ceea ce a spus cândva W.R.Inge: „Un test este infailibil. Orice viziune asupra realităţii, care adânceşte sentimentul de-a dreptul înfricoşător al scurgerii timpului şi vieţii în lumea în care trăim este mai aproape de adevăr decât orice punct de vedere care diminuează acest sentiment".

Dr. Stuart W.Twemlow
Psihiatru
Şeful Secţiei de Cercetare
Topeka V. A.Hospital
Faculty, Menninger School of Psychiatry